

AGATHA CHRISTIE

Những Quân Bài
Trên Mặt Bàn

ONE OF HERCULE POIROT'S FAVOURITE CASES. AGATHA CHRISTIE

Agatha Christie

Những Quân Bài Trên Mặt Bàn

Nguyên tác: Cards on the Table

Nhà xuất bản: DELL PUBLISHING CO, INC.

Dịch giả: Đặng Xuân Dũng

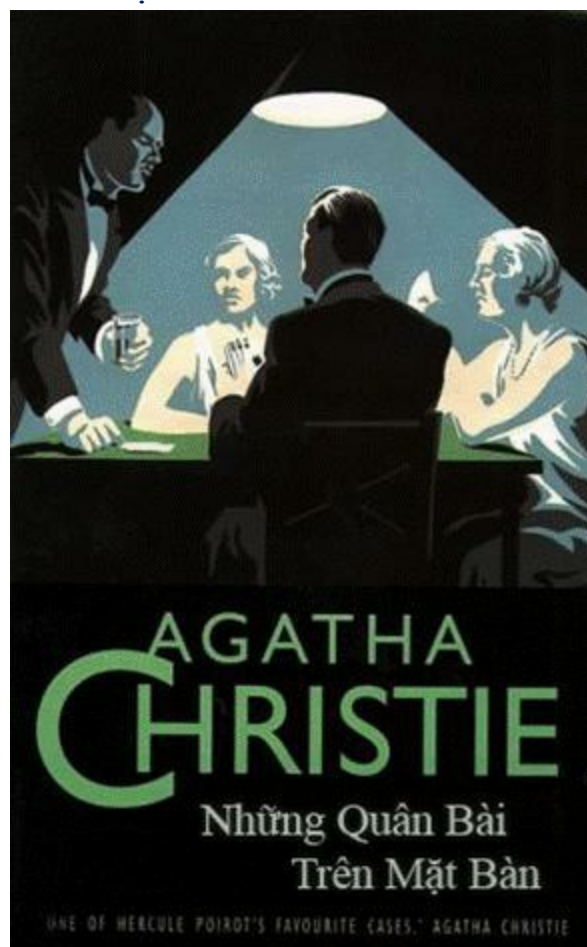
Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tạo ebook: Hitman2330

LỜI GIỚI THIỆU

Agatha Christie (1890-1976) sinh ra trong một gia đình trung lưu ở Anh. Bố là người Mỹ đã sớm qua đời. Mẹ bà tuy là người Anh song cũng không chú ý lắm tới việc giáo dục hai cô con gái. Agatha đã từng được gửi tới Paris để học hát nhưng cô gái đã tự ý chuyển sang học Y. Năm 1914, khi đã có sơ cấp về Y, cô gái kết hôn với Archibald Christie. Một năm sau, vì một lời thách đố của chị gái, cô đã bắt tay viết cuốn tiểu thuyết trinh thám đầu tiên dưới cái tên Agatha Christie.

Agatha Christie đã bước vào làng văn một cách rất tình cờ như thế. Tuy sau này ly dị chồng, bà vẫn giữ tên họ cũ đã nổi tiếng trong dân chúng.

Cùng với người chồng thứ hai, bà đã đi thăm được khá nhiều nơi trên thế giới. Hầu hết các truyện trinh thám bà viết đều xảy ra tại những địa điểm mà bà biết tường tận.

Agatha Christie thuộc loại nhà văn có óc quan sát sắc bén và trí nhớ kỳ diệu. Điều này góp phần hết

sức quan trọng vào quá trình sáng tạo các tác phẩm của nữ văn sĩ. Bà không bao giờ bỏ qua khả năng bổ sung kiến thức, các ấn tượng và kinh nghiệm thu lượm được khi bà làm được sĩ. Trong các cuốn sách của Agatha Christie đã thể hiện khả năng xuất sắc trong lập luận và giải quyết những tình tiết về mặt tâm lý. Bà trình bày hết sức tài tình cuộc đấu trí giữa các nhân vật, làm cho cốt truyện ngày càng thêm lắt léo và rắc rối đến mức tưởng chừng không thể lý giải nổi. Sau cùng bà mới đưa ra một kết cục vô cùng bất ngờ, nhưng bao giờ cũng hợp lý và đầy thuyết phục.

Agatha Christie có văn phong giản dị và trong sáng. Ngôn ngữ các nhân vật của bà thể hiện sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa ngôn ngữ truyền khẩu và văn viết; trong khi đó luôn mạch lạc giữ vững tính đa dạng và đặc thù của các tầng lớp khác nhau trong xã hội. Ngôn ngữ của Agatha Christie đặc sắc ở tính cụ thể và cô đọng, đồng thời mang tính hiện đại, hóm hỉnh và tinh tế.

Nhà văn Conan Doyle nổi tiếng nhờ nhân vật Sherlock Holmes bất hủ, còn Agatha Christie được nhiều người biết tới qua thám tử Hercule Poirot, nhờ sức xây dựng nhân vật điển hình hết sức tài tình.

Đó là một ông già người Bỉ, thấp bé, cổ lổ, trông hơi kỳ dị tuy luôn ăn mặc cẩn thận và lịch thiệp. Hercule Poirot có đầu óc thông minh sắc sảo, trí quyết đoán và khả năng phân tích khác thường. Ông có thể khám phá được các vụ án phức tạp và rắc rối nhất. Ông bảo vệ sự công bằng (dĩ nhiên theo quan điểm chung của giới tư sản). Đó là lý do ông không chỉ vạch ra kẻ giết người mà còn giúp đỡ đền bù cho các nạn nhân, thậm chí có khi còn góp phần tác thành cho nhiều đôi lứa.

Tác phẩm **“Những quân bài trên mặt bàn”** đã thể hiện được những phẩm chất trên của nhân vật. Nhà văn Agatha Christie đã khéo léo dẫn dắt người đọc theo một mạch truyện giản dị, song ngày càng nhiều chi tiết phức tạp và bất ngờ. Hercule Poirot qua vụ án đã thuyết phục chúng ta về một phương pháp phá án thông minh và có cơ sở: đó là phương pháp dựa vào tính cách, tâm lý con người để phát hiện cách thức tiến hành tội ác. Nhờ đó có thể tìm đúng kẻ gây án trong những vụ việc mà thủ phạm không hề để lại dấu vết.

“Những quân bài trên mặt bàn” một lần nữa cho thấy óc quan sát tinh tế, sự hiểu biết sâu sắc tâm lý tội phạm của Agatha Christie. Cuốn sách chắc chắn sẽ gợi những suy nghĩ cần thiết cho các nhà chuyên môn, và nó cũng góp phần khẳng định vị trí “Nữ hoàng của tiểu thuyết trinh thám” mà giới văn học đã dành cho bà.

Chúng tôi xin giới thiệu cùng bạn đọc tác phẩm **“Những quân bài trên mặt bàn”** của Agatha Christie, một trong những tác giả nổi tiếng nhất thế giới về thể loại trinh thám, thể loại mà như nhà văn Somerset Maugham đã nhận xét: “ngày nay thậm chí những người có trí tuệ phát triển nhất cũng đọc...”

Người dịch

Tháng 08/1987

CHƯƠNG I: ÔNG SHAITANA

Ngài Poirot thân mến của tôi.

Đó là một giọng nói mềm mại như tiếng mèo rừ, một giọng nói được cố ý sử dụng như một công cụ. Âm hưởng của nó không có tính chất bốc đồng hay chủ ý.

Hercule Poirot quay lại.

Ông cúi chào và bắt tay rất kiểu cách. Mắt ông chợt lóe lên không bình thường. Có thể nói rằng cuộc gặp gỡ tình cờ này làm thức dậy ở ông một tình cảm hiếm khi ông cảm nhận được.

- Chào ông Shaitana thân mến! - Ông đáp.

Họ cùng im lặng, giống như những người đầu sùng en grade (cảnh giác, đề phòng nhau). Quanh họ là đám đông những người London, uể oải, ăn mặc sang trọng đang tụm lại từng nhóm. Những giọng nói thì thảo hoặc kéo dài.

- Này anh yêu, thanh tú quá nhỉ?

- Thật tuyệt phải không em?

Đây là cuộc triển lãm các hộp thuốc lá hút tại nhà triển lãm Wessex. Vé vào cửa “một guinea” (tiền vàng Anh, bằng 21 siling) để trợ giúp các bệnh viện ở London.

- Bạn thân mến - ông Shaitana nói - Gặp bạn đây thật sung sướng. Đạo này, không treo cổ và chặt đầu nhiều lắm chứ? Mùa xả hơi trong thế giới tội ác phải không? Hay ở đây chiều nay lại sắp có vụ cướp nào? Thế thì tuyệt quá đi mất!

- Ala, thưa ngài - Poirot đáp lời - Tôi đến đây chỉ với tư cách cá nhân thôi mà.

Trong phút chốc, ông Shaitana đã hướng sự chú ý vào cô gái trẻ đáng yêu có mái tóc xù uồn quấn ép chặt vào một bên đầu còn bên kia là ba cái sừng dê kết hoa màu vàng rom sẫm.

Ông nói:

- Cô bé thân yêu, sao hôm nọ cô không đến dự tiệc ở nhà tôi? Đó quả là buổi tiệc tuyệt diệu! Có rất nhiều người đã thật sự nói chuyện với tôi đấy. Một bà còn bảo “Xin chào ông”, “Tạm biệt” và “Cảm ơn ông nhiều” - Nhưng dĩ nhiên bà ta từ thành phố Vườn (thành phố lớn có nhiều công viên và cây cối) đến, khôn khổ cho bà ấy.

Trong khi cô bé đang cố tìm ra một câu trả lời thích hợp thì Poirot cho phép mình ngắm kỹ bộ ria rậm của Shaitana. Quả là một bộ ria đẹp, có lẽ là bộ ria duy nhất ở London có thể độ nổi với ria của Hercule Poirot.

“Nhưng nó không thật um tùm bằng của ta - ông thầm nhủ. Không, dứt khoát là kém ria của ta về mọi phương diện. Tout de meme (dù sao thì) nó cũng hấp dẫn thật”.

Toàn bộ con người Shaitana đều cuốn hút sự chú ý, rõ ràng điều đó là có chủ tâm. Ông cố gắng tạo nên ấn tượng là một Mephisto (con quỷ trong Phaostơ của Gots). Ông cao gầy, khuôn mặt dài và u sầu, đôi lông mày rậm và đen nhánh. Ông có bộ ria vuốt sấp và chòm râu nhỏ màu đen. Quần áo ông mặc thật là một công trình nghệ thuật, được cắt rất khéo, nhưng lại gợi ta nghĩ đến một người kỳ quặc.

Một người đàn ông Anh lạnh mạnh trông thấy ông đều thật sự nóng lòng muốn đá cho ông một cái. Họ nói mà chẳng có nguyên do gì: “Thằng Shaitana đáng nguyên rửa kia kìa”. Vợ, con gái, chị em gái, các bà cô, cả các bà nội ngoại của họ đều nói giống nhau về Shaitana, chỉ có cách biểu hiện là khác so với lứa tuổi. “Em biết chứ, anh thân yêu! Dĩ nhiên hấn kinh khủng quá đi! Nhưng mới giàu làm sao! Lại còn những bữa tiệc tuyệt vời nữa chứ! Hấn lúc nào cũng có điều gì đó thú vị và hấn học để nói với mình về người khác”.

Không ai biết ông Shaitana là người Achantina, Bồ Đào Nha hay Hy Lạp hoặc nước nào đấy. Nhưng người ta biết chắc ba điều:

Ông sống giàu có và sung sướng ở một căn hộ tuyệt đẹp tại đường Công viên.

Ông tổ chức những bữa tiệc kỳ diệu, lớn và nhỏ, rùng rợn đáng kính nể và nhất là những buổi tiệc “kỳ quặc”.

Ông là loại người mà ai cũng hơi sợ.

Vì sao có điều cuối cùng người ta cũng khó lòng mà nói cụ thể được. Có lẽ là ai cũng có cảm giác ông biết hơi quá nhiều về tất cả mọi người và cảm giác rằng khả năng hài hước của ông hơi đặc biệt. Mọi người gần như luôn ý thức rằng tốt hơn hết là đừng liêu lĩnh khiêu chiến với ông Shaitana.

Chiều nay, người mà ông muốn giễu cợt là ông già nhỏ bé trông kỳ dị, Hercule Poirot.

- Thế ra cảnh sát cũng cần giải sầu nhỉ? - ông nói. Ông nghiên cứu nghệ thuật khi về già phòng Poirot?

Poirot mỉm cười hài hước:

- Tôi biết là ông cũng gởi tới triển lãm ba hộp thuốc, đúng không?

Ông Shaitana phẩy tay phản đối:

- Người ta nhặt nhanh những đồ vật vĩnh viễn đó ấy mà. Hôm nào ông phải tới tôi chơi mới được.

Tôi có mấy thứ thú vị lắm. Tôi không tự hạn chế mình theo giai đoạn hay loại đồ vật nào đâu.

- Ông có nhiều ham thích mà lại - Poirot mỉm cười bảo.

- Đúng vậy đấy.

Đột nhiên mắt Shaitana nhấp nháy, khóe mép kéo lên, đôi lông mày nhíu lại rất ngộ.

- Tôi còn có thể cho ông xem những thứ ông ưa thích kia.

- Thế ra ông có một bảo tàng bí mật à?

- Ha! - ông Shaitana bật ngón tay - Cái chén do tên giết người ở Brighton sử dụng, chiếc áo của tay trộm cắp chỉ là trò trẻ con, vớ vẩn. Tôi chẳng đời nào ôm vào mình những loại rác rưởi như thế. Tôi chỉ sưu tầm loại tốt nhất thôi nhé.

- Thế ông coi cái gì là loại tốt nhất trong việc phạm tội, cứ nói thẳng ra xem nào? - Poirot gắng hỏi.

Ông Shaitana cúi người và đặt hai ngón tay lên vai Poirot, ông thì thào rất kịch:

- Những kẻ gây ra tội ác, ông Poirot ạ.

Lông mày Poirot dựng lên.

- A ha, tôi làm ông giật mình rồi nhé! - ông Shaitanareo. Bạn thân ơi! Tôi và ông xem xét những đồ vật này từ những thái cực khác nhau. Với ông, tội ác là một vấn đề thủ tục, một vụ giết người, một đoàn điều tra, một đầu mối, và rốt cuộc - vì ông rõ là một người đầy năng lực - một lời kết án. Những điều tầm thường như thế, tôi cóc quan tâm làm gì. Tôi không thèm nhìn đến những hạng người ấy... Và kẻ giết người bị bắt tất nhiên là kẻ chiến bại. Bọn loại hai. Không, tôi xem xét vấn đề theo kiểu nghệ sĩ kia. Tôi chỉ sưu tầm loại nhất.

- Loại nhất ấy là... Poirot hỏi.

- Anh bạn ơi, những kẻ thoát tội kia! Những người thành công thôi. Những tội phạm sống cuộc đời êm ả mà không hề có ai thoáng nghĩ ngờ. Phải công nhận đó là trò giải trí thú vị...

- Tôi thì nghĩ tới một từ khác, không phải là thú vị đâu.

- Một ý hay! - Shaitana reo lên, không để ý đến Poirot. Một bữa tiệc nho nhỏ. Tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc nhỏ. Và ông sẽ có dịp gặp gỡ đồ triển lãm của tôi. Quả là một ý kiến thú vị. Tôi chẳng hiểu sao mình không nghĩ ra điều đó từ trước. Ông phải bỏ chút thời giờ cho tôi mới được, không phải tuần sau, mà là tuần sau nữa. Ông có rỗi không? Ta chọn ngày nào nhỉ?

- Tất cả các ngày tuần lễ ấy đều được cả - Poirot đáp, nghiêng mình.

- Tốt, thế thì thứ sáu. Thứ sáu là ngày mười lăm. Thế nhé! Tôi cũng sẽ ghi ngay vào cuốn sổ tay của mình. Thật đúng là... ý này làm tôi hài lòng quá đi mất.

- Tôi không biết mình có hài lòng không - Poirot nói chậm rãi. Không phải là tôi không cảm kích trước lời mời của ông. Không. Không phải vậy...

Shaitana ngất lời ông:

- Vậy thì bạn ơi, tại sao còn ngần ngại? Giết người giỏi là một nghệ thuật! Kẻ giết người có thể là một nghệ sĩ lắm chứ. Đáng triển lãm lắm chứ.

Poirot nhún vai:

- Tôi không kém nhạy cảm với nghệ thuật gây tội ác như ông nghĩ đâu. Tôi có thể chiêm ngưỡng một

kẻ giết người hoàn hảo, như chiêm ngưỡng một con hổ có vằn tuyệt đẹp. Nhưng tôi chỉ đứng ngoài chuồng xem nó thôi. Tôi sẽ không chui vào đâu. Bởi vì ông biết đấy, con hổ có thể vồ chứ.

Ông Shaitana cười:

- Bạn thân ơi, ông đã hoảng quá nhỉ. Thế ông sẽ không đến xem bộ sưu tầm... hổ của tôi à?
- Ngược lại, tôi sẽ rất sung sướng.
- Dũng cảm quá!

- Ông không hoàn toàn hiểu tôi, ông Shaitana ạ. Những lời tôi nói, thực chất chỉ là lời cảnh tỉnh thôi. Ông cho rằng ý định sưu tầm những kẻ giết người của ông là thú vị. Tôi nghĩ đến một từ khác hơn từ “thú vị”. Từ ấy là “nguy hiểm”. Tôi cho rằng, ông Shaitana ạ, cái trò giải trí của ông là nguy hiểm đấy.

Ông Shaitana cười, một nụ cười rất Mephisto. Ông nói:

- Tôi đợi ông vào ngày mười tám chứ?

Poirot khẽ nghiêng mình:

- Ông chờ tôi vào ngày mười tám nhé. Mile remerciements! (ngàn lần cảm ơn) ông.
- Tôi sẽ thu xếp một bữa tiệc nhỏ - Shaitana đáp. Đừng quên đấy. Tám giờ.

Ông bỏ đi. Poirot nhìn theo ông một lát, khẽ lắc đầu về suy tư.

CHƯƠNG II: BỮA CHIỀU TẠI NHÀ ÔNG SHAITANA

Cửa nhà ông Shaitana mở ra không tiếng động. Người phục vụ tóc hoa râm giữ cửa lại cho ông Poirot bước vào. Ông lão khẽ khàng khép lại và khéo léo giúp khách cởi áo khoác và bỏ mũ.

Ông lão lầm bầm bằng giọng trầm, không bộc lộ chút tình cảm:

- Ngài tên gì ạ?
- Ngài Hercule Poirot.

Có tiếng nói chuyện vọng lại từ phía cuối phòng khi người hầu mở cửa và thông báo: “Ngài Hercule Poirot”.

Tay cầm cốc rượu sery (một loại rượu trứng của Tây Ban Nha), Shaitana đến gặp ông. Như mọi khi, ông ta mặc đẹp không chê vào đâu được. Ấn tượng Mephisto tối nay càng rõ nét hơn, đôi lông mày nhíu lại giễu cợt.

- Cho phép tôi giới thiệu ông, ông biết bà Oliver chứ?

Ông khoái trí thấy Poirot hơi giật mình kinh ngạc.

Bà Ariande Oliver cực kỳ nổi tiếng với cương vị là một trong những nhà văn xuất sắc nhất về trinh thám và các truyện giật gân khác. Bà viết các tác phẩm “Xu hướng tội phạm”, “Những vụ án nổi tiếng”, “Giết người vì tình”, “Giết người để chiếm đoạt”. Bà rất nhiệt tình ủng hộ phong trào đòi quyền bình đẳng cho phụ nữ và khi bất kỳ một vụ giết người quan trọng nào xuất hiện trên mặt báo, thế nào cũng có bài phỏng vấn của bà Oliver và người ta nói rằng bà Oliver đã phát biểu “Nếu giám đốc sở cảnh sát mà là phụ nữ thì...”. Bà luôn tin tưởng vào trực giác của bà.

Bà là một phụ nữ trung niên dễ thương, một thời trang lẫn lộn linh tinh, có đôi mắt đẹp, vai rộng và bộ tóc xám luôn bị thí nghiệm theo kiểu mới. Một hôm bà xuất hiện với vẻ rất trí thức, tóc xõa thành từng món lớn xuống cổ. Hôm khác, bà Oliver đột ngột hiện ra với dáng vẻ đức bà hoặc cùng vô số những lọn tóc quấn bù rối. Còn buổi hôm nay bà cắt tóc để rèm ngang trán. Bà chào Poirot bằng một giọng rất êm tai. Bà đã gặp ông tại cuộc họp các nhà văn.

- Và đây, ngài sĩ quan cảnh sát Battle, chắc ngài biết rõ - Shaitana tiếp tục.

Một người có bộ mặt vuông, trông như gỗ, tiến đến. Người ta không chỉ có cảm giác ông ta được làm bằng gỗ mà còn là làm bằng gỗ tàu chiến. Sĩ quan Battle được coi là người đại diện xứng đáng nhất cho Sở cảnh sát Anh. Trông anh lúc nào cũng phớt lạnh và hơi ngốc nghếch.

- Tôi biết ngài Poirot - Battle đáp. Bộ mặt anh chảy ra thành nụ cười ngắn ngủi rồi lại bất động như cũ.

- Đại tá Race - Shaitana giới thiệu.

Poirot chưa từng gặp nhưng có biết về nhân vật này. Ông khoảng năm mươi tuổi, đẹp trai, người ta thường gặp ông ở các nước thuộc đế quốc Anh, đặc biệt khi ở đó có chuyện gì đấy (dùng từ gián điệp thì hơi quá nhưng với bản chất và phạm vi hoạt động của đại tá Race thì từ đó vẫn còn tương đối chính xác).

- Còn những vị khách khác chưa tới - Ông Shaitana nói. Đó là lỗi tại tôi. Tôi nhớ là tôi bảo họ đến lúc tám giờ mười lăm phút.

Vừa lúc đó, cửa mở và người hầu xuống: “Bác sĩ Robert”.

Người đàn ông bước vào với cử chỉ khéo léo và nhanh nhẹn. Ông trạc bốn mươi lăm tuổi, vui vẻ, đỏ đấm, hồng hào. Đôi mắt nhỏ lấp lánh. Đầu hơi hói, có vẻ embonpoint (phờn phờ) và là một bác sĩ sục mùi thuốc tây, chải chuốt, cử chỉ hoạt bát và tự tin. Ta có cảm giác ông chẩn đoán chính xác và có phương pháp chữa bệnh phù hợp, có hiệu quả. “có lẽ nên dùng sâm-panh khi phục hồi sức khỏe”. Một người bình thường.

- Tôi hy vọng là tôi không đến muộn chứ ạ - Bác sĩ Robert nói vui vẻ. Ông bắt tay chủ nhà và được giới thiệu với những người khác. Ông đặc biệt hài lòng khi gặp Battle.

- Ô kìa, phải chăng ông là một trong những người nổi tiếng nhất của Sở cảnh sát? Hay thật, quả là tệ nếu tán hươu tán vượn với ông. Tôi luôn quan tâm tới tình hình tội phạm, một tính xấu đối với một anh bác sĩ nhỉ? Đừng nói với bệnh nhân của tôi điều này nhé. Ha ha!

Cửa lại mở.

- Bà Lorrimer!

Bà Lorrimer sáu mươi tuổi, ăn mặc sang trọng. Nét mặt vẫn còn đẹp, với bộ tóc xám cắt tỉa rất khéo. Bà có giọng nói trong trẻo và sắc sảo.

- Tôi hy vọng là không đến muộn - Bà nói, tiến lại gần chủ nhà. Bà quay sang chào bác sĩ Robert, người bà đã biết.

- Thiếu tá Despard! - Người hầu báo.

Thiếu tá Despard bước vào. Đó là một người cao, gầy, đẹp trai, trên mặt có một vết sẹo nhỏ ở gần thái dương làm anh hơi xấu đi. Sau khi được giới thiệu, anh lại gần đại tá Race và lập tức hai người nói chuyện về thể thao, sao độ các kinh nghiệm trong săn bắn.

Lần cuối cùng, cửa lại mở. Người hầu báo: “Cô Meredith!”.

Một cô gái khoảng hai mươi, hai mốt, xuất hiện. Cô tầm thước và xinh xắn. Bộ tóc như uốn quăn xoắn xuống cổ, đôi mắt xám tro của cô ta mở rộng, mặt cô như bôi phấn. Giọng cô thấp và hơi ngượng ngập:

- Trời ơi tôi đến muộn nhất à?

Shaitana tiến lại phía cô với cốc sery trong tay cùng với một câu tán tụng hoa mỹ. Lời giới thiệu của ông có vẻ hơi khách khí. Cô Meredith đến đứng cạnh Poirot và nhăm nháp rượu sery.

- Ông bạn của chúng ta rất kỹ tính đấy - Poirot mỉm cười.

Cô gái đồng ý:

- Tôi biết. Bây giờ người ta không quá chú trọng đến các thủ tục giới thiệu, họ chỉ bảo “Tôi cho

rằng ta biết nhau cả rồi”. Thế thôi.

- Cho dù họ biết nhau hay chưa?

- Vâng, nhiều khi không giới thiệu làm cho người ta lúng túng, nhưng tôi nghĩ giới thiệu kỹ quá cũng khó chịu.

Cô ngập ngừng và nói:

- Có phải bà Oliver, tiểu thuyết gia kia không nhỉ?

Lúc ấy bà Oliver đang cao hứng nói chuyện với bác sĩ Robert:

- Ông không thể bỏ qua trực giác của người phụ nữ được, bác sĩ ạ. Phụ nữ biết những điều ấy đây.

Quên phút mất là mình đã cạo mất một bên lông mày, bà hăng hái vén tóc sang một bên, nhưng chợt vướng cái rèm.

- Đó là bà Oliver đây! - Poirot đáp.

- Người viết cuốn “Xác chết trong tu viện” phải không?

- Chính thế.

- Còn cái ông trông như gỗ kia là sĩ quan cảnh sát như ông Shaitana giới thiệu thì phải?

- Từ Sở cảnh sát đây.

- Còn ông?

- Tôi ấy à?

- Tôi biết hết về ông rồi, ngài Poirot ạ. Chính ông tìm ra thủ phạm vụ ABC.

- Cô làm tôi bối rối quá.

Cô Meredith hơi nhếch cặp lông mày.

- Ông Shaitana ấy mà... - rồi ngập ngừng bật. Ông Shaitana...

Poirot trầm tĩnh bảo:

- Ta có thể nói ông ấy có tư tưởng phạm tội. Có vẻ như thế. Rõ ràng là ông ấy muốn nghe chúng ta cãi nhau. Ông ta đã khích được bà Oliver và bác sĩ Robert rồi, họ đang cãi nhau về loại thuốc độc không để lại vết tích.

Cô Meredith hơi nín thở nói:

- Ông ấy kỳ quặc quá đi!

- Bác sĩ Robert ấy à?

- Không, ông Shaitana chứ - Cô gái khẽ run lên và tiếp. Theo tôi ông ấy luôn có cái gì đó đáng sợ. Ông không biết rằng việc iểu cợt làm ông ấy thích thú như thế nào đâu. Như thế, như thế nó độc ác thế nào ấy.

- Giống như đi săn cáo chứ gì?

Cô Meredith liếc nhìn ông:

- Ý tôi là, như thế hơi bí hiểm.

- Có lẽ đầu óc ông ấy rắc rối quá - Poirot công nhận.

- Tôi cho rằng mình mến ông ấy lắm - Cô Meredith hạ giọng xuống.

- Dù sao thì cô vẫn thích bữa chiều nay. Ông ấy có người đầu bếp khá lắm.

Cô gái nhìn ông nghi ngờ rồi cười:

- Ồ - cô kêu lên - Ông thật tốt bụng.

- Ồ, dĩ nhiên tôi là người tốt rồi.

- Ông ạ - cô Meredith nói - tất cả những nhân vật nổi tiếng này đều hơi đáng sợ.

- Ồ (Ma demoiselle) cô không nên sợ hãi, và nên có một cuốn sổ tay và chiếc bút máy.

- Ấy ông ạ, tôi không hề quan tâm đến các vụ án. Phụ nữ thường như vậy, chỉ có đàn ông mới luôn

đọc truyện trinh thám thôi.

Hercule Poirot thở dài cố ý:

- Hỡi A-la, tôi biết nói gì đây.

Người hầu mở cửa:

- Bữa đã dọn xong rồi ạ - ông ta thông báo.

Dự đoán của Poirot được chứng minh hoàn toàn. Bữa cơm chiều rất ngon và được phục vụ chu đáo. Ánh sáng dịu, gỗ đánh bóng, sắc xanh lấp lánh của các chiếc cốc Ailen. Trong ánh sáng mờ ảo, ngồi ở đầu bàn, trông ông Shaitana càng có vẻ bí hiểm hơn bao giờ hết.

Ông xin lỗi rất kiểu cách đám phụ nữ. Bà Lorrimer ngồi bên phải ông, còn bà Oliver ngồi bên trái. Cô Meredith ngồi gọn giữa sĩ quan cảnh sát Battle và thiếu tá Despard. Poirot ngồi giữa bà Lorrimer và bác sĩ Robert.

Bác sĩ Robert thì thầm với Poirot:

- Còn lâu ông mới được độc quyền cô gái xinh đẹp ấy suốt buổi tối nay. Trông cô ta cười kìa. Anh bạn người Pháp ơi. Anh không phí thời gian đâu.

- Tôi là người Bỉ cơ - Poirot khẽ đáp.

- Chẳng sao hết.

Bác sĩ vui vẻ quay sang nói chuyện với đại tá Race về những tiến bộ mới nhất trong việc điều trị bệnh nhân buồn ngủ. Bà Lorrimer quay về phía Poirot và nói về các vở kịch mới nhất. Những nhận xét của bà rất hay và lời chỉ trích cũng thích hợp và xác đáng. Sau đó họ còn nói chuyện về sách vở và chính trị thế giới. Poirot hiểu rằng bà ta biết nhiều tin tức và rất thông minh.

Phía bàn bên kia, bà Oliver đang hỏi thiếu tá Despard xem anh có biết về một loại thuốc độc hoàn toàn mới hay không.

- Có đấy! Nhựa Cura.

- Ôi dào, loại ấy cổ rồi, loại mới cứng cơ.

Thiếu tá khô khan đáp:

- Các bộ lạc nguyên thủy có vẻ hơi lạc hậu, họ luôn làm những việc mà cha ông họ truyền lại.

- Tôi chán ngấy họ - bà Oliver nói. Tôi cứ nghĩ họ chỉ thí nghiệm giữa các thứ hạt độc vớ vẩn suốt thôi. Tôi cho rằng thế là dịp tốt cho các nhà thám hiểm. Họ có thể trở về nhà giết mổ các ông bác giàu có của mình bằng loại độc được chưa ai biết.

- Bà nên ở lại với thế giới văn minh, chứ đừng đi vào những nơi hoang dã với ý định ấy - Despard đáp lại. Trong một phòng thí nghiệm chẳng hạn, cấy thử các loại vi trùng có vẻ vô hại để gây ra những bệnh không thể cứu vãn được ấy.

- Nhưng độc giả của tôi thì họ không thích - bà Oliver nói. Thêm nữa, rất dễ viết sai staphylococcus và streptococcus, những loại thuốc như vậy thư ký của tôi khó chép lại và thế cũng chán. Anh thấy đúng không? Ngài sĩ quan cảnh sát Battle nghĩ sao?

- Trong cuộc sống thực, mọi người không ngại giờ những trò tinh vi đâu bà Oliver - viên cảnh sát đáp. Họ hay dùng arsenic vì nó rất tốt và nhẹ nhàng.

- Vô lý! - Bà Oliver hăng hái. Đó chỉ vì còn nhiều vụ mà sở cảnh sát không tìm ra nổi thủ phạm. Bây giờ nếu giám đốc sở là phụ nữ thì...

- Ô, thưa bà chúng tôi vẫn có những nữ cảnh sát đấy chứ ạ.

- Vâng, những bà cảnh sát đội những chiếc mũ nức cười chỉ làm phiền người ta ở các công viên thì tôi còn lạ gì. Đây tôi muốn nói, một phụ nữ làm giám đốc kia. Phụ nữ hiểu biết về tội ác lắm chứ.

- Phụ nữ thường là những tội phạm rất thành công. Họ bình tĩnh và trơ tráo ra phết.

Ông Shaitana mỉm cười góp chuyện:

- Thuốc độc là vũ khí của phụ nữ. Chắc chắc có rất nhiều phụ nữ đã từng bỏ thuốc độc cho ai đó, mà không bao giờ bị phát giác.
- Dĩ nhiên là có chứ - Bà Oliver phần khởi nói và nhét một miếng thịt bò rán nhỏ vào trong miệng.
- Một bác sĩ cũng có nhiều dịp - Shaitana nói với vẻ trầm tư.
- Tối phản đối đây - bác sĩ Robert kêu lên. Khi chúng tôi cho bệnh nhân uống phải thuốc độc. Đó hoàn toàn là do tình cờ thôi. - Và ông ta mỉm cười một cách thật thà.
- Nhưng nếu tôi có ý định giết người... - Shaitana nói tiếp và im lặng, sự im lặng đó làm mọi người chú ý.

Ai cũng quay mặt lại nghe ông ta.

- ... Thì tôi hành động rất đơn giản, luôn luôn có một tai nạn nào đó, tai nạn do súng nổ chẳng hạn, hay tai nạn trong nhà...

Sau đó ông ta nhún vai và cầm ly rượu vang lên:

- Nhưng tôi lại nói điều này với ai thế nhỉ, với những chuyên gia ở đây à?

Ông ta uống cạn. Ánh sáng của cây nến hắt vào mặt ông ta cái màu đỏ của rượu thành một vệt hồng ở bộ ria mép đẹp, bộ râu cằm nhô ra và đôi lông mày quái dị.

Mọi người lặng đi một lát.

Bà Oliver hỏi:

- Bây giờ là kém hai mươi phút hay hơn hai mươi phút. Một thiên thần lướt qua kia. Chân tôi đang bắt chéo nhau. Thế thì hẳn đó là một thiên thần đen rồi!

CHƯƠNG III: CHƠI BRIDGE (BRIT)

Khi mọi người vào phòng khách uống cà phê thì người ta đã chuẩn bị xong bàn chơi bài Brit. Người ta đưa cà phê vào cho từng vị khách.

- Ai chơi Brit nào? - Chủ nhà hỏi. Bà Lorrimer, tôi biết rồi và bác sĩ Robert, còn cô Meredith, cô có chơi không nhỉ?
- Có ạ, mặc dù tôi chơi còn kém lắm.
- Tuyệt, còn thiếu tá Despard? Tốt, bốn người sẽ chơi ở đây.
- Cuối cùng cũng được chơi bài - bà Lorrimer sung sướng nói. Tôi là kẻ nghiện Brit nhất trên thế giới. Càng ngày càng mê. Tôi sẽ không bao giờ đi dự tiệc nếu sau đó không có chơi Brit, tôi sẽ buồn ngủ tức thì. Thật đáng ngưỡng chừng nhưng biết làm sao được.

Họ phân bè. Bà Lorrimer cùng phe với Anne Meredith chống lại thiếu tá Despard và bác sĩ Robert.

- Phụ nữ chống lại đàn ông - bà Lorrimer nói và ngồi vào chỗ, chia bài về thành thạo. Quân xanh đây, tôi lấy hai cây này.
- Chúc các bà thắng nhé - bà Oliver nói, bà luôn ủng hộ phái yếu. Phải cho họ biết tay phụ nữ chúng mình.

- Họ chẳng có hy vọng gì đâu - bác sĩ Robert vui vẻ đáp lời khi xóc bài ra. Đánh đi bà Lorrimer.

Thiếu tá Despard chậm chạp ngồi xuống. Anh nhìn Anne Meredith như thể bây giờ mới phát hiện ra rằng cô gái đẹp đến thế nào.

- Đảo bài đi nào - bà Lorrimer sốt ruột.

Anh chàng xin lỗi và đảo phần bài bà đưa cho mình.

Bà Lorrimer bắt đầu đánh bài một cách thông thạo.

- Có một bàn Brit nữa ở phòng bên - ông Shaitana nói.

Ông ta đi vào cửa thứ hai. Bốn người còn lại theo ông vào phòng hút thuốc nhỏ, được trang trí một bộ đồ gỗ rất đẹp.

- Thừa một người rồi - Đại tá Race nói.

Ở đó đã có một bàn Brit được sửa soạn.

Ông Shaitana lắc đầu:

- Tôi không chơi đâu. Tôi không thích chơi Brit.

Những người kia cũng nhường nhau xin phép không chơi, nhưng rốt cuộc họ ngồi xuống bàn, chia bè, Poirot cùng phe với bà Oliver, Race cùng với Battle.

Ông Shaitana đứng đó ngắm một lát, mỉm cười kiểu Mephisto khi thấy bà Oliver xuống hai quân bài thường, rồi lại lảng đi sang phòng bên. Ở đó mọi người đang say sưa đánh, những quân bài ra khá nhanh. “Át cơ”, “Cho qua”, “Ba nhép”, “Ba bích”, “Bốn rô”, “Ăn”, “Bốn cơ”...

Ông Shaitana đứng một lúc và mỉm cười một mình. Ông tiến lại chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Đồ uống đã được đặt trên cái bàn con cạnh đó. Ngọn lửa leo lét trên giá nền pha lê.

Biết thắp sáng căn phòng một cách nghệ thuật, ông Shaitana đã khéo léo tạo vẻ mờ ảo cho căn phòng. Một ngọn đèn nhỏ bắt luồng sáng vừa đủ để cạnh ghế nếu ông muốn đọc sách. Cả căn phòng chìm ngập trong ánh sáng yếu ớt. Tại bàn đánh bài Brit ánh sáng có tốt hơn.

- Một cây không phải chủ bài - bà Lorrimer giọng rõ ràng cương quyết.

- Ba cơ - Giọng đầy khiêu khích của bác sĩ Robert.

- Không xuống bài đâu - giọng bình tĩnh của Anne Meredith.

Một lát im lặng trước khi giọng Despard vang lên. Không phải do anh nghĩ chậm mà là anh muốn chắc chắn:

- Bốn cơ.

- Ăn.

Ánh lửa nhún nhảy soi rọi khuôn mặt ông Shaitana. Ông mỉm cười và mỉm cười mãi. Đôi mắt ông lấp lánh.

Bữa tiệc làm ông rất vui.

* * *

- Năm rô. Đánh bài ván này may - đại tá Race nói. Tốt cho ông quá - ông nói với Poirot - tôi không ngờ ông đánh cây ấy. May mà họ không đánh bích trước.

- Chẳng ăn thua gì đâu, tôi nghĩ vậy - viên cảnh sát Battle đáp, một người hào hiệp và lịch thiệp.

Ông đã xướng cây bích. Bạn cùng phe với ông, bà Oliver có một cây bích nhưng “một điều gì đó đã mách bảo với bà” đánh cây nhép và thế là kết thúc ván bài một cách tai họa.

Đại tá Race xem đồng hồ.

- Mười hai giờ mười phút rồi. Có ai phải về không?

- Mong các bạn tha lỗi, tôi không quen thức khuya - Battle nói.

- Tôi cũng thế - Poirot tiếp lời.

- Chúng ta nghĩ thôi - Race đáp.

Họ đã chơi được năm ván và cánh đàn ông thắng lớn. Bà Oliver mất ba bảng bảy siling cho ba người. Người được nhiều nhất là đại tá Race. Tuy là người chơi bà Brit kém, nhưng bà Oliver là một người biết giấu cợt. Bà trả tiền một cách vui vẻ.

- Mọi cái đối với tôi tối nay làm sao ấy - bà nói. Thỉnh thoảng tôi lại bị thế này. Tối qua bài tôi đẹp lắm cơ. Ba lần có 150 quân chủ bài.

Bà đứng lên và xách theo cái túi thêu, vừa kịp để giữ mái tóc vàng không rơi ra khỏi đôi mào.

- Chắc ông chủ ở phòng bên - bà nói.

Ba đi qua cửa phòng khách cùng ba người.

Ông Shaitana vẫn ngồi bên lò sưởi. Những người bên này vẫn say sưa.

- Năm nhép - bà Lorrimer nói bằng giọng lạnh lùng và sắc.

- Năm rô.

Bà Oliver lại gần bàn. Ván này có vẻ hay đây.

Sĩ quan cảnh sát đi theo bà ta.

Đại tá Race tiến lại phía Shaitana. Poirot đi sau ông ta.

- Tôi phải về đây ông Shaitana - Race nói.

Ông Shaitana không trả lời. Đầu ông gục xuống ngực, hình như ông ngủ. Race nhìn Poirot và tiến lại gần hơn. Đột nhiên ông khẽ kêu lên và cúi người về đằng trước. Poirot vội bước lên nhìn theo tay Race chỉ. Một cái khuy to và đẹp ở áo sơ mi thì phải. Ồ, hóa ra không đúng. Ông bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Race và gật đầu. Poirot lại bên chủ nhà, nhắc tay ông ta lên và buông rơi xuống. Race cất giọng:

- Ngài cảnh sát Battle, lại đây tí nào!

Viên cảnh sát tiến tới. Bà Oliver vẫn đứng xem bên bàn. Tuy trông lì xì như vậy nhưng ông Battle lại là người rất nhanh nhẹn. Đôi lông mày ông rướn lên và hạ giọng hỏi khi lại gần họ:

- Có chuyện gì chẳng?

Đại tá Race gật đầu và chỉ vào thân hình bất động trên ghế khi Battle lại gần. Poirot cố nhìn kỹ về mặt của Shaitana. Bây giờ trông nó hơi dần dại đi, miệng há hốc.

Hercule Poirot lắc đầu.

Viên cảnh sát Battle đứng thẳng lên. Ông đã xem xét xong mà không sờ đến “cái khuy áo” ở trên áo Shaitana. Ông nhắc cánh tay mất hết sinh khí lên và buông rơi trở xuống.

Bây giờ ông đứng thẳng lên, nghiêm trang, chuẩn bị sẵn sàng chịu trách nhiệm hoàn toàn về tình thế hiện tại.

- Thôi nào - ông nói.

Giọng ông trở nên trịnh trọng và khác thường đến nỗi các mái đầu đang cúi vào ván bài quay cả lại phía ông, tay Anne Meredith vẫn giữ quân át bích trong số bài ngửa.

- Tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo cho các ông các bà rằng ông chủ nhà, ngài Shaitana đã qua đời!

Bà Lorrimer và bác sĩ Robert đứng vụt dậy. Despard nhìn chòng chọc, mày chau lại. Anne Meredith hơi nín thở.

- Có chắc không ông?

Bản năng nghề nghiệp thức dậy, bác sĩ Robert nhanh nhẹn bước đến bên lò sưởi.

Không hoàn toàn có ý thức, viên cảnh sát chặn bước bác sĩ lại.

- Đợi tí đã, bác sĩ Robert. Ông có thể nói cho tôi biết ai đã đi vào và ra khỏi phòng này tối nay không?

Robert ngó ra:

- Ra vào ấy ạ? Tôi không hiểu. Chẳng có ai cả.

Viên cảnh sát quay vào nhìn chằm chằm những người khác:

- Có đúng không bà Lorrimer?

- Hoàn toàn đúng.

- Không có người hầu nào chứ?

- Không ạ. Người hầu phòng chỉ đem cái khay kia vào khi chúng tôi vừa ngồi xuống đánh bài thôi. Sau đấy không vào nữa.

Viên cảnh sát nhìn Despard. Anh này gật đầu đồng ý.

Anne nói như bị hụt hơi:

- Vâng, vâng, phải đấy ạ!

- Thế này là thế nào ông? - Robert sốt ruột nói. Hãy để tôi khám nghiệm, có khi ông ấy chỉ ngất thôi thì sao.

- Không phải ngất đâu, và tôi xin lỗi, nhưng không ai được sờ vào người ông ấy cho đến khi pháp y tới làm việc. Ông Shaitana đã bị giết, thưa quý ông, quý bà.

- Bị giết ư? - Anne thở dài sợ hãi, cô không tin.

Despard nhìn trống rỗng.

- Bị giết à - Bà Lorrimer nói giọng sắc nhọn.

Bác sĩ Robert kêu lên:

- Trời ơi!

Viên sĩ quan Battle chậm rãi gật đầu. Ông hơi giống một viên quan bằng sứ Trung Quốc và chẳng tỏ vẻ gì.

- Bị đâm chết - ông nói. Đây là cách người ta giết ông ấy.

Đột nhiên ông hỏi:

- Có ai rời khỏi bàn đánh bài tối nay không?

Và sau đó ông nhìn thấy sự sợ hãi, sự am hiểu, sự phẫn nộ, nỗi thất vọng kinh hoàng, nhưng ông không thấy có ích chút nào cả.

- Hả, thế nào?

Một lát im lặng. Sau đó thiếu tá Despard lặng lẽ nói, anh đã đứng dậy, đứng thẳng như duyệt binh, khuôn mặt kém thông minh của anh chàng hướng về phía Battle:

- Theo tôi thì mỗi người chúng tôi có đứng lên một vài bận để giải khát hoặc cho củi vào lò sưởi. Tôi làm cả hai việc. Khi tới bên lò sưởi tôi thấy Shaitana đang ngủ trong ghế bành.

- Đang ngủ à?

- Tôi cho là thế!

- Có thể ông ấy ngủ - Battle nói - hoặc ông ấy đã chết lúc đó rồi. Chúng ta sẽ xem xét ngay bây giờ. Tôi đề nghị các ông bà đi vào phòng trong cho. - Ông quay về phía đại tá Race. - Ngài đại tá, ngài cùng đi với họ được không ạ?

Race gật đầu nhanh về am hiểu:

- Ồ vâng, thưa ngài cảnh sát.

Bốn người rời phòng bạc và đi vào phòng hút thuốc.

Bà Oliver ngồi xuống ghế bành dựa tí góc phòng và lặng lẽ khóc.

Battle cầm điện thoại và nói câu gì đó. Sau đó ông bảo:

- Cảnh sát địa phương sẽ đến bây giờ. Trung tâm ra lệnh tôi phải chịu trách nhiệm về vụ này. Nhân viên pháp y sẽ đến đây ngay lập tức. Theo ngài thì ông ấy đã chết bao lâu rồi, thưa ngài Poirot? Theo tôi thì phải hơn một giờ rồi.

- Đúng vậy. Ta không thể biết chính xác được. Ông này chết được một giờ hai mươi lăm phút bốn mươi giây rồi.

Battle gật đầu lơ đãng:

- Ông ta ngồi đúng trước lò sưởi. Điều đó hơi khác lạ. Hơn một tiếng, không quá hai tiếng rưỡi.

Bác sĩ của chúng ta sẽ nói như vậy, tôi xin cam đoan. Và không ai trông thấy gì. Quái thật. Thật là một việc làm liêu lĩnh. Ông ấy rất có thể sẽ kêu lên được, chứ nhỉ?

- Nhưng ông ấy không kêu. Kẻ giết người gặp may. Như ông nói, mon ami (bạn tôi) quả là liêu lĩnh thật.

- Ngài có ý kiến gì không, ngài Poirot! Động cơ nào? Hay điều gì đó, đại loại như thế.

Poirot nói chậm rãi:

- Ô, tôi có vài điều muốn nói. Hãy cho tôi biết là có phải ông Shaitana không gợi ý gì tới loại bữa tiệc mà ông tới dự hôm nay không?

Viên cảnh sát nhìn Poirot một cách tò mò.

- Không, ngài Poirot ạ. Ông ta chẳng nói gì cả. Thế sao? Tôi đồng ý với ông điểm đó - Battle gật gù nói. Thế nào cũng có sự trùng hợp.

Chuông réo.

- Đó là người của ta - viên cảnh sát nói. Tôi sẽ ra và đưa họ vào. Chúng ta sẽ nghe chuyện của ông ngay bây giờ. Dù sao thì vẫn cứ tiến hành mọi thủ tục.

Poirot gật đầu. Battle ra khỏi phòng.

Bà Oliver vẫn tiếp tục nức nở.

Poirot đến gần bàn đánh bài. Không chạm vào đồ vật nào, ông xem xét các ván bài và lắc lắc đầu.

- Anh chàng ngốc nghếch đáng thương, ôi ngốc quá - Hercule Poirot lẩm bầm. Ăn mặc như con quý và cố sức dọa mọi người.

Cửa mở, bác sĩ pháp y đi vào, túi thuốc trong tay. Đi theo sau là viên thanh tra địa phương đang nói chuyện với Battle. Tiếp đó là một nhân viên chụp ảnh. Trong nhà có cảnh sát canh chừng. Các bước điều tra bắt đầu.

CHƯƠNG IV: KẺ GIẾT NGƯỜI THỨ NHẤT?

Hercule Poirot, bà Oliver, đại tá Race và Battle ngồi quanh bàn ăn. Một giờ đã trôi qua. Cái xác đã được khám xét, chụp ảnh và mang đi. Chuyên gia dấu tích đã tới rồi về.

Viên cảnh sát Battle nhìn Poirot.

- Trước khi gọi bốn người vào, tôi muốn nghe điều ông phải nói với tôi. Theo ông thì có chuyện gì đằng sau bữa tiệc đêm nay phải không?

Rất trân trọng, Poirot kể lại cuộc nói chuyện giữa mình và Shaitana ở nhà triển lãm Wessex.

Battle chum môi như sắp huyết sáo lên vì ngạc nhiên.

- Vật triển lãm à? Những kẻ giết người còn sống, hay nhỉ? Ông nghĩ là ông ta có ý như vậy thật? Hay ông ta thích đùa trêu thôi?

Poirot lắc đầu:

- Không, không đùa đâu. Shaitana tự hào về thái độ Mephisto của mình đối với đời. Ông ta thuộc loại hám hư danh. Ông ta còn là người ngốc nghếch nữa. Vì thế ông ta đã chết.

- Tôi hiểu ông - Battle nói, theo đuổi ý nghĩ riêng. Một bữa tiệc, có tám người và ông ta. Bốn mật thám và bốn kẻ giết người.

- Không thể thế được! - Bà Oliver kêu lên - Hoàn toàn vô lý. Không thể có ai trong số họ phạm tội được.

Battle lắc đầu vẻ trầm tư.

- Tôi không dám chắc bà Oliver. Những kẻ giết người hình dáng và cử chỉ hoàn toàn giống như mọi

người, xinh đẹp, im lặng và biết xử thế. Thường là thế đấy.

- Nếu thế thì chính bác sĩ Robert! - Bà Oliver khẳng định. Tôi linh cảm thấy ngay có cái gì đó sai lệch ở ông ta ngay từ khi nói mới trông thấy ông ta. Linh cảm của tôi chưa bao giờ sai.

Battle quay sang đại tá Race:

- Ngài nghĩa sao?

Race nhún vai, ông xem xét vấn đề giống Poirot.

- Rất có thể. Ta thấy Shaitana đã nghĩ đúng ít nhất là một trong số bốn người đó. Dù sao thì ông ta chỉ có thể nghi ngờ rằng những người đó đã giết người chứ không thể biết chắc được. Ông ta rất có thể đã nghĩ đúng cả trong bốn trường hợp hoặc chỉ có một và chắc chắn là một, cái chết của ông ta đã chứng minh điều đó. Một trong số họ đã hành động phải không ngài Poirot?

Poirot gật đầu.

- Ngài Shaitana quá cố được người ta đồn là hay giều cột và tàn nhẫn. Phạm nhân cho rằng Shaitana đang muốn đùa cho đến khi ông ấy trao hãn cho cảnh sát. Gã hoặc ả nghĩ rằng Shaitana có chứng cứ cụ thể.

- Ông ấy có không?

Poirot nhún vai:

- Điều đó thì chúng ta không bao giờ biết được.

- Bác sĩ Robert - bà Oliver lại khẳng định - là loại người như vậy. Bọn giết người hay có vẻ bề ngoài như thế lắm. Nếu tôi mà là ông, ngài cảnh sát, tôi sẽ tóm cổ hãn ngay lập tức.

- Rất tiếc ngài giám đốc không phải là phụ nữ. Còn tôi phải thận trọng chứ, đàn ông mà lại - ông Battle giều cột đáp.

- Ôi dào, đàn ông! - bà Oliver thở dài và bắt đầu nghĩ về đề cương bài báo sẽ viết.

- Tốt hơn cả là gọi họ vào. Chẳng ích gì giữ họ ở đây lâu quá.

Đại tá Race nhấp nhòm:

- Nếu ông muốn, chúng tôi đi ra...

Viên cảnh sát ngập ngừng giầy lát khi bắt gặp ánh mắt van nài của bà Oliver. Ông biết rõ cương vị của đại tá Race, còn Poirot đã từng nhiều lần hợp tác với cảnh sát. Đối với bà Oliver thì hơi phiền. Nhưng Battle vốn tốt bụng. Ông nhớ rằng bà Oliver đã thua mất ba bảng bảy siling khi chơi Brit và bà đã dũng cảm chịu đựng tổn thất ấy.

- Tất cả có thể ở lại - ông quyết định. Nhưng cấm nói xen vào đây - ông nhìn bà Oliver - và cấm tỏ ra biết bí mật ông Poirot đây vừa nói. Đó là điều bí mật nho nhỏ của Shaitana, hãy coi như nó đã chết cùng với ông ấy. Hiểu chứ?

- Hoàn toàn hiểu - bà Oliver liền đáp ngay.

Battle đi ra cửa và gọi viên cảnh sát đang trực trong nhà.

- Đến phòng hút thuốc. Anh sẽ thấy Anderson và bốn người khách. Đề nghị bác sĩ Robert vào đây.

- Tôi sẽ giữ hãn đến cùng - bà Oliver nói. Ý tôi là trong cuốn sách ấy mà - bà nói thêm về biết lỗi.

- Đời sống thực tại khác đây - Battle bảo.

- Tôi hiểu - bà Oliver đáp. Tệ hại hơn nhiều.

Bác sĩ Robert bước vào với đôi chân nhún nhảy:

- Tôi cho rằng - ông phát biểu - đây là một việc xấu xa. Mong bà thứ lỗi cho, bà Oliver, nhưng đúng là như vậy đấy. Về phương diện nghề nghiệp mà nói, tôi không thể tin nổi! Đâm chết người trong khi ba người khác chỉ ở cách đó vài gang tay - ông lắc đầu. Phù! Tôi không thể làm điều đó - ông hơi nhếch mép - Tôi biết nói và làm gì để thuyết phục các ông rằng mình không làm việc ấy.

- Vụ giết người có động cơ đẩy, bác sĩ Robert ạ.

Viên bác sĩ gật đầu mạnh:

- Cái đó thì rõ rồi. Tôi chẳng có lý do nào để giết ông Shaitana đáng thương cả. Thậm chí tôi còn không biết rõ về ông ấy nữa. Ông ấy làm tôi khoái, con người lạ lùng ấy. Dĩ nhiên ông sẽ thẩm tra kỹ quan hệ giữa chúng tôi, phải vậy không ạ? Tôi không phải là thằng ngốc. Nhưng ông sẽ chẳng tìm thấy gì đâu. Tôi không có lý do gì phải giết Shaitana và tôi không giết ông ấy.

Battle cứng nhắc gật đầu:

- Được rồi, bác sĩ ạ. Như ông đã nói, tôi sẽ điều tra. Ông quả thật rất nhạy bén. Bây giờ ông có thể nói với tôi về ba người kia chứ?

- Tôi sợ là mình không biết gì nhiều. Lần đầu tiên tôi được thấy Despard và cô Meredith. Tôi có biết Despard từ trước. Tôi đã đọc cuốn sách du lịch anh ta viết, một quyển sách hay.

- Ông có biết là anh ấy quen Shaitana không?

- Không. Shaitana không bao giờ nói với tôi về anh ta. Như tôi đã nói, chỉ biết về anh ta nhưng chưa bao giờ gặp. Tôi cũng chưa nhìn thấy cô Meredith lần nào. Tôi biết chút ít về bà Lorrimer.

- Ông biết gì về bà ấy?

Robert nhún vai:

- Bà ấy góa chồng, giàu có, thông minh và có giáo dục. Chơi bài Brit vào loại nhất. Tôi gặp bà ấy chính là ở các nơi chơi Brit.

- Ông Shaitana có bao giờ nói với ông về bà Lorrimer không?

- Không.

- Hừm, chẳng có gì giúp ích cho chúng tôi cả. Bây giờ xin bác sĩ cố nhớ lại xem ông đã rời khỏi bàn đánh bài mấy lần, còn những người khác mấy lần.

Bác sĩ nghĩ ngợi vài phút.

- Khỉ thật - ông nói thẳng thắn. Tôi có thể nhớ về mình thôi. Tôi đứng dậy ba lần, khi bài tôi đang ngửa ra, tôi ra khỏi chỗ và giúp mọi người. Một lần tôi cho củi vào lò sưởi, một lần đem đồ uống lại cho hai phụ nữ, một lần tôi lấy whisky và soda cho mình.

- Ông có nhớ thời gian không?

- Tôi chỉ có thể nói đại khái. Chúng ta bắt đầu chơi lúc chín rưỡi. Khoảng một tiếng sau cho củi vào lò, ngay sau đấy khoảng một ván tôi lấy đồ uống và vào khoảng mười một giờ rưỡi tôi rót whisky và soda cho mình. Tôi không nhớ chắc chắn đâu, có thể thời gian không được chính xác lắm.

- Bàn bày đồ uống kê trước ghế bành ông Shaitana phải không?

- Vâng, thế cho nên tôi đi qua rất gần ông ấy ba lần.

- Lần nào ông cũng cho rằng chủ nhà đang ngủ à?

- Lần thứ nhất tôi nghĩ như thế. Lần thứ hai tôi không nhìn thấy ông ấy. Lần thứ ba tôi chợt nghĩ “Bọn ăn xin ngủ như thế nào nhỉ?” Nhưng tôi không để ý đến ông Shaitana.

- Tốt lắm, còn những bạn chơi của ông đứng đây vào lúc nào?

Bác sĩ Robert nhíu mày:

- Khó, khó quá. Despard đi lấy một cái gạt tàn thì phải. Và anh ấy còn đi uống. Đi trước cả tôi vì tôi nhớ anh ấy hỏi tôi có muốn một cốc không, tôi đã trả lời là không.

- Còn đám phụ nữ?

- Bà Lorrimer tới gần lửa một lần, khơi lò thì phải. Hình như bà ấy có nói gì đó với ông Shaitana nhưng tôi không biết. Tôi không để ý lắm vì mãi đánh bài.

- Thế cô Meredith?

- Chắc chắn là cô ấy rời chỗ một lần, đi quanh bàn và nhìn vào bài tôi. Ván ấy tôi đang ở cùng bè với cô ta. Sau đó cô ta xem bài của hai người kia và đi quanh phòng. Tôi không biết cô ấy đã làm gì. Tôi không chú ý.

Viên cảnh sát trầm ngâm nói:

- Khi các ông ngồi chơi bài, không có ghế của ai quay mặt về hướng lò sưởi ư?

- Không, cách một đoạn và có một cái tủ lớn giữa bàn và lò sưởi. Tủ Trung Hoa rất đẹp. Dĩ nhiên tôi thấy rằng có thể đâm chết chủ nhà. Cuối cùng thì anh vẫn đang chơi bài kia mà. Anh không nhìn xung quanh và không nhận thấy điều gì xảy ra cả. Người duy nhất có thể làm việc đó chỉ khi bài của anh ta ngửa ra và trong trường hợp này thì...

- Trong trường hợp đó, người ngửa bài là kẻ giết người - Battle tiếp lời.

- Đúng vậy đây! - Bác sĩ nói. Việc đó chỉ đòi hỏi rất can đảm. Dù sao thì ai dám chắc là có ai đó đột ngột ngẩng đầu lên đúng vào lúc đó nào?

- Đúng - Battle đáp. Thế thì quả là liều. Động cơ của vụ giết người này rất là mạnh. Tôi ước gì chúng ta được biết điều này.

- Tôi nghĩ rằng ông sẽ tìm ra thôi! - Robert nói. Ông sẽ xem xét tủ giấy tờ của ông ấy và những thứ đại loại như vậy. Có thể có được đầu mối.

- Chúng tôi hy vọng thế - Battle mơ hồ đáp. Ông nhìn quanh những người còn lại - Tôi xin đề nghị ông phát biểu quan điểm riêng của mình.

- Được thôi ạ.

- Ông nghĩ gì về ba người kia?

Bác sĩ nhún vai:

- Thật dễ... Trước tiên là Despard. Thần kinh anh ta rất vững vì đã quen với cuộc sống nguy hiểm và luôn phải hành động mau lẹ. Anh ta không ngại liều lĩnh. Tôi không nghĩ có phụ nữ trong vụ này. Theo tôi nó đòi hỏi sức lực.

- Không cần nhiều sức lắm như ông tưởng đâu. Hãy nhìn đây này.

Nhanh như một con báo, Despard đột ngột chìa ra một vật kim loại sáng loáng, dài và nhỏ, đầu được bịt bằng đá quý.

Bác sĩ Robert cúi nhìn, cầm lên và xem xét con dao với sự thán phục. Ông gại gại đầu nhọn và huyết sáo:

- Thật là một thứ dễ sợ. Rõ ràng được chế tạo để giết người. Đâm vào thân như đâm vào bơ vậy. Kẻ giết người đem theo nó phải không ạ?

Battle lắc đầu:

- Không, của ông Shaitana đấy. Nó nằm trên bàn cửa ra vào với nhiều đồ vật lặt vặt khác nữa.

- Thế ra kẻ giết người tìm thấy nó. Thật may cho hắn đã tìm được một vật như vậy.

- Phải, đó là một cách suy nghĩ - Battle chậm rãi thừa nhận.

- Ồ, dĩ nhiên là Shaitana không may rồi. Khổ thân ông ấy.

- Tôi không định nói thế, bác sĩ ạ. Ý tôi là có thể nhìn nhận sự việc theo cách khác. Tôi chợt nghĩ rằng chính việc thấy vũ khí này đã làm nảy sinh ý đồ phạm tội.

- Theo ông thì đó là một ý đồ bất chợt sao? Nghĩa là vũ giết người này không phải được tính toán trước à? Hắn nghĩ việc đó sau khi hắn đến đây? Ày, ông nghĩ sao vậy nhỉ?

Ông nhìn Battle soi mói:

- Đó chỉ là một ý kiến thôi mà! Battle uể oải đáp lại.

- Ồ rất có thể như vậy chứ - Bác sĩ chậm rãi nói.

Battle nuốt nước bọt:

- Thôi, tôi không giữ ông lại nữa, bác sĩ ạ. Cảm ơn vì đã giúp đỡ. Ông để lại địa chỉ chứ?
- Dĩ nhiên rồi. Số nhà 200, Gloucester Terrace, đơn nguyên 2. Số điện thoại 23896.
- Cảm ơn ông. Có lẽ tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ngay đây.
- Sẵn lòng gặp ông vào bất kỳ lúc nào. Tôi hy vọng báo chí sẽ không làm âm ỉ lên. Tôi không muốn bệnh nhân của mình lo lắng.

Battle nhìn sang Poirot:

- Xin thứ lỗi, ngài Poirot. Nếu ngài muốn hỏi điều gì, chắc ông bác sĩ sẽ sẵn sàng.
- Tôi xin sẵn sàng, sẵn sàng. Rất ngậm phục ngài Poirot. Phương pháp của ông tôi có được biết. Tôi chắc là ông sẽ hỏi điều gì đó.

Hercule Poirot giang tay đứng kiểu một người nước ngoài:

- Không, không. Tôi chỉ muốn những chi tiết rõ hơn thôi. Ví dụ, ông đã chơi mấy ván?
- Ba - Robert đáp ngay tấp lự. Chúng tôi đang đánh ván thứ tư thì mọi người kéo vào.
- Ai cùng bè với ai?

- Ván thứ nhất Despard và tôi chống lại đám phụ nữ. Lạy Chúa, họ thắng dễ dàng, chúng tôi chẳng có quân chủ nào. Ván thứ hai tôi và cô Meredith chống lại Despard và bà Lorrimer. Ván thứ ba bà Lorrimer và tôi chống lại Despard và cô Meredith. Lần nào chúng tôi cũng đảo bài nhưng chẳng ăn thua gì. Ván thứ tư tôi lại đánh với cô Meredith.

- Ai thắng và ai thua?

- Bà Lorrimer thắng tất. Cô Meredith thắng ván thứ nhất còn thua hai. Tôi thua tất. Despard và cô Meredith cũng bị lỗ.

Poirot mỉm cười nói:

- Ngài sĩ quan cảnh sát đã hỏi ông ý kiến về khả năng có thể giết người của ba vị kia. Còn tôi chỉ hỏi về khả năng chơi bài của họ thôi.

- Bà Lorrimer chơi giỏi nhất - bác sĩ trả lời liền. Tôi cuộc là bà ấy thu được khá tiền nhờ đánh bạc. Despard chơi cũng khá tốt. Còn cô Meredith là người đánh an toàn nhất. Cô ấy không phạm sai lầm tuy chỉ đánh khá thôi.

- Còn ông thì sao, bác sĩ?

Mắt bác sĩ lấp lánh:

- Tôi đánh hơi quá tay, như người ta nói. Song tôi luôn có tiền trả.

Poirot mỉm cười.

Bác sĩ đứng lên:

- Còn gì nữa không?

Poirot lắc đầu:

- Vậy thì xin chúc các vị ngủ ngon. Bà Oliver ạ, bà sẽ có một tác phẩm hấp dẫn cho mà coi. Hay hơn việc đi tìm loại thuốc độc không để lại dấu vết chứ?

Sau câu nói hóm hỉnh, bác sĩ nhún nhảy rời khỏi phòng. Lúc cánh cửa sau lưng ông bác sĩ khép lại, bà Oliver chưa chát nói:

- Tác phẩm! Mọi người cứ kém thông minh như vậy đây! Tôi có thể nặn ra bất kỳ vụ án mạng nào hay hơn sự việc thực nhiều. Tôi không bao giờ thiếu sức tưởng tượng. Độc giả của tôi lại vẫn thích loại thuốc độc không để lại dấu vết cơ.

CHƯƠNG V: KẼ GIẾT NGƯỜI THỨ HAI?

Bà Lorrimer bước vào phòng ăn như một mệnh phụ. Trông bà nhợt nhạt nhưng vẫn bình tĩnh.

- Rất tiếc phải làm phiền bà - Battle bắt đầu.

- Ông phải thực hiện nhiệm vụ - bà Lorrimer lặng lẽ đáp. Tôi phải công nhận rằng mình bị đặt vào một vị trí chẳng dễ chịu gì. Nhưng phải chịu thôi. Tôi hiểu là một trong bốn chúng tôi đã giết chủ nhà. Dĩ nhiên tôi không mong các ông sẽ tin lời tôi nói rằng mình không phải là thủ phạm.

Bà ngồi xuống chiếc ghế đại tá Race mang đến, đối diện viên cảnh sát. Đôi mắt thông minh màu xám tro nhìn thẳng vào ông vẻ chờ đợi chăm chú.

- Bà biết nhiều về ông Shaitana chứ? - Battle hỏi.

- Không mấy. Tôi biết ông ấy đã vài năm nhưng không bao giờ thân thiết cả.

- Bà gặp ông ấy ở đâu?

- Tại một khách sạn bên Ai cập. “Cung điện mùa đông” ở Luxor.

- Bà nghĩ gì về ông ấy?

Bà Lorrimer khẽ nhún vai.

- Tôi nghĩ rằng... Tôi cho rằng ông ấy là kẻ bắt tài hay đi lòn bịp.

- Mong bà hiểu cho, nhưng chắc bà không có lý do để muốn ông ấy chết đi chứ?

Bà Lorrimer hơi buồn cười.

- Thật thế à, ngài cảnh sát? Ngài nghĩ tôi sẽ thú nhận mình có lý do nào đó ư?

- Có thể chứ - Battle đáp, không nao núng. Một người thật sự thông minh phải hiểu rằng mọi việc rồi sẽ sáng tỏ.

Bà Lorrimer ngoẹo đầu suy nghĩ.

- Quả vậy, dĩ nhiên là thế rồi. Không, ngài cảnh sát ạ, tôi chẳng có lý do gì muốn ông Shaitana chết đi. Tôi hoàn toàn thờ ơ đối với việc ông ấy sống hay chết. Tôi cho rằng ông ấy là người khó hiểu và hơi kịch, thỉnh thoảng ông ấy làm tôi tức giận... Đó là thái độ của tôi.

- Ra thế. Bây giờ bà có thể nói với tôi về ba người kia không?

- Tôi sợ là mình không thể nói gì được. Lần đầu tiên tôi gặp thiếu tá Despard và cô Meredith. Cả hai đều có vẻ hấp dẫn. Tôi biết chút ít về bác sĩ Robert. Ông ấy là một bác sĩ nổi tiếng. Tôi tin điều đó.

- Ông ấy không phải là bác sĩ riêng của bà?

-Ồ không!

- Bà Lorrimer, xin bà nói lại xem mình và các bạn chơi của bà đã đứng dậy khỏi bàn vào những lúc nào?

Bà Lorrimer không hề nghĩ ngợi, nói ngay:

- Tôi cho rằng ông sẽ hỏi tôi câu đó. Tôi đến gần lò sưởi, ông Shaitana vẫn sống. Tôi bảo ông ấy rằng nhìn gỗ cháy thật là thích...

- Ông ấy đáp rằng...?

- Rằng ông ấy ghét lò sưởi điện.

- Có ai nghe thấy câu chuyện đó không?

- Tôi nghĩ là không. Tôi hạ thấp giọng để khỏi cản trở người khác - bà không nói thêm. Thực ra chỉ có tôi mới kể lại rằng Shaitana lúc ấy còn sống và nói chuyện với tôi.

Battle không phản đối gì cả và tiếp tục hỏi theo trình tự:

- Lúc đó là mấy giờ?

- Hơn một tiếng sau khi chơi.

- Còn những người khác?

- Bác sĩ lấy rượu cho tôi. Sau đó một lát, tự lấy cho mình. Thiếu ta Despard cũng đi lấy đồ uống, vào khoảng mười một giờ mười lăm thì phải.

- Chỉ có một lần thôi à?

- Không, hai lần. Những người đàn ông đi lại hơi nhiều nhưng tôi không để ý xem họ đã làm gì. Cô Meredith chỉ rời chỗ một lần. Cô ấy đi quanh bàn để xem bài người cùng bàn.

- Cô ấy có đứng gần bàn chơi bài không?

- Tôi không thể nói gì được. Có lẽ là cô ấy có rời bàn...

Battle gật gật:

- Tất cả đều không rõ ràng.

- Rất tiếc!

Một lần nữa Battle rút nhanh con dao găm nhỏ dài ra:

- Nhìn này! Bà Lorrimer!

Bà cầm nó lên mà không tỏ vẻ gì:

- Bà đã thấy nó bao giờ chưa?

- Chưa bao giờ.

- Ấy thế mà nó nằm trên bàn trong phòng khách đây.

- Tôi không nhìn thấy.

- Bà cũng thấy đấy, với một vũ khí như thế này thì phụ nữ cũng có thể làm việc đó dễ dàng như đàn ông.

- Tôi nghĩ rằng có thể - Bà Lorrimer bình thản nói rồi trả con dao.

- Nhưng thế thì kẻ đó phải rất liều lĩnh và...

Bà Lorrimer không nói gì cả.

- Bà có biết gì về quan hệ giữa ông Shaitana và ba người kia không?

Bà lắc đầu:

- Không biết tí nào.

- Theo bà thì ai có thể “làm việc đó”?

Bà Lorrimer ngồi thẳng đứng:

- Câu hỏi này thế nào ấy? Tôi không muốn nói về việc này.

Viên sĩ quan cảnh sát trông như cậu bé to xác vừa bị bà ngoại mắng.

- Địa chỉ của bà?

- 111, hẻm Cheyne, Chelsea.

- Số điện thoại?

- Chelsea 45632. - Bà Lorrimer đứng dậy.

- Ngài có hỏi gì không, ngài Poirot? - Battle vội vã hỏi.

Bà Lorrimer ngừng lại, hơi ngoẹo đầu.

- Theo bà thì những bạn của bà chơi bài ra sao?

Bà Lorrimer lạnh lùng đáp:

- Tôi không phản đối trả lời ... nếu có liên quan đến việc này, song tôi chẳng thấy dính dáng gì...

- Tôi sẽ lo việc đó, xin bà trả lời cho.

Với giọng người lớn thiếu kiên trì đang giễu cợt một chú bé ngốc, bà Lorrimer đáp:

- Thiếu tá Despard chơi giỏi. Bác sĩ thua to nhưng chơi cũng khá. Cô Meredith chơi được nhưng quá cẩn thận. Còn gì không?

Poirot đưa ra bốn tờ giấy ghi kết quả:

- Trong nhữn tờ giấy này, tờ nào bà ghi?

Bà cầm xem:

- Đây! Chữ tôi đây. Ván thứ ba.

- Còn tờ này?

- Của thiếu tá Despard. Anh ta vừa ghi vừa đập xóa. Còn đây là của cô Meredith, ván thứ nhất.

- Ván cuối cùng chưa đánh xong do bác sĩ Robert ghi à?

- Vâng.

- Cám ơn bà. Xong rồi.

Bà Lorrimer quay sang bà Oliver:

- Chúc bà ngủ ngon! Chúc ngài đại tá ngủ ngon!

Sau khi bắt tay cả bốn người, bà ra đi.

CHƯƠNG VI: KẺ GIẾT NGƯỜI THỨ BA?

Chẳng thêm được gì - Battle bình luận. Vẫn vậy. Bà ta thuộc loại cổ, biết tôn trọng người khác nhưng kiêu ngạo. Tôi không tin bà ấy giết người nhưng ta vẫn chưa biết được. Bà ấy rất kiên nghị. Ông định làm gì vào những ván bài ấy, ngài Poirot?

Poirot trải chúng ra bàn:

- Chúng sẽ giúp ta. Ta muốn gì nào? Một đầu mối đối với mỗi tính cách. Mà ở đây có tới bốn người. Đây chính là chỗ ta có nhiều khả năng nhất để tìm ra. Chính những con số nhỏ này. Đây, ván thứ nhất, kết thúc rất nhanh. Những chữ số nhỏ, ghi rõ ràng là của cô Meredith. Cô ta với bà Lorrimer cùng phe với nhau và họ đã thắng.

Ván thứ hai khó mà theo dõi được bởi vì thỉnh thoảng họ lại dừng. Nhưng nó nói với ta về thiếu tá Despard. Anh chàng luôn muốn biết xem mình được bao nhiêu điểm, các chữ số nhỏ và đầy tính cách.

Ván tiếp theo do bà Lorrimer viết. Bà ta cùng bác sĩ Robert đánh lại hai người kia, một cuộc chiến như trong trường ca Homère, các điểm số leo lên rất cao. Bác sĩ xướng bài cao và họ bị tuột điểm, nhưng vì cả hai đều thuộc diện chơi khá nên điểm không tuột xuống quá thấp. Nếu ông bác sĩ xướng bài cao làm cho bên kia không thể xướng cao hơn nữa thì sẽ tạo ra khả năng đánh nước đôi. Đây này, những con số đây cho thấy điểm tuột xuống hai lần. Nét chữ khá đặc trưng, thanh nhã, rất dễ xem, cứng rắn.

Còn đây là ván cuối cùng vẫn chưa xong. Thế là tôi đã thu thập được bốn nét chữ. Các chữ số hơi uốn éo. Xướng bài không cao bằng ván trước. Có lẽ vì bác sĩ đang chơi cùng bè với cô Meredith và có lẽ là một tay chơi nhút nhát. Nếu ông ta xướng cao sẽ làm cô ấy lo ngại hơn.

Có lẽ ông đã nghĩ rằng tôi hỏi những câu ngớ ngẩn. Không đâu, tôi muốn xem tính cách của họ và khi chỉ nói về các ván bài, người ta mới sẵn lòng nói và bộc lộ mình.

- Tôi chẳng bao giờ nghĩ các câu hỏi của ông là ngốc nghếch cả, ngài Poirot ạ - Battle đáp. Tôi đã được biết nhiều về công việc của ông. Mỗi người có một cách làm việc, tôi hiểu điều đó. Tôi luôn để cho các thanh tra viên của mình tự do hành động. Ai cũng phải tự tìm ra cách làm nào phù hợp với mình nhất. Nhưng ta không nên tranh luận việc ấy lúc này. Ta sẽ cho gọi cô gái vào.

Anne Meredith lo lắng. Cô đứng giữa cửa thờ hỗn hển. Sĩ quan cảnh sát lập tức có vẻ như một người cha. Ông đứng dậy kê ghế đối diện.

- Mời cô ngồi. Đừng hoảng hốt. Tôi biết rằng tất cả mọi chuyện quả là khủng khiếp, nhưng không đến nỗi tồi tệ lắm đâu.

- Tôi không biết có gì tồi tệ hơn - cô gái thều thào đáp. Thật kinh khủng, kinh khủng quá đi khi nghĩ rằng một người trong số chúng tôi... một người trong số bốn chúng tôi...
- Cứ bình tĩnh - Battle trấn an cô. Nào, cô Meredith, cô ở đâu?
- Wendo Cottage, Walling Ford.
- Không có nhà trong thành phố à?
- Không, tôi chỉ ở câu lạc bộ một hay hai ngày thôi.
- Địa chỉ câu lạc bộ ấy là...
- Câu lạc bộ dành cho các cô gái đấy ạ.
- Tốt lắm, nào cô Meredith, cô biết những gì về chủ nhà.
- Tôi không biết mấy về ông ấy đâu ạ. Tôi luôn cho ông ấy là người đàn ông đáng sợ nhất.
- Tại sao?
- Ôi, đúng thế đấy ạ. Nụ cười mỉm đáng sợ và cái cách ông ấy vươn người về phía tôi. Cứ như là sắp cắn người ta ấy.
- Cô biết ông ấy lâu chưa?
- Khoảng chín tháng rồi. Tôi gặp ông ấy ở Thụy sĩ vào dịp thể thao mùa đông.
- Tôi không hề nghĩ rằng ông Shaitana đi xem các môn thể thao mùa đông - Battle kinh ngạc nói.
- Ông ấy chỉ trượt băng thôi ạ. Ông ấy trượt giỏi lắm. Rất nhiều kiểu đẹp và trò nghịch ngợm.
- Phải, ông ấy có vẻ như thế thật. Sau đấy cô có hay gặp ông ấy không?
- Có, nhiều lần. Ông ấy mời tôi dự tiệc và các buổi liên hoan, rất vui vẻ.
- Nhưng cô có thích ông ấy đâu?
- Không, tôi nghĩ rằng ông ấy đáng sợ lắm.

Battle nhẹ nhàng nói:

- Nhưng cô không có lý do gì đặc biệt để sợ ông ấy chứ, cô?

Anne Meredith trở mặt:

- Lý do đặc biệt ấy à? Ồ không có đâu.
- Thôi được rồi. Thế còn tối nay, cô có rời khỏi chỗ không?
- Tôi không... à, có. Tôi có rời bàn một lần. Tôi đi quanh bàn để xem bài của những người khác.
- Nhưng cô chỉ đứng gần bàn đánh bài thôi chứ?
- Vâng.
- Cô chắc thế không, cô Meredith?

Đôi má cô gái chột ửng đỏ.

- Không, không, tôi nhớ là mình đã đi quanh phòng.
- Đúng. Cô Meredith này, cố gắng nói đúng sự thật đi nhé. Tôi biết là cô rất lo lắng và khi người ta lo lắng thì dễ nói theo ý mình. Nhưng như vậy không được. Vậy là cô đã đi quanh phòng. Cô có đi về hướng ông Shaitana ngồi không?

Cô gái im lặng một phút rồi đáp:

- Nói thật là... nói thật là tôi không hề nhớ.
- À, chúng ta hãy tạm để đó đã. Cô biết gì về ba người kia?

Cô gái lắc đầu:

- Tôi chưa nhìn thấy ai bao giờ.
- Cô nghĩ gì về họ, ai có thể là kẻ giết người?
- Tôi không thể tin được. Tôi không thể tin nổi. Thiếu tá Despard thì không phải rồi. Và tôi cũng không tin bác sĩ Robert đã làm việc đó. Vì dù sao một bác sĩ có thể giết người bằng một cách dễ dàng

hơn nhiều. Thuốc phiện hay thứ thuốc gì đó.

- Vậy thì, nếu có kẻ giết người thì cô cho là bà Lorrimer?

- Ôi, không đâu. Chắc chắn không phải bà ấy. Bà ấy hấp dẫn và tốt bụng. Bà ấy không làm người khác lo lắng, không bới móc khuyết điểm của người khác.

- Thế mà cô lại đề tên bà ấy cuối cùng?

- Chỉ vì việc đâm chết người này có vẻ như do phụ nữ làm.

Battle đưa con dao ra, Anne Meredith co rúm lại.

- Úi giờ thì khiếp quá! Tôi phải cầm nó lên không ạ?

- Tôi muốn cô cầm lên.

Ông soi mói nhìn cô gái run rẩy, nhón con dao lên, mặt vô cùng hoảng hốt.

- Với cái vật nhỏ tí này, nhỏ tí tẹo thế này ạ?

- Thụt vào xương như xiên vào bơ vậy - Battle nói khoái chi. Việc ấy thì trẻ con cũng làm được.

- Ý ông, ý ông là... - đôi mắt mở to, kinh hãi dán vào mặt Battle - là tôi đã... Nhưng tôi không làm. Ôi, tôi không làm mà. Tại sao phải làm thế kia chứ?

- Đó chính là câu hỏi của chúng tôi. Động cơ của vụ giết người này là gì? Tại sao ai đó lại muốn giết ông Shaitana? Ông ấy có hơi lập dị thật nhưng theo tôi biết thì ông ấy không nguy hiểm.

Cô gái khẽ hít hơi? Hay cô dướn ngực lên?

- Ông ấy không phải là tên tổng tiền hay loại bắt hảo tương tự - Battle tiếp tục. Dù sao thì, cô Meredith à, trông cô không thuộc loại người có những bí mật tội lỗi đâu.

Lần đầu tiên cô gái mỉm cười, vững tâm hơn.

- Không có đâu, thật đấy, tôi chẳng có tí bí mật nào hết.

- Thế thì đừng lo lắng gì cả, Meredith. Chúng tôi sẽ còn phải tới nhà cô hỏi thêm vài điều. Nhưng đó chỉ là thủ tục bắt buộc thôi mà.

Ông đứng dậy.

- Xin chào cô. Người của tôi sẽ tìm cho cô một chiếc ta-xi và đừng có thao thức suốt đêm đấy nhé.

Hãy uống vài viên aspirin.

Ông đưa cô gái ra khỏi phòng. Khi ông quay lại, đại tá Race trầm giọng nói:

- Battle, ông quả là kẻ nói dối thiện nghệ! Bầu không khí cha con vẫn chưa tan hết đây này.

- Dây dưa mãi với cô chẳng ích gì, đại tá ạ. Cô bé có thể lẫn ra chết vì sợ hãi quá, mà như thế là độc ác. Tôi đâu phải loại người tàn nhẫn. Mà cũng có khi cô ta là một nữ diễn viên kỳ tài, nếu có giữ cô bé lại đến nửa đêm chưa chắc đã moi thêm được gì.

Bà Oliver thở dài, đưa tay vuốt mái tóc:

- Các ông biết không? Tôi bắt đầu tin chính cô ta làm việc đó. Thật may, đây không phải là trong sách. Độc giả thật sự không thích một cô gái trẻ đẹp giết người. Dù sao tôi vẫn cho rằng cô ta đã...

Ông nghĩ sao, ngài Poirot?

- Tôi ấy à, tôi chỉ khám phá ra một điều.

- Lại mấy ván bài à?

- Vâng, cô Anne Meredith đã úp tờ giấy ghi điểm xuống, kẻ dùng và sử dụng mặt sau của nó.

- Điều đó có nghĩa gì?

- Có nghĩa là cô bé có thói quen của người nghèo hoặc rất tần tiện.

- Ấy thế mà cô ta rất diện ấy chứ - bà Oliver nói.

- Gọi thiếu tá vào đây! Battle ra lệnh.

CHƯƠNG VII: KỂ THÚ TU

Despard bước vào phòng với những bước chân nhanh nhẹn gọi cho Poirot nhớ tới cái gì đó hoặc một ai đó.

- Rất tiếc là buộc anh phải đợi lâu như vậy, thiếu tá ạ - Battle nói. Song tôi muốn giải phóng đám phụ nữ càng nhanh càng tốt.

- Không phải xin lỗi, tôi hiểu. - Anh ngồi xuống và nhìn anh cảnh sát chòng chọc.

- Anh có biết nhiều về ông Shaitana không? - Battle hăng giọng.

- Tôi đã gặp ông ấy hai lần. - Despard cộc lốc đáp lại.

- Có hai lần thôi à?

- Chỉ thế thôi.

- Vào dịp nào?

- Khoảng một tháng trước đây. Chúng tôi cùng đến nhà một người bạn dự bữa chiều. Một tuần sau đó, ông ấy mời tôi dự cốc-tây.

- Dự tiệc đó ở đây?

- Phải.

- Ở đâu? Phòng này hay phòng ngoài?

- Trong tất cả các phòng.

- Anh có nhìn thấy vật này ở đâu đó không?

Battle một lần nữa lại đưa con dao ra.

Thiếu tá hơi mím môi lại.

- Không - anh đáp. Tôi đã không để ý đến nó trong dịp ấy để sau này sử dụng.

- Không cần phải trả lời trước đâu, thiếu tá ạ.

- Xin lỗi, nhưng dụng ý của ông rất rõ.

Họ im lặng một lát. Battle lại tiếp:

- Anh có lý do nào ghét chủ nhà không?

- Mọi lý do.

- Hả? - Viên cảnh sát rõ ràng là giật mình.

- Ghét ông ấy chứ không phải là giết ông ta - Despard đáp. Tôi không hề có ý muốn thịt ông Shaitana tuy rất mong được đá ông ấy một cú. Đáng tiếc bây giờ muộn mất rồi.

- Tại sao anh muốn đá ông ấy, thiếu tá Despard?

- Bởi vì ông ta là loại chuột cống phải đá thật đau. Ông ấy thích bới móc khuyết điểm của người khác lắm.

- Anh biết gì về ông ấy và uy tín không tốt của ông ấy?

- Ông ta ăn mặc quá đẹp, để tóc quá dài và lúc nào cũng thơm lừng.

- Thế mà anh vẫn chấp nhận lời mời dự bữa chiều nay ở nhà ông ấy?

- Nếu tôi chỉ dùng bữa ở nhà những người hoàn toàn hợp với mình thì có lẽ tôi ít đi dự tiệc lắm, ngài cảnh sát ạ - Thiếu tá khô khan giải thích.

- Anh thích xã hội mà không chấp nhận nó à? - Battle gợi mở về quan tâm.

- Thỉnh thoảng tôi mới thấy thích thôi. Từ thiên nhiên hoang dã trở về với những căn phòng sáng trưng, phụ nữ mặc quần áo đẹp, nhảy nhót, được ăn ngon và cười đùa. Đúng, tôi thích thế vào một lúc nào đấy. Rồi sau đó sự giả dối của nó làm tôi phát ốm lên và tôi muốn chuồn đi ngay lập tức.

- Kiểu sống của anh thật là nguy hiểm, thiếu tá nhỉ, đi lang thang ở những nơi rừng rú.

Despard nhún vai, hơi mỉm miệng cười:

- Ông Shaitana thì đâu có sống một cuộc đời đầy nguy hiểm, vậy mà ông ta thì chết rồi, còn tôi vẫn đang sống đây.

- Ông ấy đã từng có một cuộc sống nguy hiểm hơn ông nghĩ đấy - Battle nói đầy ngụ ý.

- Ngài muốn nói gì kia?

- Ông Shaitana quá cố là loại hay thọc mũi vào chuyện người khác.

Despard hơi cúi người về đằng trước:

- Ý ông là Shaitana đã can thiệp vào đời tư người khác, rằng ông ta đã khám phá ra... cái gì vậy?

- Tôi cho là ông ấy cứ thích tọc mạch những chuyện dính dáng tới phụ nữ.

Thiếu tá lại ngả người vào ghế. Anh cười, vui mà thờ ơ.

- Tôi không nghĩ là có dính líu tới phụ nữ.

- Thiếu tá Despard, theo anh nghĩ ai giết chủ nhà?

- Ồ, tôi biết là mình không giết. Cô Meredith thì không rồi. Tôi không thể tương tượng được là bà Lorrimer đã làm việc ấy. Bà ta gọi tôi nhớ tới một bà cổ hủ, già và khó tính. Chỉ còn ông bác sĩ thôi.

- Anh có thể kể lại việc di chuyển của mình và những người khác tối hôm nay không?

- Tôi đứng dậy hai lần lấy gạt tàn và còi lửa, một lần lấy đồ uống.

- Vào lúc mấy giờ?

- Tôi không thể nhớ được. Lần đầu vào khoảng mười giờ rưỡi, lần thứ hai mười một giờ, nhưng chỉ là đoán chừng thôi. Bà Lorrimer lại gần lò sưởi một lần và nói gì đó với Shaitana. Tôi không nghe rõ ông ấy có đáp lại hay không vì không để ý. Tôi không dám thề việc ấy. Cô Meredith đi quanh phòng một lát nhưng tôi nghĩ cô ấy không đến gần lò sưởi. Robert đứng lên và ngồi xuống luôn, ba bốn lần gì đó.

- Tôi sẽ hỏi anh câu của ngài Poirot đây - Battle mỉm cười nói. Anh thấy họ chơi bài ra sao?

- Cô Meredith chơi rất tốt. Robert xướng bài cao quá, lẽ ra ông ấy còn bị thua nhiều hơn nữa kia.

Còn bà Lorrimer thì giỏi tuyệt.

Battle quay sang Poirot:

- Còn gì không ngài Poirot?

Poirot lắc đầu.

Despard nói địa chỉ, chúc ngủ ngon và ra khỏi phòng.

Khi đóng cửa lại, Poirot khẽ nhích người trên ghế:

- Thế là thế nào? - Battle hỏi.

- Có gì đâu - Poirot đáp. Tôi chợt nghĩ rằng anh ta bước đi như một con hổ, ừ, đúng kiểu ấy, nhẹ nhàng, êm ái... y như hổ.

- Hừm, bây giờ biết ai đã giết ông ấy? - Battle thờ dãi nhìn ba người.

CHƯƠNG VIII: KẺ NÀO TRONG SỐ HỌ

Battle nhìn lần lượt từng người trong phòng. Chỉ có một người trả lời. Đó là bà Oliver, bà vội vã đáp liền:

- Cô gái hoặc bác sĩ.

Battle nhìn dò hỏi hai người kia. Cả hai đều im lặng. Race lắc đầu. Poirot đào mấy tờ giấy ghi điểm:

- Một trong số đó - Battle nói - đã nói dối trắng trợn. Nhưng ai? Không dễ gì. Ồi, không dễ gì. Nếu cứ tin vào lời họ thì bác sĩ bảo Despard, Despard nghi bác sĩ. Cô gái nghi bà Lorrimer, còn bà ta

không chịu nói. Chẳng có gì sáng tỏ cả.

- Có lẽ có đây - Poirot nói.

Battle liếc sang ông.

- Ông cho là có à?

Poirot vung tay lên:

- Hy vọng còn nhỏ lắm. Chẳng có gì hơn. Không có gì đáng để ý cả.

Battle trách:

- Cả hai ông chẳng chịu nói xem mình nghĩ gì.

- Không có chứng cứ - Race thanh minh.

- Ôi đám đàn ông các ông - bà Oliver rên rỉ.

- Chúng ta thử xét xem qua các khả năng này - Battle đành bảo. Trước hết là bác sĩ. Loại người quý hóa, biết nhiều. Biết rõ nơi nào cần tống con dao vào. Nhưng chỉ thế thôi. Đến lượt Despard. Anh ta vững thần kinh lắm. Loại người quen với quyết định nhanh chóng và những việc nguy hiểm. Còn bà Lorrimer bình tĩnh và thuộc loại phụ nữ có thể có điều bí mật trong đời tư. Trông có vẻ từng trải. Mặt khác tôi dám nói là bà ta thuộc loại phụ nữ rất nguyên tắc, có thể làm hiệu trưởng trường nữ sinh được. Không dễ gì cho rằng bà ấy đã giết chủ nhà. Cuối cùng đến cô Meredith, chúng ta chẳng biết gì về cô bé cả. Cô ta bình thường, dễ coi và hay ngượng. Nhưng không ai biết tí nào về cô ta cả.

- Chúng ta biết Shaitana tin rằng cô ấy đã giết người - Poirot nhắc.

- Bộ mặt thiên thần che giấu tâm hồn quỷ ác - Bà Oliver thì thào.

- Thế xem xét sao đây? - Đại tá hỏi.

- Có lẽ ta nên tìm hiểu kỹ về những nhân vật này chẳng?

Battle mỉm cười:

- Ồ, việc này chúng ta sẽ vất vả đây. Tôi mong các ông bà có thể giúp đỡ được.

- Chắc chắn là thế rồi. Nhưng bằng cách nào?

- Về phần thiếu tá Despard. Anh ta đã đến nhiều nơi: Nam Mỹ, Đông Phi và Nam Phi, chắc ông đại tá biết những nơi đó. Ông có thể thu thập được tin tức về anh chàng.

Đại tá gật đầu:

- Tôi xin thực hiện và lấy tất cả các tài liệu.

- Ôi này - bà Oliver reo lên - tôi có một kế hoạch. Ta có bốn người, bốn mặt thám như ông nói, còn họ có bốn người. Nếu mỗi người chúng ta chịu trách nhiệm một người thì sao nhỉ? Hay quá! Đại tá Race với thiếu tá Despard. Ngài sĩ quan cảnh sát với bác sĩ Robert. Tôi với Anne Meredith. Ngài Poirot với bà Lorrimer. Mỗi người theo một cách riêng.

Battle kiên quyết lắc đầu:

- Không hoàn toàn làm thế được đâu bà Oliver ạ. Đây là việc nghiêm chỉnh. Tôi phải chịu trách nhiệm. Tôi sẽ phải điều tra tất cả bốn người. Tuy thế ý kiến của bà cũng khá hay. Hai chúng ta đều muốn nhảy lên lưng một con ngựa! Đại tá Race không nói rằng mình nghi ngờ thiếu tá Despard. Và ngài Poirot không đánh cuộc cho bà Lorrimer.

Bà Oliver thở dài:

- Một kế hoạch hay thế mà lại - bà rên rầm tiếc rẻ. Gọn nhẹ hết chỗ nói - Sau đó bà hơi vui lên một chút - Thế tôi tự điều tra tí chút theo cách của mình có được không ông?

- Được thôi - viên sĩ quan đáp. Tôi không phản đối. Thực ra tôi cũng không đủ khả năng phản đối. Vì đêm nay bà đã có mặt ở đây, tất nhiên bà tự do hành động theo ý riêng. Nhưng tôi xin nói rõ một điều, bà Oliver ạ, xin bà cẩn thận cho.

- Xin thề là tôi sẽ không hé một lời nào đâu.

- Tôi cho rằng đó không phải là ý ngài cảnh sát định nhắc bà - Hercule Poirot nói. Ông ấy muốn nói là bà sẽ phải giao tiếp với một kẻ, như ta đều biết, là đã từng giết hai lần. Do vậy, hẳn sẽ không do dự giết người lần thứ ba nếu thấy cần thiết.

Bà Oliver nhìn ông tư lự. Sau đấy bà mỉm cười dễ thương như một đứa trẻ ngây thơ.

- Thế là mình đã bị cảnh cáo trước rồi đây - bà nói. Xin cảm ơn ngài Poirot. Tôi xin thận trọng, nhưng tôi sẽ tham gia vào chuyện này đây.

Poirot cúi chào lịch thiệp:

- Cho phép tôi nói rằng, bà quả là người có dũng khí.

- Tôi xin đề nghị - bà Oliver tiếp tục nói, ngồi thẳng đứng như trong một cuộc họp quan trọng. Tất cả các tin tức phải được tập trung lại, nghĩa là chúng ta không được giấu nhau điều gì. Tuy cách lấy tài liệu thì tùy mỗi người.

Viên sĩ quan cảnh sát thở dài:

- Bây giờ không phải là truyện trinh thám, bà Oliver ạ - ông nói.

- Mọi tin tức phải được báo cho cảnh sát - Race nói, mắt lấp lánh. Tôi cuộc là bà sẽ được trả công xứng đáng, bà Oliver ạ. Chiếc găng tay nhỏ, dấu tay trên cốc đánh răng, mẫu giấy cháy bà cũng phải nộp cho ông Battle đây!

- Các ông cứ giấu đi - bà Oliver đối đáp - nhưng trực giác của người phụ nữ ấy mà... - Bà gật đầu quả quyết.

Race đứng dậy:

- Tôi sẽ xem kỹ về Despard. Có thể hơi mất thời gian. Còn gì nữa không?

- Không đâu, xin cảm ơn ông. Ông vẫn không có ý kiến gì ư? Tôi đánh giá cao bất kỳ ý kiến nào.

- Hừm, được rồi. Tôi sẽ xem xét kỹ các vụ bắn súng, đầu độc, hoặc tai nạn, nhưng chắc ông đã nghĩ đến việc đó rồi.

- Tôi sẽ ghi lại.

- Chào ông, ông Battle. Ông không cần tôi phải mách nước nghề nghiệp của ông chứ gì? Chúc bà Oliver ngủ ngon. Chào ngài Poirot!

Gật đầu lần cuối với Battle, đại tá Race rời khỏi phòng.

- Ông ấy là ai thế? - Bà Oliver không kìm được, hỏi luôn.

- Giữ kỷ lục trong quân đội đây - Battle đáp. Du lịch rất nhiều. Chỉ còn rất ít nơi trên thế giới ông ấy chưa đến thôi.

- Lại quân báo rồi - bà Oliver gật gù. Tôi biết ông không khẳng định điều đó đâu. Bốn kẻ giết người và bốn người điều tra. Cảnh sát - Quân báo - Thám tử tư - Tiểu thuyết gia. Hay quá nhỉ!

Poirot lắc đầu:

- Bà lầm rồi, bà Oliver ạ. Đây là một ý tưởng rất ngốc. Con hồ đã bị đánh động và nó sẽ vồ đấy.

- Hồ à? Tại sao lại hồ?

- Tên giết người chứ còn ai.

Battle hỏi thẳng:

- Theo ngài thì nên làm thế nào, ngài Poirot? Đó là một vấn đề. Tôi muốn biết ngài nghĩ sao về tâm lý của bốn người này? Ngài có vẻ thích điều đó.

Tay đảo các tờ giấy ghi điểm, Poirot đáp:

- Ông nói đúng. Tâm lý rất quan trọng. Chúng ta đã biết kiểu giết người và cách tiến hành trong vụ này. Nếu ta xét thấy ai không có tâm lý phù hợp với loại giết người ấy, ta có thể loại ra. Chúng ta biết chút ít về bốn nhân vật này rồi và có ấn tượng nhất định về họ, về khả năng tư duy, tính cách, thông qua cách nhận xét của họ về bạn đánh bài, nét chữ và cách ghi điểm của họ. Nhưng, trời ạ! Không dễ gì tuyên bố cụ thể ngay được. Kiểu giết này đòi hỏi sự táo bạo và vững thần kinh. Một người dám liều.

Chúng ta xét bác sĩ Robert xem nào. Người đã xướng bài cao, hoàn toàn tự tin vào sức mình để có thể liều lĩnh. Tâm lý ông ta rất phù hợp với vụ giết người này. Ta có thể loại ngay cô Meredith ra. Cô

ta nhút nhát, sợ hãi, không dám xướng bài cao, tiết kiệm, thận trọng và thiếu tự tin. Cô ta khó mà dám hành động liều lĩnh, táo bạo. Nhưng một người nhút nhát lại có thể giết người vì quá sợ hãi như một con thú cùng đường. Nếu cô Meredith đã từng giết người và nếu cô ta tin là ông Shaitana biết điều đó, có thể sẽ báo cho cảnh sát, thì cô ta phát điên vì sợ và sẽ không từ bỏ một hành động nào để tự vệ, kể cả việc phải liều lĩnh.

Bây giờ nói đến thiếu tá Despard - một người lăm tài và sẵn sàng bắn chết người nếu thấy cần thiết. Anh ta biết cân nhắc và có thể quyết định rằng biết đâu mình gặp may. Anh ta thuộc loại người ưa hành động hơn thụ động và dám chấp nhận nguy hiểm nếu anh ta tin mình có thể thành công.

Cuối cùng là bà Lorrimer, một phụ nữ đứng tuổi, song lại thông minh, sáng suốt, làm chủ được mình. Một phụ nữ lạnh lùng, có bộ óc của nhà toán học. Trong bốn người, bà ta thông minh nhất. Tôi phải thừa nhận nếu bà ta phạm tội thì thế nào việc đó cũng phải được tính toán trước. Tôi có thể tưởng tượng được bà ta thảo kế hoạch chậm rãi, cẩn thận và chắc chắn sao cho không để lại dấu vết gì. Vì vậy bà ta ít có khả năng phạm tội hơn là ba người kia. Tuy thế bà ta nổi bật hơn cả và dù bà ta hiểu biết như thế nào thì bà ta cũng quyết không để lộ điều đó ra đâu. Bà ta quả thật là rất tự chủ.

Ông dừng lại.

- Cho nên, các bạn thấy đấy, điều đó chẳng giúp gì mấy. Đối với vụ này chỉ có một cách duy nhất: chúng ta phải xem xét quá khứ.

Battle thở dài.

- Ngài đã nói rồi - ông lẩm bẩm.

- Theo ông Shaitana thì cả bốn người này đều đã giết người. Ông ấy có chứng cứ không? Hay ông ta chỉ đoán không thôi? Chúng ta không biết. Theo tôi, ông ta khó mà có được những bằng chứng thực sự trong cả bốn trường hợp.

- Tôi đồng ý với ông điểm đó - Battle gật gù nói. Thế nào cũng có một sự trùng hợp.

- Tôi cho là sự thế này, đột nhiên ai đó nói đến giết người hoặc chuyển về vụ giết người nào đó và ông Shaitana chợt nhận thấy điều khác lạ ở người tiếp chuyện mình. Ông ấy rất nhạy bén với các biểu hiện tình cảm. Ông ấy thích thú thí nghiệm xem sao: giả vờ nói chuyện một cách tình cờ, còn ông ta chăm chú theo dõi diễn biến tình cảm, chợt co rúm lại, im bật hoặc cố lái sang chuyện khác. Ồ, việc đó dễ thôi mà. Nếu anh có nghi ngờ về chuyện bí mật nào đó thì không có gì dễ hơn là khẳng định nó. Khu chú tâm quan sát, anh sẽ nhận thấy những lời nói trùng tim đen gây ra phản ứng như thế nào.

- Một trò chơi hay đối với ông bạn đã chết của chúng ta đấy nhỉ? - Battle nói.

- Cũng có thể ông ấy chợt có được một chứng cứ nào đó, và bắt đầu theo dõi điều tra. Nhưng có lẽ chưa đủ chứng cứ nên ông ta không báo cho cảnh sát biết.

- Ngay cả khi có đầy đủ đi nữa - Battle nói - thì chắc gì ông ta đã muốn báo cho cảnh sát. Dù sao thì cái cách làm của Shaitana đã tương đối rõ rồi. Chúng ta phải xem xét lại lý lịch của bốn người kia và chú ý tới một cái chết có ý nghĩa. Tôi nghĩ các ông bà đều hiểu ý Shaitana nói lúc ăn bữa chiều.

- Thiên thần đen - bà Oliver lẩm bẩm.

- Dính dáng đến thuốc độc, tai nạn, bắn súng.... Tôi không lạ gì, chính những lời nói đó đã báo hiệu cho cái chết của ông Shaitana.

- Lại còn có ý ngưng lại một cách ngớ ngẩn nữa chứ - bà Oliver thêm vào.

- Phải - Poirot nói. Những câu ông ấy nói ít nhất cũng trùng tim đen một người. Khi ông ấy nói, kẻ ấy cho rằng chủ nhà biết nhiều về hắn và “việc đó” hơn nhiều lần ông ấy nói ra. Và thế là hắn liền nghĩ đây chỉ mới là đoạn dạo đầu của màn kết, rằng bữa tiệc chỉ là trò giải trí sân khấu do Shaitana xếp đặt, nó sẽ kết thúc bằng cảnh tên giết người bị bắt giữ. Đúng, đúng như ông nói, ông Shaitana đã đăng ký

vào bản án tử hình của mình khi chòng ghẹo khách bằng những câu ngốc nghếch ấy.

Mọi người lặng đi.

- Việc này chắc sẽ mất thời gian lắm đây - Battle thở dài. Chúng ta không thể tìm ra mọi chuyện ngay lập tức. Ta còn phải thận trọng. Không được để cho bất kỳ ai trong số bốn người nghi ngờ việc làm của chúng ta. Tất cả các cuộc hỏi cung và điều tra đều phải có vẻ chỉ liên quan đến vụ giết ông Shaitana thôi. Không thể để họ nghi ngờ chúng ta phải xác minh cả bốn vụ giết người (có thể có) trong quá khứ, chứ không phải một vụ.

Poirot ngần ngại:

- Ông Shaitana không biết nói có đúng không? Rất có thể ông ấy nói sai.

- Về cả bốn người ấy à?

- Không, ông ấy chẳng đại thể đâu.

- Tức là một nửa vô tội?

- Không chắc. Theo tôi chỉ một người.

- Một vô tội còn ba gây án ấy à? Hay nhỉ. Lại còn tệ hơn thế này nữa. Ngay cả khi chúng ta biết được sự thật cũng chẳng ích gì. Và nếu có chuyện là ai đó đã từng đẩy bà cô giàu có của mình ngã cầu thang chết từ mấy năm trước thì ta cũng chẳng biết sử dụng sự kiện đó làm gì được?

- Có chứ, nó sẽ giúp ta đấy - Poirot động viên. Ông biết rõ điều đó như tôi vậy.

Battle gật gật đầu:

- Tôi hiểu ý ông - ông đáp - cùng kiểu gây án.

- Ý ông là - bà Oliver vội xen vào - nạn nhân vụ trước cũng bị giết bằng dao găm sao?

- Không thô thiển đến thế đâu bà Oliver ạ - Battle quay sang bà đáp. Nhưng tôi chắc rằng về cơ bản, đây sẽ cùng một kiểu gây án. Chi tiết có thể khác nhưng bản chất sẽ như nhau. Điều này có vẻ kỳ quặc nhưng thủ phạm lần nào cũng tự bộc lộ mình như vậy.

- Con người không còn là con thú nữa - Hercule Poirot nói.

- Phụ nữ - bà Oliver tuyên bố - có khả năng đa dạng hóa rất phong phú. Chẳng hạn tôi sẽ không bao giờ giết người hai lần giống nhau cả.

- Bà chưa từng viết về những âm mưu được thực hiện hai lần à? Battle chất vấn.

- “Giết người bằng hoa sen” - Poirot nhắc khẽ “Đầu mối từ cây sáo nến” (tên hai tuyển thuyết bà Oliver viết).

Bà Oliver quay nhìn ông, mắt lấp lánh cảm phục:

- Ông quả thông minh thật đấy. Dĩ nhiên hai âm mưu đó giống hệt nhau nhưng có ai phát hiện ra đâu nào. Một là những tài liệu bị đánh cắp tại một bữa tiệc thân mật vào cuối tuần của nội các, còn một lại là vụ giết người tại Borneo trong ngôi nhà của một công nhân trồng cao su.

- Nhưng điểm chốt cơ bản của hai câu chuyện lại giống nhau - Poirot nói. Một trong những trò khéo của bà. Anh chàng trồng cao su bố trí vụ giết chính mình, còn viên bộ trưởng bố trí vụ trộm những tài liệu của mình. Cuối cùng, nhân vật thứ ba xuất hiện và biến những ngờ vực và giả thuyết thành sự thật.

- Tôi thích tác phẩm gần đây nhất của bà, bà Oliver ạ - Battle góp chuyện. Cuốn nói về việc tất cả các nhân viên cảnh sát quan trọng nhất bị bắn chết cùng một lúc. Bà chỉ mắc sai lầm trong một số chi tiết thôi. Tôi biết bà rất ưa chính xác cho nên tôi cứ tự hỏi liệu bà có...

Bà Oliver ngắt lời:

- Nói thật là tôi không hề để ý tới tính chính xác. Ai cần sự chính xác? Ngày nay chẳng có ai hết. Nếu một nhà báo viết rằng một cô gái đẹp hai mươi hai tuổi tự sát bằng cách mở hơi ga sau khi ngắm biển xanh và hôn từ biệt anh Bob yêu quý của mình... thì liệu có ai làm âm lên vì chuyện thực ra cô đã

hai mươi sáu tuổi rồi, còn căn phòng lại ở trong đất liền và anh người yêu là gã nhà quê tên gọi Bonnie? Nếu một phóng viên có thể làm việc đó thì tại sao tôi cứ phải bận tâm nếu mình lẫn lộn các chức vụ trong ngành cảnh sát và viết “súng săn” thay cho “súng tự động sáu nòng”?

Vấn đề chủ yếu là có thật nhiều xác chết. Một khi câu chuyện bắt đầu trở nên đơn điệu thì một chút máu sẽ kích thích người đọc hơn. Còn nếu ai định tiết lộ bí mật, phải giết ngay. Như vậy, bao giờ cũng có hiệu quả. Cuốn sách nào của tôi cũng thế, dĩ nhiên là được nguy trang bằng những cách khác nhau. Mọi người đọc đều thích loại thuốc độc không để lại dấu vết, những thanh tra cảnh sát đại đột cùng bị trói với các cô gái đẹp trong một căn phòng ngập hơi ga hoặc sắp đầy nước, và cuối cùng là một nhân vật chính có thể một mình vạch trần chân tướng của ba đến năm tên côn đồ. Tôi đã viết ba mươi hai cuốn sách và tất nhiên chúng giống nhau như lột, như ngài Poirot đáng kính đây vừa chỉ ra, nhưng không ai khác đã nhận biết được điều đó. Còn tôi chỉ tiếc một điều là đã để cho thám tử của mình là người Phần Lan. Thật ra tôi chẳng biết gì về người Phần Lan cả và vì thế luôn nhận được những bức thư từ Phần Lan kêu ca rằng nhân vật của tôi nói và làm những việc người Phần Lan chẳng bao giờ làm. Ở Phần Lan hình như họ đọc truyện trinh thám nhiều lắm thì phải. Tôi cho rằng vì ở đó đêm dài quá. Ở Bungari và Rumani hầu như chẳng có ai đọc. Biết thế tôi để chàng thám tử của mình là người Bun thì hơn nhỉ?

Bà chợt im bật.

- Xin lỗi, tôi cứ nói linh tinh đầu đầu ấy. Còn đây lại là một vụ giết người thật sự - mắt bà sáng lên. Nếu không có ai giết ông ấy thì quả là hay biết bao. Nếu ông ấy đề nghị tất cả mọi người đến, rồi ông ta lặng lẽ tự tử chỉ để đùa cợt, gây rối một phen thì sao?

Poirot gật đầu tán thành:

- Một giải pháp hay! Gọn gàng và mĩa mai quá! Nhưng, trời ạ! Ông Shaitana không phải là loại người như thế. Ông ấy ham sống lắm!

- Tôi chẳng nghĩ ông Shaitana là một người tốt - bà Oliver bảo.

- Không, ông ấy không tốt - Poirot đáp. Nhưng ông ấy đã sống, còn bây giờ chết rồi, và như tôi đã có lần nói với ông ấy, tôi có một thái độ tư sản đối với vụ giết người. Tôi không chấp nhận nó.

Ông nhẹ nhàng nói thêm:

- Vì vậy tôi sẵn lòng bước vào chuồng hổ.

CHƯƠNG IX: BÁC SĨ ROBERT

Chào Ngài cảnh sát!

Bác sĩ Robert đứng lên khỏi ghế, chìa bàn tay hồng hào sức nức xà phòng và thuốc tẩy ra.

- Mọi việc thế nào ông? - ông hỏi tiếp.

Viên cảnh sát Battle nhìn quanh phòng khám bệnh bày biện khá đẹp trước khi đáp lại.

- Ôi, xin nói thẳng là bế tắc rồi, bác sĩ ạ.

- Tôi rất sung sướng thấy báo chí không làm âm ỉ chuyện vừa rồi.

- “Ông Shaitana nổi tiếng đã chết đột ngột khi dùng bữa chiều tại nhà”. Bây giờ thì chỉ có vậy thôi.

Chúng tôi sẽ có kết quả khám nghiệm tử thi. Tôi có đem báo cáo ấy theo đây, chắc ông cũng quan tâm.

- Quả có thể, ông thật tốt quá... Hừm, xương sườn thứ ba kể từ cổ. Hay nhỉ?

Ông trả lại tờ giấy.

- Chúng tôi đã hỏi luật sư của ông Shaitana và xem di chúc của ông ấy. Chẳng có gì thú vị cả. Hình như ông ấy có họ hàng gì đấy ở Syria. Dĩ nhiên chúng tôi còn xem tất cả các loại giấy tờ riêng của ông ấy nữa.

Tin đó có gì là hay mà sao người đối diện khỏe mạnh và mày râu nhẵn nhụi kia lại trông hơi căng thẳng?

- Có gì không? - Bác sĩ Robert hỏi.

- Không có gì cả. - Battle đáp, ngắm bác sĩ.

Không thấy dấu hiệu thở ra nhẹ nhõm. Không rõ ràng đến thế nhưng bác sĩ hình như có thoải mái hơn trong ghế bành.

- Vì thế ông tới đây?

- Vâng, tôi đến đây gặp ông.

Đôi lông mày bác sĩ hơi nhướng lên, đôi mắt sẫm của ông chiếu thẳng vào Battle.

- Muốn xem giấy tờ riêng của tôi phải không?

- Chính thế!

- Có lệnh không?

- Không.

- Thôi được, đối với ông thì có lệnh khám nhà trong tay chẳng khó gì, phải không nào? Tôi sẽ không làm phiền. Tuy rằng bị nghi ngờ là giết người chẳng dễ chịu gì cho lắm, nhưng tôi không thể trách ông vì đó là nhiệm vụ ông phải thực hiện.

- Cám ơn ông - Battle chân thành nói. Tôi đánh giá rất cao thái độ của ông. Ước sao ba người kia cũng biết điều như thế này.

- Cái gì không thể thoát được thì đành chịu đựng vậy - Bác sĩ hài hước. Ông tiếp - Tôi vừa khám bệnh xong, sắp nghỉ. Tôi sẽ để chìa khóa lại đây cho ông và báo cho cô thư ký. Sau đây ông cứ tiến hành công việc.

- Thật tuyệt và dễ chịu - Battle nói. Tôi muốn hỏi ông một số câu trước đã.

- Về tối hôm ấy à? Thật ra tôi đã nói cả rồi mà.

- Không phải về đêm hôm đó mà về chính ông.

- À ra thế. Ông muốn biết gì nào?

- Bác sĩ ạ, xin kể vắn tắt về cuộc đời ông. Ngày sinh, ngày cưới...

- Thế là tôi sắp được ghi vào cuốn danh nhân thế giới đấy nhỉ? - bác sĩ bảo. Cuộc đời tôi hoàn toàn trôi chảy. Tôi là người Shropshire, sinh tại Ludlow. Bố tôi làm việc ở đó. Ông mất khi tôi 15 tuổi. Tôi học phổ thông ở Shrewsbury và sau đấy học tiếp ngành y theo nghề của bố. Tôi theo đạo Thiên chúa, nhưng tôi nghĩ, những chi tiết này chắc ông biết cả rồi.

- Tôi có xem rồi thật. Ông là con một hay có anh chị em gì không?

- Tôi là con một. Bố mẹ tôi đều đã chết và tôi chưa có vợ. Nói tiếp gì nhỉ? Tôi đã cộng tác với bác sĩ Emery ở đây. Ông đã về hưu từ mười lăm năm trước. Nay sống tại Ailen. Nếu ông muốn tôi sẽ ghi lại địa chỉ. Tôi sống ở đây với người nấu bếp, người giúp việc và một quản gia. Thư ký của tôi làm việc ban ngày. Tôi thu nhập khá và giết một số bệnh nhân trong phạm vi cho phép. Thế thì sao nào?

- Gần đầy đủ rồi bác sĩ à - Battle cười. Rất hay là ông có khả năng hài hước. Tôi muốn hỏi ông một câu nữa...

- Tôi là người sống đạo đức, ngài cảnh sát ạ.

- Ồ, tôi có ý định hỏi điều đó đâu. Không, tôi chỉ muốn ông cho biết tên bốn người bạn có biết về quan hệ với ông một vài năm. Tôi muốn tham khảo thêm thôi.

- Tôi hiểu. Để xem nào. Ông thích những người hiện ở London chứ?

- Thế thì có dễ dàng hơn đấy, song vấn đề đó không quan trọng.

Bác sĩ nghĩ ngợi một lát rồi viết tên bốn người và địa chỉ của họ. Ông đưa cho viên cảnh sát.

- Thế này được chưa? Những cái tên này tôi vừa nghĩ ra đây.

Battle cầm đọc cẩn thận, gập đầu về hài lòng và nhét vào túi áo trong.

- Đây chỉ là vấn đề loại trừ thôi - ông giảng giải. Tôi loại được một người ra thì lại tiếp người khác đến. Tôi phải làm mọi việc để hoàn toàn chắc chắn rằng anh không có gì vướng vắn với ông Shaitana, rằng ông không có quan hệ riêng tư hoặc buôn bán nào với ông ấy, rằng không có chuyện ông Shaitana làm tổn hại đến ông và ông phải chịu đựng điều đó. Tôi tin lời ông rằng ông chỉ biết rất ít về ông Shaitana. Nhưng tin là một chuyện, còn khẳng định thực tế lại là chuyện khác.

-Ồ, tôi rất hiểu. Ngài phải cho rằng mọi người đều dối trá cho đến khi anh ta chứng minh được rằng mình nói thật. Chia khóa của tôi đây. Ngăn kéo, tủ thuốc độc. Đề nghị khóa chặt lại cho tôi. Thôi, để tôi gọi thư ký - Rebert nhấn chuông.

Gần như ngay lập tức, một cô gái trẻ đầy sinh lực xuất hiện ở cửa ra vào.

- Bác sĩ gọi tôi ạ?

- Xin giới thiệu với cô Burgess đây là ngài sĩ quan Battle ở Sở cảnh sát đến.

Cô gái liếc nhanh về phía Battle, đôi mắt cô như bảo “Trời ơi, con vật nào kia nhỉ?”

- Tôi mong cô, cô Burgess, trả lời bất kỳ câu hỏi nào mà ngài sĩ quan đây đưa ra và giúp đỡ ông nếu ông cần.

- Thưa bác sĩ vâng ạ.

- Thế nhé - bác sĩ đứng dậy. Tôi phải đi đây. Cô đã cho moocphin vào tủ chưa? Rất cần cho ca Lockhurt đây.

Ông vừa nói vừa đi ra. Cô gái đi theo. Lát sau cô quay lại. “Nếu ông cần xin cứ ấn chuông gọi, ông cảnh sát ạ”.

Viên cảnh sát cảm ơn và bắt tay vào việc.

Tuy không hy vọng tìm được gì giá trị, ông vẫn tìm kiếm một cách cẩn thận và có phương pháp. Robert dĩ nhiên không đời nào để lộ gì. Ông ta không ngốc nghếch tí nào. Thế nào mà ông ta chẳng đoán được sẽ có khám xét và chuẩn bị trước. Tuy thế, biết đâu Battle lại vớ được thứ ông hy vọng, bởi vì Robert không biết được mục đích chính của cuộc tìm kiếm của ông.

Battle mở và đóng các ngăn kéo, các dụng cụ đựng đồ mỗ, xem qua các sổ sách ghi chép, so sánh các hóa đơn, đọc các ghi chép, hồ sơ bệnh án. Nói tóm lại là ông không để sót tài liệu nào. Song kết quả vẫn là con số không. Sau đó ông xem kỹ tủ thuốc độc rồi khóa lại, mở tủ thư từ nhưng cũng chẳng thấy thông tin cần thiết. Ông lắc đầu, ngồi xuống ghế và ấn chuông.

Cô Burgess lập tức hiện ra.

Battle nhận thấy ngay vẻ thù địch của cô gái và băn khoăn không biết tấn công cô bằng cách nào. Cuối cùng ông hắng giọng:

- Tôi cho rằng cô biết mục đích việc tôi đang làm?

- Bác sĩ Robert đã nói cho tôi hay - cô đáp ngắn gọn.

- Toàn bộ sự việc rất là tế nhị.

- Thật à? - Cô Burgess lịch lãm hỏi.

-Ồ, đó là chuyện hơi đáng ngán. Bốn người bị nghi ngờ và chắc chắn một trong số họ đã giết chết chủ nhà. Tôi muốn biết là cô đã bao giờ thấy ông Shaitana chưa?

- Chưa bao giờ.

- Cô đã nghe bác sĩ Robert nói về ông ấy?

- Chưa ạ, không, tôi nhớ sai. Khoảng một tuần trước, bác sĩ dặn tôi ghi vào sổ lời hẹn tới dự bữa chiều ở nhà ông Shaitana hồi tám giờ mười lăm ngày mười lăm.

- Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tên ông Shaitana à?

- Vâng.

- Chưa bao giờ thấy tên ông ta trên báo à? Ông ấy rất được báo chí quan tâm, phần tin sốt dẻo ấy mà.

- Tôi có nhiều việc quan trọng hơn là đọc tin sốt dẻo.

-Ồ, dĩ nhiên là thế rồi - viên cảnh sát mềm mỏng đáp. Này cô ạ - ông tiếp tục - cả bốn người đều nói họ chỉ biết sơ sơ về ông Shaitana. Nhưng một trong số đó phải biết ông ấy nhiều đến mức phải giết ông ấy. Nhiệm vụ của tôi là phải tìm cho ra kẻ ấy là ai.

Im lặng. Cô Burgess hoàn toàn không quan tâm tới nghĩa vụ của ngài cảnh sát. Việc của cô là nghe lời bác sĩ mà ngồi đây nghe viên cảnh sát nói và trả lời các câu hỏi của ông ta.

- Cô biết đấy, cô Burgess ạ - viên cảnh sát vẫn kiên nhẫn. Tôi ngờ là cô không đánh giá được một nửa những khó khăn trong công việc của chúng tôi. Mọi người nói gì đó, ví dụ thế. Chúng tôi không thể tin một lời nào cả, song chúng tôi vẫn phải lưu ý tới nó, đặc biệt là trong những trường hợp như thế này. Tôi không hề muốn nói xấu giới phụ nữ nhưng rõ ràng là một bà, khi đã bắt đầu mở máy thì khó mà giữ được lưỡi bà ta nữa. Bà ta liền buộc tội lung tung, kể điều này điều nọ và làm rối beng mọi thứ lên, kể lể cả những chuyện chẳng dính dáng tới gì tới vụ án cả.

- Ý ngài là - cô Burgess vặn hỏi - có một trong số bốn người ấy đã nói gì đó chống lại bác sĩ Robert ư?

- Không nhất thiết là đã nói - Battle ra vẻ thận trọng nói - nhưng cũng gần như vậy, tôi sắp phát hiện được rồi. Trường hợp tử vong đáng ngờ của một bệnh nhân. Cũng có thể tất cả là vô lý, vì thế, tôi lấy làm ngượng đã làm phiền bác sĩ về việc này.

- Chắc lại có ai thóc mách chuyện bà Graves rồi - cô Burgess phẫn nộ. Việc người ta cứ leo leo nói về những gì mình không biết tạo nên nỗi khó chịu. Các bà già hay thế lắm, họ cứ nghĩ mình đang bị mọi người đầu độc, người quen, người hầu và cả bác sĩ riêng nữa. Bà Graves đã có ba bác sĩ riêng trước khi cho mời bác sĩ Robert. Đến lượt chính ông cũng bị nghi ngờ thì bác sĩ Robert sẵn lòng để bà ấy mời bác sĩ Lee thay vào. Ông ấy bảo, đó là cách duy nhất chấp nhận được đối với bà ta. Sau ông Lee là ông Steele và ông Farmer. Thế mà rốt cuộc bà lão khốn khổ vẫn lăn ra chết.

- Cô nghĩ mà xem, nếu bác sĩ được lợi gì đó khi bệnh nhân chết thì liền có kẻ nói điều bỉ ổi. Thật ra, tại sao một bệnh nhân biết ơn lại chẳng di chúc gì lại cho bác sĩ riêng của mình cơ chứ?

- Đúng thế, nhưng bác sĩ có bị ai đã nghi về chuyện ấy đâu, may quá! Ông ấy luôn bảo tôi rằng mình chỉ mong các bệnh nhân không di chúc cho ông thứ gì. Có một lần ông ấy được thừa kế năm mươi bảng Anh, hai chiếc can đi dạo và một đồng hồ đeo tay. Thế thôi.

- Cuộc sống của một bác sĩ thật rắc rối - Battle thở dài. Ông ấy luôn có thể bị tổng tiền, bị vu cáo, bị lăng mạ. Điều đó buộc ông phải luôn sáng suốt và tỉnh táo.

- Những điều ông nói quả là phải lẽ. Các bác sĩ hay bị phiền toái vì các bà điên lắm.

- Các bà điên ấy à? Đúng thế. Theo tôi đó là điều tệ hại nhất.

- Tôi đoán rằng ông muốn nói tới cái bà Craddock đáng sợ chứ gì?

Battle giả vờ nhíu mày suy nghĩ:

- Để xem nào, có khi phải ba năm rồi. À, không, lâu hơn nữa kia.

- Vâng, vâng, bốn năm gì đó. Bà ấy là bất bình thường nhất. Cho nên khi bà ấy ra nước ngoài thì cả bác sĩ Robert lẫn tôi cứ nhẹ cả người. Bà ta toàn nói dối chồng rất trắng trợn. Khổ thân chồng bà ấy. Thế rồi ông ấy ốm và chết vì bệnh than, cạo râu mà.

- Tôi quên mất đấy - Battle vờ vịt nói.

- Rồi sau đó bà ấy ra nước ngoài và ít lâu sau cũng chết. Nhưng tôi cho rằng bà ấy là loại phụ nữ đáng khinh.

- Vâng, rất nguy hiểm cái loại phụ nữ ấy. Bà ấy chết ở... Tôi nhớ là ở...

- Ở Ai Cập. Bị nhiễm trùng máu vì thuốc của thổ dân.

- Còn chuyện khác nữa cũng gây khó khăn cho các bác sĩ - Battle lái câu chuyện sang hướng khác - là việc khi ông ấy đoán rằng bệnh nhân của mình đang bị họ hàng đầu độc. Ông ấy phải làm gì? Ông ấy hoặc phải biết chắc bằng chứng hoặc phải ngậm miệng. Nếu ông ấy không nói gì thì giả sử có ai đồn đại gì quả thật là bất tiện. Tôi không hiểu bác sĩ Robert có vướng mắc chuyện gì tương tự như vậy không?

- Theo tôi thì không - cô Burgess nghĩ ngợi rồi đáp. Tôi chưa từng nghe chuyện nào như vậy cả.

- Giờ ta nói chuyện thống kê nhé, tôi quan tâm đến số bệnh nhân chết hàng năm của bác sĩ. Ví dụ như cô đã từng làm việc với bác sĩ vài năm.

- Bảy năm.

- Có bao nhiêu bệnh nhân chết trong thời gian đó.

- Kể cũng khó nhớ ngay được - cô Burgess lao vào tính toán, quên mất ý định ban đầu là phải luôn nghi ngờ và cảnh giác - bảy, tám... tất nhiên tôi không thể nhớ chính xác lắm, khoảng ba mươi người đổ lại.

- Thế thì bác sĩ Robert quá là giỏi - Battle nói. Hình như bệnh nhân của ông ấy toàn người giàu có. Họ trả tiền bác sĩ cũng khá nhả.

- Ông Robert rất nổi tiếng, nhất là trong khâu chẩn đoán bệnh.

Battle thở dài và đứng lên:

- Tôi sợ là mình đã đi quá nhiệm vụ cần làm là tìm ra quan hệ giữa bác sĩ với ông Shaitana. Cô cam đoan là ông ấy không phải là bệnh nhân của bác sĩ chứ?

- Chắc chắn.

- Dưới một cái tên khác thì sao? - Battle lấy ra một bức ảnh - Cô có nhận ra ai đây không?

- Ôi chà, trông đẹp quá nhỉ! Chưa, tôi chưa bao giờ thấy người này.

- Ra thế đấy - Battle lại thở dài - Tôi hài lòng về mọi thứ ở đây. Phiên cô nói lại với bác sĩ như vậy và bảo rằng tôi đi gặp người thứ hai đây. Tạm biệt cô Burgess và cảm ơn về sự giúp đỡ của cô.

Ông bắt tay cô gái và chia tay. Đi trên hè phố một lát, Battle rút ra một cuốn sổ và viết vài dòng dưới chữ cái R.

“Bà Graves - không chắc lắm.

Bà Craddock.

Không thừa kế

Không vợ (đáng tiếc)

Điều tra những cái chết: Khó!”

Ông đóng sổ lại và đi tới ngân hàng London Wessex gặp ông chủ.

- Xin chào ngài! - Battle chìa thẻ cảnh sát ra. Một trong những người gọi tiền vào ngân hàng đây là bác sĩ Geoffrey Robert phải không ạ?

- Đúng đấy ạ, thưa ngài cảnh sát.

- Tôi muốn xem sổ tài khoản của ông Robert mấy năm gần đây được không?

- Tôi hiểu rồi.

Sau nửa giờ, Battle nhận được tờ giấy ghi những con số.

- Phải cái này không ạ? - Viên giám đốc tọc mạch hỏi.

- Không. Dù sao cũng cảm ơn ngài - Battle đáp khẽ, thở dài.

Cùng lúc ấy bác sĩ Robert vừa rửa tay trong phòng khám vừa hỏi cô Burgess.

- Thế nào cô, vị khách ra sao? Ông ấy làm rộn tung lên và xào xáo cô chứ?

- Ông ấy có hỏi gì được nhiều ở tôi đâu, thưa bác sĩ - cô gái đáp, môi mím chặt.

- Cô bé thân mến ơi, không cần phải cảm như hên đâu, tôi đã dặn cô trả lời tất cả những gì ông ấy muốn biết cơ mà. À này, thế ông ấy muốn hỏi gì thế?

- Ôi dào, ông ta cứ gặng hỏi là ông Shaitana đã bao giờ đến đây chưa, là một bệnh nhân, dưới tên khác chẳng hạn. Ông ấy còn cho tôi xem ảnh. Trông ông Shaitana thật diện.

- Shaitana ấy à? Đúng đấy, khoái đóng vai Mephisto hiện đại lắm. Battle còn hỏi gì cô không?

- Thật sự không nhiều đâu. Trừ... à đúng rồi, có ai đó đã kể với ông ta toàn chuyện dở dẩn về bà Graves, ông còn nhớ bà ấy chứ?

- Graves à? Graves? À, bà lão Graves. Buồn cười quá nhỉ - bác sĩ cười vang. Thật buồn cười quá đi mất.

Với tâm trạng vui vẻ, bác sĩ đi ăn trưa.

CHƯƠNG X: BÁC SĨ ROBERT (tiếp theo)

Sĩ quan cảnh sát Battle ăn trưa với Hercule Poirot. Mặt ông tối sầm. Poirot tỏ ra rất thông cảm.

- Chắc ông không được mấy kết quả sáng nay? - Poirot nói.

Battle lắc đầu.

- Bắt đầu mệt mỏi đây, ngài Poirot ạ.

- Ông nghĩ gì về ông ấy?

- Về bác sĩ ấy à? Này, nói thật nhé, tôi cho rằng Shaitana nói đúng. Ông ta là một tên giết người.

Gợi tôi nhớ đến vụ án ở Westaway và vụ luật sư ở Norfolk. Cũng kiểu hành động tự tin và chân thật ấy. Cũng nổi tiếng. Cả hai đều rất thông minh và bác sĩ Robert cũng vậy. Dù sao cũng không phải là Robert giết chết Shaitana và thực lòng tôi không nghĩ ông ta làm việc đó. Ông ta hiểu quá rõ sự liều lĩnh nếu Shaitana thức dậy và kêu lên. Không, không phải Robert đâu.

- Nhưng ông nghĩ rằng bác sĩ đã giết ai đó?

- Rất có khả năng là nhiều người. Giống như vụ án ở Westaway. Nhưng khó mà biết được. Tôi đã xem sổ tài khoản ở ngân hàng của ông ta. Không có gì đáng nghi. Không thấy một khoản tiền lớn nào đột nhiên được gởi vào. Ít nhất thì trong vòng bảy năm trở lại đây. Ông ấy không thừa kế gì của bệnh nhân cả. Điều đó cho phép loại bỏ trường hợp giết người nhằm mục đích kiếm chác trực tiếp. Ông ta chưa có vợ, thật là tiếc, bác sĩ rất dễ giết vợ mình. Ông ấy có cửa và quan hệ với những người giàu có.

- Trên thực tế ông ấy có vẻ hoàn toàn trong sạch và có khi đúng như vậy thật.

- Không loại trừ. Nhưng tôi vẫn cho là ông ấy có chuyện... Cần phải xem xét kỹ vụ này. Tôi sẽ cử người của mình đi xem sao. Bà ta đã chết ở Ai Cập vì một căn bệnh địa phương nào đấy, vì vậy tôi cho rằng không có gì trong chuyện này, song nó có thể soi sáng chút ít về tính cách và đạo đức của ông ta.

- Bà ta có chồng không?

- Có. Ông chồng chết vì bệnh than.

- Bệnh than à?

- Phải. Vì những dao cạo râu rẻ tiền ngoài chợ, bị gỉ, cứ dùng và thế là... Người ta cũng đồn đại việc này.

- Hay đấy - Poirot trầm ngâm.

- Tôi cũng nghĩ thế. Nếu chồng bà ấy bị đe dọa là sẽ làm âm lên, nhưng đó chỉ là phỏng đoán. Ta chẳng có căn cứ gì cả.

- Cố lên, bạn ạ. Tôi biết sự kiên nhẫn của ông. Rốt cuộc thì thế nào ông cũng có đủ cơ sở thôi.

Sau đó Battle tò mò hỏi:

- Còn ông thì sao? Có tham gia vào không?

- Tôi cũng sẽ đến gặp bác sĩ.

- Hai người trong một ngày. Ông ta sẽ cáu kỉnh.

- Ôi, tôi sẽ rất thận trọng. Tôi sẽ không hỏi gì về quá khứ của ông ta đâu.

- Tôi muốn biết ông định làm theo kiểu gì - Battle tò mò hỏi. Nhưng nếu ông không muốn thì không phải trả lời.

- Đâu có! Đâu có! Tôi sẵn lòng thôi. Tôi sẽ nói chút ít về bài Brit. Thế thôi.

- Lại Brit. Ông có vẻ khoái nó nhỉ, ông Poirot?

- Tôi cho là nó rất có tác dụng đấy.

- Ừ, mỗi người một vẻ. Tôi không biết mấy về cách của ngài. Nó không hợp với tôi.

- Thế cách của ngài là gì, ngài cảnh sát?

Viên cảnh sát bắt gặp ánh mắt lấp lánh của Poirot.

- Một nhân viên thẳng thắn, sốt sắng, nghiêm chỉnh và tận tụy với công việc. Đó là cách của tôi. Không điệu bộ kiểu cách. Không bí mật. Lầm lì và hơi ngốc. Đó là chủ bài của tôi.

- Ồ, thế thì thế nào chúng ta cũng thành công - Poirot nâng ly rượu lên. Chúc mừng các phương pháp của chúng ta.

- Tôi hy vọng đại tá Race có những tư liệu rất tốt về Despard - Battle nói. Ông ấy có nhiều nguồn tin lắm.

- Còn bà Oliver?

- Hơi rắc rối. Tôi thích bà ta. Nói linh tinh nhiều quá. Nhưng phụ nữ có thể làm được cái mà chúng ta chịu chết. Bà ấy có thể phát hiện ra cái gì đó hay hay...

Họ chia tay, Battle về sở cảnh sát để ra lệnh theo dõi những người cần thiết. Poirot tới số nhà 200 Gloucester Terrace.

Bác sĩ Robert dựng lông mày ngạc nhiên:

- Hai thám tử, cùng một ngày? Xích tay trước tối nay, phải vậy không?

Poirot mỉm cười:

- Bác sĩ yên tâm. Tôi không chỉ để ý riêng ông đâu, mà cả bốn kia.

- Có lẽ phải cảm ơn ông về điều đó. Ông hút thuốc chứ?

- Nếu ông cho phép thì tôi xin hút thuốc của mình.

Poirot châm điếu thuốc Nga.

- Tôi giúp được gì cho ông đây? - Robert hỏi.

Poirot im lặng rút thuốc một hai phút và hỏi:

- Ông có phải là người thích quan sát bản chất con người không, bác sĩ?

- Tôi không biết. Có lẽ. Bác sĩ phải như vậy.

- Đó cũng là lập luận của tôi. Tôi tự bảo với tôi rằng: một bác sĩ luôn buộc phải nghiên cứu bệnh nhân - ấn tượng của họ, sắc mặt, nhịp thở, dấu hiệu làm việc liên tục, người bác sĩ cảm nhận điều mình biết được những dấu hiệu ấy. Bác sĩ Robert chính là người giúp đỡ mình.

- Tôi sẵn lòng giúp ông. Có việc gì vậy?

Poirot lấy ra ba tờ giấy ghi điểm các ván bài Brit:

- Đây là ba ván đầu của tôi hôm nọ - ông giảng giải. Đây là ván đầu tiên do cô Meredith viết. Bây giờ ông có thể kể lại ván đó được đánh như thế nào và ai đánh những quân gì không?

Robert trở mặt kinh ngạc:

- Ngài đùa đấy chứ, ngài Poirot, làm sao mà tôi nhớ nổi.

- Ông không thể nhớ ra ư? Nếu ông nhớ được, tôi rất biết ơn ông. Xem ván thứ nhất này nhé. Ván này chắc chắn kết thúc bằng một quân cơ hoặc bích, một phe bị tụt năm mươi điểm.

- Để tôi xem nào.Ồ, phải đấy, đầu tiên bên phe kia đánh quân bích.

- Sau đó?

- Một người phe tôi mất năm mươi điểm, nhưng tôi không thể nhớ ai đã bị thua. Thật đấy, ngài Poirot đừng hy vọng, tôi không nhớ được đâu.

- Ông còn nhớ mình cùng bè với ai, lúc ông bị tụt điểm xuống ngàn này không? Tụt nhiều quá nhỉ?

- Với bà Lorrimer, trông lúc ấy bà ta hơi ác, tôi vẫn nhớ bà ta cáu vì tôi xướng bài quá cao, chắc vậy.

- Còn ông không thể nhớ ba người kia đánh bài ra sao à?

Robert cười:

- Ngài Poirot thân mến, ngài vẫn hy vọng tôi nhớ được ư? Vụ giết người làm tôi quên hết những ván khác và thêm vào đó, tôi phải chơi ít nhất sáu ván nữa từ hôm đó đến nay.

Poirot ngồi vể ỉu xiu:

- Tôi xin lỗi - bác sĩ nói.

- Không sao cả - Poirot chậm rãi nói. Tôi hy vọng ông nhớ được một hai nước bài gì đó. Bởi vì tôi nghĩ bụng chúng có thể là những mốc quan trọng để nhớ những thứ khác.

- Những thứ khác là gì?

- À, ví dụ ông có thể nhớ là ai đó đột nhiên lại đánh một quân bài mà ông không chờ đợi chẳng hạn.

Bác sĩ Robert đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh, cúi người về phía trước.

- A ha, tôi hiểu rồi. Tha lỗi nhé. Đầu tiên tôi cứ nghĩ ngài nói vớ vẩn. Ngài cho rằng kẻ giết người có thể đánh không chắc tay sau khi giết chủ nhà chứ gì?

- Ông hiểu ý tôi rồi - Poirot gật đầu. Đó sẽ là đầu mối đầu tiên nếu như ông có thể nhớ tốt cách chơi bài của những người kia. Tự nhiên đánh khác đi, hoặc thiếu suy nghĩ, hoặc bỏ lỡ cơ hội chẳng hạn. Không may là cả bốn người không biết nhau. Hãy nghĩ kỹ đi, thưa ngài bác sĩ, tôi xin ông cố nghĩ xem. Ông có nhớ ai đã đánh sai một nước nào đó không?

Im lặng một lát rồi bác sĩ lắc đầu.

- Chẳng ăn thua gì, tôi không thể giúp gì được - ông nói thẳng thắn. Tôi không nhớ nổi. Tôi đã nói tất cả những gì mình nhớ rồi. Bà Lorrimer là tay chơi hạng nhất, không hề có sai sót gì từ đầu đến cuối. Despard chơi cũng khá cao tay, đều đặn, vững vàng, không rơi khỏi luật chơi lần nào. Còn cô Meredith thì...

- Sao? Cô Meredith sao? - Poirot hỏi gặng.

- Cô ấy đã phạm lỗi một hay hai lần gì đó. Tôi nhớ là vào lúc khuya rồi... Nhưng có lẽ chỉ vì cô ấy mệt mỏi và chơi chưa có kinh nghiệm. Tay cô ấy còn run run nữa.

- Tay cô ấy run lúc nào?

- Lúc nào nhỉ? Tôi không nhớ - Chắc cô ấy căng thẳng. Ngài Poirot, ngài làm tôi tưởng tượng thêm ra ấy.

- Xin lỗi. Còn một việc nữa nhờ ông.

- Gì vậy?

- Khó đấy. Nếu tôi có hỏi thêm gì thì buộc ông phải nghĩ ra điều mình không để ý lúc ấy và thế là lời nói của ông lại mất giá trị. Tôi có thể hỏi ông cách khác vậy. Ông có thể tả lại căn phòng chơi bài ở nhà Shaitana không?

Rebert hoàn toàn kinh ngạc:

- Căn phòng ấy à?

- Phải.

- Tôi không biết bắt đầu như thế nào, ông bạn ạ.

- Bất kỳ chỗ nào ông muốn.

- Vậy hả, có nhiều đồ gỗ...

- Ồ, không, không, không phải, xin chính xác cho, tôi van ông đấy.

Bác sĩ Robert thở dài. Sau khi lên giọng bông đùa như một người bán đấu giá, ông bắt đầu kể:

- Một đi-văng lớn phủ nệm gấm màu ngà, một chiếc phủ gấm màu xanh, bốn hoặc năm ghế bành lớn. Tám hay chín chiếc thảm ba tư, một bộ mười hai ghế bành nhỏ kiểu đế chế Napoleon I, thời William và Mary... Tôi có cảm giác như mình đang là một tay thư ký phòng bán đấu giá vậy. Một tủ gỗ Trung Hoa rất đẹp. Một Piano. Còn một vài đồ gỗ nữa nhưng tôi không nhớ. Sáu tấm vải in hoa Nhật Bản loại nhất. Hai bức tranh Trung Hoa ở trên kính ngăn phòng. Năm hoặc sáu hộp thuốc lá rất đẹp. Vài bức tường ngà Nhật Bản trên một cái bàn. Một số đồ bạc đã cũ, thời Charles I thì phải. Một, hai đồ sứ trắng men kiểu Batler...

- Hoan hô, hoan hô! Poirot vỗ tay.

- Một đôi chim nhồi đã cũ, một bức tượng gỗ Ralph. Một vài đồ vật bằng bạc phương Đông bằng bạc pha. Một ít đồ vàng ngọc tôi không hiểu mấy. Vài con chim biển Chelsea nhồi. À còn một số vật nhỏ nhỏ đựng trong một cái hộp đẹp ra phết. Thế chưa hết đâu, nhưng tôi chỉ nói ngay ra được bằng ấy thôi.

- Kinh khủng quá - Poirot thán phục. Ông có đôi mắt của nhà quan sát thực sự.

Bác sĩ tò mò hỏi:

- Tôi vừa kể những đồ vật ngài đã biết?

- Đó chính là điểm thú vị, nếu ông đã nói tới những thứ tôi để ý thì tôi đã rất ngạc nhiên rồi. Song như tôi đoán, ông không thể nói được.

- Vì sao?

Mắt Poirot lấp lánh:

- Có lẽ vì nó không có ở đó mà.

- Việc này gợi tôi nghĩ đến... - Robert nghĩ ngợi.

- Nó nhắc ông nhớ tới Sherlock Holmes phải không? Một sự kiện kỳ lạ đối với con chó trong đêm. Con chó không sửa. Đây chính là điểm kỳ quặc. Ái dà, tôi không định bắt chước người khác đâu.

- Tôi chẳng hiểu ông nói gì.

- Thế mới tuyệt. Nói thật nhé, có vậy tôi mới được việc đấy.

Trong khi bác sĩ Robert vẫn còn ngờ ngác, Poirot đứng dậy mỉm cười:

- Có lẽ ông không hiểu lắm đâu, nhưng những điều ông nói chắc chắn sẽ giúp tôi nhiều trong cuộc phỏng vấn tiếp đây.

Bác sĩ cũng đứng lên:

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Song vẫn hy vọng là như vậy.

Họ chia tay.

Poirot ra đường vẫy taxi: “Tòa nhà 111 phố Cheyne”.

CHƯƠNG XI: BÀ LORRIMER

Nhà số 111, phố Cheyne là một ngôi nhà nhỏ sạch sẽ trong phố Cheyne. Cửa ra vào sơn đen, bậc cửa màu trắng, búa gõ cửa bằng đồng. Núm cửa vàng lấp loáng trong ánh nắng chiều.

Một bà hầu phòng đứng tuổi đội chiếc mũ và có cổ áo hồ cứng trắng toát ra mở cửa. Trả lời câu hỏi của Poirot, bà đáp rằng bà chủ có nhà. Sau đó bà dẫn Poirot lên thang gác hẹp.

- Tên ngài là?

- Hercule Poirot.

Ông bước vào phòng khách hình chữ L, nhìn quanh và tranh thủ quan sát kỹ đồ vật. Đồ gỗ tốt được đánh bóng lộn theo kiểu cổ. Đi-văng được phủ ren dày, ghế cũng vậy. Một số khung ảnh bằng bạc đã cũ. Phòng thoáng và đủ ánh sáng. Một bình cắm chương rất đẹp để trên bàn.

Bà Lorrimer bước vào, bắt tay khách và không tỏ vẻ ngạc nhiên. Bà chỉ một cái ghế, tự mình ngồi xuống chiếc đối diện và nói vài câu về thời tiết.

Im lặng một lát.

- Tôi hy vọng, thưa madamme - Hercule Poirot bắt đầu - mong bà lượng thứ cho vì cuộc thăm viếng này.

- Đây là một cuộc thăm hỏi nghề nghiệp? - Nhìn thẳng vào khách, bà Lorrimer hỏi thẳng.

- Quả có thể.

- Tôi cho rằng ông nhận thức được là cho dù tôi sẽ khai báo gì đó với ngài cảnh sát Battle và những nhân viên cảnh sát khác thì tôi cũng không hề có ý định làm như vậy đối với bất kỳ một viên thanh tra không chính thức nào chứ?

- Tôi hiểu điều đó, thưa bà. Và nếu bà chỉ cho tôi cửa ra vào thì tôi xin đều bước đi ra mà không ân hận gì cả.

Bà Lorrimer khẽ cười:

- Tôi chưa định làm cái việc cực đoan đó đâu, ngài Poirot ạ. Tôi cho ông mười phút. Sau đó, tôi phải đi đánh bài Brit đây.

- Mười phút đã là quá nhiều. Tôi muốn bà tả lại căn phòng chơi bài Brit tối hôm ấy, căn phòng mà ông Shaitana đã bị giết.

Bà Lorrimer hơi rướn mày.

- Câu hỏi quái nhĩ! Tôi không hiểu ý định của ông?

- Thưa bà, nếu lúc bà đang chơi bài có ai hỏi rằng vì sao bà lại đánh con át mà không đánh con “Q” hay con “K” thì chắc hẳn câu trả lời sẽ dài dòng và rắc rối lắm nhĩ?

Bà Lorrimer lại hơi mỉm cười:

- Thôi được, cứ cho rằng trong trò chơi này ông là chuyên gia còn tôi là đứa bé học việc nhé - bà nói. Đó là một phòng lớn, có rất nhiều thứ.

- Bà có thể miêu tả vài đồ vật chứ?

- Vài bông hoa thủy tinh kiểu mới, đẹp. Có vài bức tranh Trung Hoa hay Nhật Bản gì đó. Một bó hoa Tuy-líp đỏ và nhỏ, kể cũng lạ vì bây giờ đã đến mùa đâu.

- Còn gì nữa?

- Tôi không nhớ được chi tiết.

- Thế đồ gỗ, bà có nhớ màu vải phủ làm nệm ghế không?

- Làm bằng lụa thi phải. Tôi không nhớ được thêm.

- Bà có thấy đồ vật nho nhỏ nào không?

- Không. Nhiều quá. Tôi chỉ nhớ lúc đó tôi thoáng nghĩ “cứ như nhà sư tử”.

Im lặng. Bà Lorrimer cười yếu ớt.

- Tôi sợ là mình không giúp được.

- Còn cái này - Poirot lôi các ván bài ra. Đây là ba ván đầu. Tôi hy vọng bà nhớ được các bên đánh như thế nào?

- Để xem xem nào - trông bà Lorrimer hào hứng hẳn lên. Đây là ván đầu tiên. Cô Meredith và tôi một phe. Chúng tôi giấu quân bốn bích. Sau đó là quân hai rô. Bác sĩ Robert mất điểm. Sau đẩy tay thứ ba xướng bài nhiều lần. Cô Meredith không đánh. Thiếu tá Despard đánh ra một con cơ, tôi cho qua. Bác sĩ xuống ba nhép. Cô Meredith đánh ba bích. Thiếu tá xướng bốn rô, tôi ăn. Bác sĩ liền đánh bốn cơ. Họ bị tụt điểm.

- Khiếp quá! Epatant. Nhớ kinh thật - Poirot trầm trồ.

Bà Lorrimer không để ý gì, tiếp tục nói:

- Sau đẩy thiếu tá bỏ vòng. Bác sĩ đánh quân ba cơ. Cô Meredith im lặng. Despard đánh con bốn, tôi lại ăn và họ lại thua nữa. Tôi hạ bài và ngửa con bốn bích lên. Thế là xong.

Bà cầm ván thứ hai lên.

- Thật khó nhí! - Poirot nói. Thiếu tá có vẻ bị hụt hẫng gì đó phải không?

- Đầu tiên là mất năm mươi điểm, bác sĩ liền đánh năm rô và phe chúng tôi lại thắng thêm, đánh ba nhép. Phe kia đánh liền mấy con bích nên tôi mất một trăm điểm. Nhưng bên ấy lại đánh át cơ và bị thua.

Bà cầm ván tiếp theo.

- Ván này giống như một trận chiến. Bắt đầu thì bình thường. Thiếu tá và cô Meredith xướng át cơ, chúng tôi tụt liền một trăm điểm và giấu hai quân bốn cơ và bốn bích đi. Sau đó, bên ấy đánh một loạt bích. Chúng tôi không làm gì được và lại tụt điểm. Nước thứ hai chúng tôi thắng điểm mà không có chủ bài. Thế là cuộc chiến chính thức bắt đầu. Cứ lần lượt mỗi bên mất điểm. Bác sĩ Robert xướng bài cao quá. Cô Meredith không dám đánh bài ra. Sau đó ông ấy xướng hai bích, tôi đánh năm bích và đột nhiên ông ấy đánh bảy rô. Chúng tôi đánh cặp đôi mà. Tự nhiên ông ấy xướng quân bảy rô ấy. Mà mà chúng tôi thoát. Nếu bên kia đánh quân cơ là chết liền, nhưng họ lại đánh K nhép, chúng tôi ăn luôn. Thú vị thật cơ.

- Je crois bien (quả có thể)! Hay quá. Tôi chưa bao giờ được đánh ván nào hay như vậy.

- Nhưng ông hẳn đánh bài rất giỏi? - Bà Lorrimer hào hứng tiếp lời.

- Tôi dám liều xuống bài cao ấy à?

- Nếu xuống bài chính xác thì có gì là liều đâu. Điều đó chắc chắn như hai với hai là bốn vậy. Nhưng không may là ít người thật sự đánh bài giỏi. Họ biết đánh vài nước đầu rất tốt nhưng sau đó họ mất bình tĩnh. Họ không phân biệt nổi giữa một nước bài có những quân bài có thể đưa họ đến thắng lợi với một nước bài chỉ làm cho họ mất điểm. Nhưng có lẽ tôi không nên giảng giải cho ông về chơi bài, ông Poirot nhí?

- Tôi cam đoan là lời khuyên của bà sẽ giúp tôi đánh khá hơn.

Bà Lorrimer quay lại xem xét ván bài trên tay:

- Sau đó họ đánh kém và thua dần. Ông có ván thứ tư đó không? A, đây rồi! Ván này đang hay thì phải đứng, tiếc quá.

Poirot thu các tờ giấy lại và cúi chào.

- Thưa Madame, tôi chúc mừng bà. Trí nhớ của bà quả là phi thường. Bà nhớ được tất cả những quân bài đã đánh ra.

- Tôi tin chắc mình nhớ được đúng.

- Trí nhớ là một món quà tuyệt diệu. Với nó, quá khứ không bao giờ là quá khứ cả. Tôi cho rằng đối với bà thì quá khứ phải lùi bước, mọi sự kiện đối với bà đều như mới xảy ra hôm qua. Phải vậy không ạ?

Bà nhìn nhanh Poirot. Đôi mắt mở to đen sẫm. Chỉ trong vài giây, sau đó bà trở lại phong thái cũ, song Poirot biết chắc câu nói đã trúng tim đen.

Bà Lorrimer đứng dậy.

- Tôi phải đi bây giờ. Rất mong ông thứ lỗi, tôi không thể đến muộn được.

- Dĩ nhiên rồi. Xin lỗi vì đã phiền bà.

- Rất tiếc không giúp được ông nhiều hơn.

- Nhưng bà đã giúp tôi đấy.

- Tôi không tin.

- Xin cảm ơn - Poirot chìa tay ra.

Nắm lấy tay khách, bà Lorrimer bảo:

- Ông là một người lạ lòng, ngài Poirot.

- Trời sinh ra thế bà ạ.

- Chúng ta đều do trời tạo ra cả.

- Không phải ai cũng nghĩ thế. Vài người cố tự cải tạo mẫu Trời nặn ra. Ví dụ ông Shaitana chẳng hạn.

- Tự cải tạo theo kiểu gì kia?

- Ông ấy có khiếu đặc biệt về objects des vertus (những đối tượng của đức hạnh) và nhiều thứ vớ vẩn khác. Lẽ ra phải vừa lòng với mình. Vậy mà ông ấy còn sưu tầm những thứ khác.

- Gì vậy?

- À, có thể nói là những tin giật gân.

- Phải chăng ông cho đó là dans son caractère (đặc điểm tính cách của ông ấy)?

Poirot lắc đầu về ử ử:

- Ông ấy đóng vai con quỷ quá đạt. Nhưng ông ấy nào có phải là quỷ. Au Fond (xét đến cùng), ông ấy là một thằng ngốc và vì thế đã phải chết.

- Bởi đã ngu ngốc?

- Đấy là điều tôi không bao giờ tha thứ và thừa bà, nó luôn bị trừng phạt.

Họ im lặng. Sau đó Poirot nói:

- Tôi đi đây. ngàn lần cảm ơn bà. Tôi sẽ không lại đây nữa trừ phi bà cho gọi tôi.

Bà nhếch cặp lông mày:

- Trời ơi, ngài Poirot, tại sao tôi lại phải cho gọi ông đến kia chứ?

- Bà sẽ rất có thể. Đấy là ý kiến của tôi. Khi ấy, tôi sẽ tới. Bà nhớ điều đó cho.

Ông cúi chào lần nữa và rời căn phòng.

Đi trên phố ông tự nhủ “Chắc rằng mình đúng. Sự thể phải như thế!”

CHƯƠNG XII: ANNE MEREDITH

Bà Oliver nhảy ra khỏi chiếc ô tô hai chỗ ngồi một cách vất vả. Chỗ để chân dưới ngay tay lái, còn ghế ngồi thì theo kiểu một nhất, rất thấp. Thành ra đối với một phụ nữ cao như bà thì chui ra được cũng khó khăn. Trên chiếc ghế thứ hai trong ô tô chất một đồng bản đồ, một túi xách, ba cuốn tiểu thuyết và một túi lớn đựng táo. Bà Oliver rất mê táo và đã từng ăn tới năm pound (1 pound = 453 gam) khi viết

đề cương cho cuốn “Xác chết trong ống dẫn nước”.

Bà thở dài thật sâu, hất chiếc mũ nan ra sau gáy, hài lòng ngắm nghía bộ quần áo may bằng vải tuyền và hơi cau mày khi phát hiện rằng mình đã đăng trí đi đôi giày da cao gót kiểu London. Sau đó bà đẩy cổng vào Wendon Cottage men theo con đường nhỏ tới cửa ra vào. Bà rung chuông và thích thú lắng nghe tiếng leng keng vui tai của nó.

Chẳng có ai trả lời. Bà lại rung lần nữa.

Sau khi chờ thêm một lát, bà Oliver liền nhanh nhẹn bước quanh nhà để thám thính.

Một cái vườn nhỏ kiểu cổ với những bông hoa cắm chướng và hoa bướm, nối tiếp là cánh đồng, xa hơn nữa là dòng sông. Mặt trời tháng mười ấm áp.

Hai cô gái vượt qua cánh đồng đi về ngôi nhà. Khi qua cổng, cô đi trước đứng sững lại.

Bà Oliver bước tới.

- Chào cô, cô Meredith. Cô còn nhớ tôi chứ?

- Ôi! Ôi, dĩ nhiên rồi. - Anne Meredith vội vã chìa tay ra. Mắt cô mở rộng hơi hoảng hốt. Sau đó cô bình tĩnh lại.

- Đây là người bạn cùng sống với tôi. Cô Dawes Rhoda. Rhoda này, đây là bà Oliver.

Cô gái kia cao lớn, da sẫm và trông rất sôi nổi. Cô sốt sắng hỏi:

- Ồ, bà Oliver ạ? Ariande Oliver phải không ạ?

- Tôi đây - Bà Oliver đáp và nói thêm với Anne. Nào chúng ta hãy ngồi xuống đâu đó, cô em thân mến, bởi vì tôi có nhiều điều muốn nói với cô đấy.

- Dĩ nhiên rồi... và chúng ta sẽ ngồi uống trà...

Anne đi tới trước mấy cái ghế có vẻ mọt cả rồi. Bà Oliver chọn một chiếc trông chừng khỏe khắn nhất, rón rén ngồi dường như chỉ lo bị ngã xuống đất.

- Nào cô em thân mến - bà nói ngay - Ta không nên quanh co. Về vụ giết người tối hôm ấy. Chúng ta phải khẩn trương lên và làm gì đó.

- Làm gì ư?

- Tất nhiên - bà Oliver đáp. Tôi không biết cô em nghĩ gì, nhưng tôi không nghi ngờ ai khác đã làm việc đó, mà chính tay bác sĩ ấy. Tên ông ta là gì? Robert. Chính thế! Robert! Một tên vùng Wale. Tôi không bao giờ tin bọn Wale. Tôi có một cô ý tá người Wale. Một hôm cô ả đưa tôi tới Harrogate (bệnh viện) sau đó về nhà và quên mất tôi. Thật khó chịu. Nhưng đừng bận tâm về cô ấy làm gì. Robert đã làm điều ấy, đây là điểm chính và chúng ta phải cùng tập trung trí tuệ để chứng minh điều ấy.

Rhoda Dawes đột nhiên cười và đỏ mặt lên.

- Xin lỗi bà. Nhưng quả là bà khác xa tôi tưởng.

- Thất vọng phải không cô? - Bà Oliver giấu cợt. Tôi quen rồi, không sao. Điều cần làm là chúng ta chứng minh được Robert đã làm việc đó.

- Ta làm thế nào? Anne hỏi.

- Ôi, đừng bi quan quá thế, Ann! - Rhoda Dawes kêu lên. Tôi nghĩ bà Oliver tuyệt lắm. Dĩ nhiên bà biết tất cả những việc như thế này. Bà sẽ hành động như thám tử Sven Hjenson cho mà xem.

Khi nghe nói đến anh thám tử Phần Lan, bà Oliver hơi đỏ mặt đáp lại:

- Đó là việc phải làm và tôi sẽ nói với cô vì sao, cô bé ạ. Cô không muốn người ta nghĩ là cô đã làm điều đó chứ?

- Tại sao họ lại dám? - Anne hỏi, mặt đỏ lên.

- Cô biết người ta đấy - bà Oliver đáp - Ba người không giết người cũng lại bị nghi như kẻ ấy.

- Tôi vẫn chưa hiểu tại sao bà đến đây, bà Oliver ạ?

- Bởi vì theo tôi hai nhân vật kia không đáng bận tâm! Bà Lorrimer là loại phụ nữ đánh Brit ở các câu lạc bộ thâu đêm suốt sáng. Loại người như vậy tự chăm lo cho mình tốt lắm. Dù sao bà ấy cũng già rồi. Nếu ai cho rằng bà ấy đã giết người thì cũng chẳng làm sao. Còn với một cô gái trẻ thì khác. Cô ta còn cả cuộc đời phía trước.

- Thế thiếu tá Despard? - Anne không thôi.

- Phù! - Bà Oliver đáp. Anh ta là đàn ông. Tôi không bao giờ lo lắng cho đàn ông. Họ kiểm soát được mình. Thêm nữa, thiếu tá Despard có một cuộc đời nguy hiểm. Anh ta khoái Châu Mỹ hơn nước Anh nhiều. Không, tôi không hề để ý tới hai người đó.

- Bà tốt thật đấy! - Anne nói chậm rãi.

- Chuyện đó kinh khủng quá đi - Rhoda tham gia. Nó làm cho Anne bối rối, bà Oliver ạ. Bạn tôi cực kỳ nhạy cảm và tôi cho rằng bà hoàn toàn đúng. Tốt hơn cả là nên hành động chứ chẳng nên ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ.

- Đúng thế! Nói thật nhé, tôi chưa bao giờ tận mắt thấy một vụ giết người. Thế mà bây giờ... Tôi không thể để cho ba người đàn ông kia muốn làm gì thì làm. Tôi vẫn thường bảo giá như giám đốc Sở cảnh sát Anh mà là phụ nữ thì...

- Thì sao? Rhoda hỏi, mồm há hốc. Nếu bà mà là giám đốc thì bà sẽ làm gì ạ?

- Tóm cổ bác sĩ Robert ngay lập tức!

- Thế cơ?

- Dù sao tôi cũng không phải là giám đốc, tôi chỉ là phó thường dân!

-Ồ, đâu phải thế bà - Rhoda phản đối.

- Ở đây chúng ta có ba người - bà Oliver nói tiếp - toàn phụ nữ cả. Để xem xem ba người sẽ làm gì khi đoàn kết lại nào.

Anne Meredith gật đầu về suy nghĩ:

- Thế tại sao bà cho rằng bác sĩ gây án?

- Hẳn là loại người ấy! - Bà lập tức đáp lời.

- Bà không nghĩ rằng, tuy... - Anne ngập ngừng... - đối với một bác sĩ thì thuốc độc có phải là dễ hơn không?

- Không hề! Thuốc độc, thuốc phiện hay bất kỳ thứ thuốc nào đều làm bác sĩ lộ tẩy ngay. Chính vì vậy hẳn phải tránh hành động theo kiểu ấy chứ.

- Tôi hiểu rồi - Anne nghi ngờ đáp. Nhưng tại sao bà nghĩ ông ta muốn giết ông Shaitana? Bà có ý kiến gì không?

- Ý kiến ấy à? Tôi có hàng đống. Nhưng thực lòng thì chính đây là điểm khó khăn. Tôi thấy khó thật. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến một giả thiết mà nghĩ tới sau giả thiết kia... Chính vì vậy mà tôi cứ thấy rối tung lên trong việc lựa chọn giả thiết đúng. Ví dụ, có lẽ Shaitana là kẻ cho vay nặng lãi. Robert nợ ông ta và không trả đúng kỳ hẹn, số nợ quá lớn chẳng hạn, nên phải giết chết ông ấy. Hoặc có khi Robert là kẻ hai vợ, và ông Shaitana biết điều đó. Hay Shaitana làm nhục con gái hay chị em gái bác sĩ. Hoặc Robert đã cưới cô em họ Shaitana và sẽ thừa kế số tiền Shaitana để lại thông qua cô ta, hoặc... Bao nhiêu giả thiết rồi?

- Bốn ạ - Rhoda đáp.

- Hoặc, đây là giả thiết hay hơn cả, có thể Shaitana biết được điều gì đó rất bí mật của bác sĩ. Có lẽ cô không để ý lắm, nhưng Shaitana đã nói vài câu kỳ quặc lúc đang ăn chiều, trước khi đánh bài ấy.

Anne cúi xuống sửa giày. Cô đáp:

- Tôi không nhớ.
- Thế ông ấy bảo gì đấy ạ? - Rhoda hỏi.
- Nói về... vụ tai nạn và thuốc độc. Cô nhớ chưa?

Tay trái của Anne bám chặt lấy thành ghế.

- Tôi có nhớ một câu đại loại như thế - cô gắng gượng nói.

Rhoda đột nhiên bảo:

- Bạn thân ơi. Cậu phải mặc ngay áo khoác vào. Bây giờ không phải là mùa hè. Đi vào lấy áo mặc đi!

Anne lắc đầu.

- Tớ không lạnh.

Nhưng cô run lên khi nói câu ấy.

- Cô xem giả thuyết của tôi đây - bà Oliver tiếp tục nói. Tôi dám chắc là một trong những bệnh nhân của Robert đã uống nhầm phải thuốc độc, nhưng dĩ nhiên là do ông ta bố trí. Tôi cuộc là hắn đã giết nhiều người theo kiểu này rồi.

Anne đột nhiên đỏ bừng mặt. Cô nói:

- Các bác sĩ luôn muốn giết bệnh nhân của mình à? Họ có bao giờ hối tiếc việc đó không?

- Lúc nào mà chẳng có lý do để giết - bà Oliver mơ hồ đáp.

- Tôi nghĩ ý kiến của bà kỳ lắm - Anne nói cụt lủn. Quá đáng!

- Ô kìa Anne! - Rhoda kêu lên với giọng biết lỗi. Cô gái nhìn bà Oliver. Đôi mắt cô dán chặt vào bà, “Hãy cố mà hiểu! Hãy cố mà hiểu!” Đôi mắt ấy thổ lộ - Tôi cho rằng đây là một ý kiến tuyệt vời - Rhoda sôi nổi. Bác sĩ biết cách che giấu khéo léo tội ác của hắn quá đi chứ.

- Ôi giờ ơi! - Anne kêu than.

Hai người kia quay nhìn cô.

- Tôi nhớ ra rồi - cô nói. Ông Shaitana nói gì đó về những cơ hội của một bác sĩ trong phòng thí nghiệm. Chắc ông ấy định ám chỉ gì đó.

- Không phải ông Shaitana nói câu đó - bà Oliver lắc đầu - mà là thiếu tá, cô bé ạ.

Tiếng bước chân vang lên, bà Oliver ngoái lại:

- Ôi! Thiêng quá!

Thiếu tá Despard vừa hiện ra ở sau nhà.

CHƯƠNG XIII: NGƯỜI KHÁCH THỨ HAI

Nhìn thấy bà Oliver, thiếu tá Despard hơi sững sốt. Làn da sạm nắng của anh đỏ lên như màu gạch. Vì ngượng ngập anh đâm ra lúng túng. Anh lại gần Anne.

- Tôi xin lỗi. Cô Meredith. Tôi đã rung chuông, không thấy gì cả, tôi nghĩ là sẽ gặp cô, liền rẽ ra đây.

- Rất tiếc là để anh rung chuông lâu. Chúng tôi không có người hầu, bà ấy chỉ tới vào buổi sáng thôi.

Anne đáp. Cô giới thiệu thiếu tá với Rhoda. Rhoda nói vắn tắt:

- Chúng ta cùng uống trà đi. Trời đang lạnh thêm. Vào nhà thôi.

Họ vào nhà. Rhoda biến vào bếp. Bà Oliver nói.

- Thật là một sự trùng hợp thú vị, chúng ta gặp nhau cả ở đây.

- Vâng - Despard chậm rãi đáp.

Mắt anh chàng dán vào Anne.

- Tôi vừa bảo với cô Meredith rằng chúng ta nên có kế hoạch cho một chiến dịch. Về vụ giết người ý mà. Dĩ nhiên là viên bác sĩ rồi. Anh có đồng ý với tôi không? - Bà Oliver nói.

- Không thể nói gì được. Chẳng có gì để mà tiếp tục cả.

Mọi người đều giữ kẽ và bà Oliver mong chóng nhận thấy điều đó khi Rhoda đem nước trà vào. Bà đứng lên và bảo rằng mình phải về thành phố ngay. Không, xin cảm ơn nhưng bà không thể uống trà được.

- Tôi để lại cho cô địa chỉ của tôi. Nếu cô lên thành phố thì rẽ vào chỗ tôi và chúng ta sẽ nói chuyện để giải quyết vấn đề đó nhé - bà nói thêm.

- Tôi sẽ tiễn bà ra cổng - Rhoda nói.

Đúng lúc họ đang đi ra, Anne Meredith chạy vụt ra đuổi kịp họ: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi!” Cô nói mặt xanh xám, nhưng rất kiên quyết.

- Gì thế cô bé thân mến?

- Bà thật là tốt, bà Oliver ạ, vì bà đã tham gia vào vụ rắc rối ấy. Song tốt hơn là tôi không nên làm gì cả. Ý tôi là... quả là kinh khủng. Tôi chỉ muốn quên hết nó đi.

- Cô bé con thân yêu của tôi, có điều là cô có được phép quên nó hay không?

- Ô, tôi hiểu rõ rằng cảnh sát sẽ không bỏ lửng chuyện này đâu. Họ còn có thể tới đây và hỏi tôi hàng đống câu hỏi nữa đây chứ. Tôi đã sẵn sàng để trả lời họ rồi. Nhưng riêng tôi, tôi không muốn nghĩ về nó hoặc bị nhắc nhở về nó. Tôi công nhận là mình hèn nhát, nhưng biết làm sao được.

- Ôi! Anne! - Rhoda Dawes kêu lên.

- Tôi hiểu tình cảm của cô, nhưng tôi không dám chắc là cô khôn ngoan đâu - bà Oliver đáp. Vì vậy nếu chỉ để cho cảnh sát thì có lẽ sẽ chẳng có kết quả gì.

Anne Meredith nhún vai:

- Thế thì đã sao nào?

- Sao à? - Rhoda kêu lên - Quan trọng quá chứ lại, phải không bà Oliver?

- Dĩ nhiên rồi - bà Oliver khô khan đáp.

- Tôi không đồng ý đâu - Anne bướng bỉnh nói. Không ai biết tôi lại bảo tôi giết ông ta. Tôi chẳng có lý do gì mà dính vào việc ấy. Tìm hiểu sự thật là việc của cảnh sát.

- Ôi! Anne! Cậu ác thế - Rhoda trách.

- Tớ thế đấy - Anne đáp, chìa tay ra. Rất cảm ơn, bà Oliver. Cảm ơn vì đã quan tâm.

- Nếu cô cảm thấy vậy thì chẳng có gì mà nói với nhau nữa - bà Oliver nói vui vẻ. Dù sao, tôi sẽ không để cho cỏ mọc dưới chân mình đâu. Tạm biệt cô bé thân mến. Nếu cô đổi ý kiến, ghé thăm tôi ở London nhé.

Bà trèo lên xe và nổ máy, vẫy tay chào.

Rhoda đột nhiên chạy vụt theo chiếc xe đang đi từ từ. Cố nói hồi hã:

- Bà bảo đến nhà bà... là bảo ai, tôi hay Anne?

Bà Oliver đáp nhanh:

- Dĩ nhiên là cả hai cô rồi.

- Ôi cảm ơn. Đừng dừng lại. Tôi sẽ tới. Sẽ có cái này... Chào bà - Cô đứng lại và quay về cổng.

- Con quý nào...! - Anne bắt đầu.

- Bà ấy có phải là vịt đâu! - Rhoda sôi nổi nói. Tớ thích bà ấy lắm. Đôi vớ rất lạ, cậu có thấy không? Tớ cuộc bà ta cực kỳ thông minh. Thật là ngộ nếu bà ấy phát hiện ra sự thật trong khi đám cảnh sát bắt lặc.

- Tại sao bà ta đến đây nhỉ? - Anne hỏi.

Rhoda trở mắt:

- Bạn yêu ơi, bà ấy đã bảo cậu là...

Anne làm một cử chỉ sốt ruột:

- Ta phải vào thôi. Tớ quên mất. Tớ đã để anh ấy một mình.

- Thiếu tá Despard ấy à? Anne, anh ấy trông đẹp trai trai quá phải không cậu?

- Tớ cho là thế.

Họ quay vào nhà.

Thiếu tá Despard đứng bên bàn, tay cầm chén nước và mau chóng ngắt lời xin lỗi của Anne.

- Cô Meredith, tôi muốn giải thích tại sao tôi lại tới đây.

- Ồ, nhưng...

- Tôi nói rằng mình tình cờ qua đây là không đúng sự thật. Tôi chủ tâm đến đây đây.

- Sao anh biết địa chỉ của tôi? Anne chậm rãi hỏi.

- Đó là nhờ sĩ quan cảnh sát Battle - anh nhận thấy cô gái nhìn mặt lại khi nghe thấy cái tên đó. Anh

vội nói tiếp: - Battle đang đi đến đây. Tôi tình cờ gặp anh ta ở Padding. Tôi lấy ô tô phóng đến đây, trước tàu hỏa khá lâu.

- Nhưng vì sao cơ chứ?

Despard ngập ngừng:

- Tôi có cảm giác cô là người như người ta bảo, cô đơn trên thế gian này...

- Cô ấy có tôi rồi - Rhoda nhắc.

Despard nhìn nhanh cô gái, hơi thích cái dáng con trai đang dựa vào bạn. Cả hai cô gái đều rất hấp dẫn.

- Tôi chắc rằng không có người bạn nào nhiệt tình và tốt bụng hơn cô, cô Dawes ạ - anh nói một cách nhã nhặn. Nhưng tôi chợt nghĩ rằng trong những hoàn cảnh đặc biệt thì lời khuyên của một người khôn ngoan không thừa. Ví dụ như trong lúc này chẳng hạn. Cô Meredith bị nghi là đã giết người. Tôi và hai người kia cũng vậy. Hoàn cảnh ấy gây những khó khăn và nguy hiểm cho bốn chúng tôi, nhất là đối với cô gái trẻ và không từng trải như cô, cô Meredith ạ. Theo tôi, cô cần giao phó việc này cho một luật sư tốt. Có lẽ cô đã làm rồi?

Anne lắc đầu:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc đó.

- Đúng như tôi đoán. Cô có biết ai để chọn chưa?

Anne lại lắc đầu:

- Tôi đã bao giờ cần luật sư đâu?

- Có ông Bury - Rhoda nói - nhưng ông ta già quá rồi.

- Nếu cô cho phép, tôi xin khuyên cô, Meredith ạ, tôi xin giới thiệu cô tới ông Myherne, luật sư riêng của tôi. Tên chính thức của hãng đó là Jacobs Peel và Jacobs. Họ thuộc loại chớp bu và biết mọi đường dây.

Anne càng thêm xanh xám. Cô ngồi xuống.

- Có thật cần thiết không? - Cô hạ giọng hỏi.

- Cần cô ạ. Có đủ kiểu bẫy trong pháp luật đấy.

- Họ... họ “đặt tiền” lắm à?

- Không sao cả đâu - Rhoda nói. Được rồi, thiếu tá Despard ạ. Tôi cho mọi điều anh nói đều đúng cả. Anne cần phải được bảo vệ.

- Những lời buộc tội của họ thể nào cũng có lý - Despard nói. Anh nghiêm chỉnh thêm lời - Tôi cho

rằng đó là một giải pháp tốt, Meredith ạ.

- Rất tốt - Anne chậm rãi nói. Nếu anh nghĩ vậy thì tôi sẽ làm.

Rhoda nhiệt tình.

- Anh tốt thật đấy, thiếu tá Despard ạ. Thật tuyệt.

Anne nói:

- Cảm ơn anh.

Cô ngập ngừng rồi nói thêm:

- Anh bảo ngài cảnh sát Battle đang đến đây à?

- Vâng, cô không được phép vì thế mà hoảng hốt đâu nhé. Đó là điều không tránh khỏi mà.

- Ôi, tôi biết rồi. Nói thật là tôi đang mong ông ta tới.

Rhoda nói giọng thương cảm.

- Bạn khốn khổ ơi, đúng là cái việc này giết dần giết mòn cậu rồi. Thật đáng xấu hổ và bất công quá đi mất.

- Tôi cũng phải công nhận là vậy, lôi kéo một cô gái thế này vào việc ấy. Kẻ nào giết Shaitana lẽ ra phải chọn lúc khác, nơi khác mới phải.

- Theo anh thì ai giết? Bác sĩ Robert hay là bà Lorrimer? - Rhoda hỏi độp một câu.

- Nếu tôi thì sao nào? - Ria mép thiếu tá khẽ động đậy.

- Ôi không phải - Rhoda kêu ầm lên. Anne và tôi biết rằng anh không làm việc đó.

Anh nhìn họ đầy thiện cảm: hai cô bé xinh đẹp, cả tin, trung thực. Còn cô Meredith mới nhỏ nhắn và e lệ làm sao. Không sao, anh sẽ giúp đỡ cô ấy. Cô bạn là một chiến sĩ. Nếu cô ở vào địa vị bạn cô thì không hiểu cô sẽ làm gì nhỉ? Những cô gái hay thật. Anh muốn biết thêm về họ.

Anh nói to lên:

- Đừng nói cái gì chắc chắn cả, cô Dawes ạ. Tôi không coi trọng người đời lắm đâu. Ai mà chẳng bị giết bằng cách này hay cách khác. Cô cẩn thận cách mấy thì cô cũng bị chết cơ mà.

- Đúng vậy đấy! - Rhoda reo lên. Tôi cho là ta nên sống một cuộc đời thật nguy hiểm vào nếu có cơ hội. Nhưng đời ta thường tẻ ngắt.

- Rồi cũng có lúc chứ.

- Đúng, nhưng chỉ cho anh thôi. Anh đi xa, săn hổ báo, ruồi muỗi nhiệt đới đốt anh, khó chịu biết mấy mà lại hấp dẫn và kỳ diệu.

- Cô Meredith cũng có những lúc cảm thấy cuộc sống hấp dẫn chứ? Tôi không dám chắc là cô ấy đã nhiều lần ở trong một căn phòng đã có các vụ giết người.

- Ôi! Không đâu! - Anne kêu lên.

- Tôi xin lỗi - Anh đáp nhanh.

Nhưng Rhoda thờ dãi nói:

- Dĩ nhiên, thật là khó chịu nhưng cũng hấp dẫn hồi hộp chứ nhỉ? Tôi không nghĩ Anne đánh giá được mặt lý thú của nó. Bà Oliver khoái trí vì đã ở đây tối hôm đó.

- Bà... Ô, cái bà béo viết về anh chàng Phần Lan có cái tên không đọc nổi ấy chứ gì? Bà ta đang do thám đấy à?

- Bà ấy muốn thế!

- Được thôi, mong bà ấy sẽ gặp may. Thật buồn cười nếu bà ấy lại thắng cả Battle và Sở cảnh sát.

- Trông sĩ quan cảnh sát ấy thế nào? - Rhoda tò mò hỏi.

Thiếu tá Despard nghiêm túc đáp:

- Ông ta là một người cực kỳ mảnh khảnh. Rất có khả năng.

- Thật à? Sao Anne bảo ông ta hơi ngốc nghếch.

- Theo tôi đó là một ngón riêng của ông ta. Nhưng ta không thể để mình bị lừa được. Battle nào có khù khờ.

Anh đứng dậy.

- Thôi, tôi phải đi đây. Tôi chỉ muốn nói một điều nữa thôi.

Anne cũng đứng lên.

- Gì vậy anh? - Cô hỏi và chìa tay ra.

Despard im lặng một lát, chọn từ ngữ một cách cẩn thận. Anh nắm lấy tay cô gái và giữ nó trong tay mình. Anh nhìn sâu vào đôi mắt đẹp đang mở to.

- Đừng sợ gì tôi cả - anh nói. Tôi chỉ muốn nói điều này thôi. Rất có thể cô có một mối liên hệ riêng với ông Shaitana mà cô không muốn nói ra. Nếu quả vậy, ấy, đừng cáu giận, tôi xin cô - anh nhận thấy cô gái, theo bản năng đang muốn rút tay lại - thì cô hoàn toàn có quyền không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Battle trừ phi luật sư của cô có mặt.

Anne rút mạnh tay về. Mắt cô mở to, tối sầm, giận dữ.

- Chẳng có gì hết! Không có gì. Tôi biết mấy về lão ta đâu?

- Xin lỗi - thiếu tá Despard đáp. Tôi cho là mình phải nhắc cô điều ấy.

- Hoàn toàn đúng sự thật đấy - Rhoda nói. Anne chỉ biết ông ta thôi. Cô ấy không thích ông ta lắm nhưng bữa tiệc ở nhà ông ấy quả là kỳ thú.

- Đấy có lẽ là lời biện minh duy nhất cho sự tồn tại của ngài Shaitana quá cố! - thiếu tá Despard nói về tàn nhẫn.

Anne lạnh lùng đáp:

- Ngài sĩ quan cảnh sát có thể hỏi tôi bất kỳ điều gì ngài muốn. Tôi chẳng có gì để giấu diếm cả.

KHÔNG CÓ GÌ HẾT.

Despard lịch lãm nói:

- Xin cô thứ lỗi cho tôi.

Cô gái nhìn anh, ngời giận và mỉm cười vô cùng ngọt ngào.

- Thôi được rồi, tôi hiểu thiện chí của anh.

Cô lại chìa tay. Anh cầm lấy và nói:

- Chúng ta cùng cảnh ngộ cả, cô biết đấy, và nên là bạn tốt của nhau.

Anne tiễn anh ra cổng. Khi cô quay lại, Rhoda đang chăm chú nhìn qua cửa sổ và huýt sáo. Rhoda quay lại bạn:

- Anh chàng cực kỳ hấp dẫn, Anne ơi.

- Trông anh ta được đấy nhỉ?

- Hơn “được” nhiều. Tớ mê anh ấy rồi. Tại sao tớ lại không ở bữa tiệc hôm ấy thay chỗ cậu nhỉ?

Tớ thích chuyện giật gân lắm. Cảnh sát thì theo dõi và dò hỏi... khoái thật.

- Ủi giờ, cậu cứ nói nhăng nói cuội đầu đầu ấy, Rhoda ạ - Anne nói giọng gay gắt. Sau đó cô mềm mỏng hơn. Kể ra anh ta đến đây cũng hay, một người lạ, đến nhà một cô gái mới gặp lần đầu.

- Ôi, anh chàng đồ vì cậu đấy. Rõ quá rồi còn gì. Bọn đàn ông chẳng làm việc gì vì lòng tốt vô tư đâu. Anh chàng còn lâu mới đến đây nếu mặt cậu đầy sẹo và mắt cậu lác.

- Cậu nghĩ thế à?

- Tớ nghĩ thế đấy, cô ngốc ơi. Bà Oliver vô tư hơn hẳn ta nhiều chứ.

- Tớ không thích bà ấy - Anne cộc lốc đáp. Tớ cứ cảm thấy bà ta thế nào ấy. Tớ không hiểu bà ta đến đây làm quái gì?

- Sự nghĩ ngợi thường gặp đối với người đồng giới thôi. Tớ dám chắc thiếu tá Despard đã có sẵn một vũ khí để giúp cậu rồi.

- Tớ cuộc là anh ta chẳng có gì hết - Anne cúi kính kêu lên.

Mặt cô đỏ bừng trong khi Rhode Dawes cười phá lên.

CHƯƠNG XIV: NGƯỜI KHÁCH THỨ BA

Lúc sáu giờ, viên cảnh sát Battle tới được Wallingford. Ông định hỏi thật nhiều những người hàng xóm của Anne trước khi gặp cô. Thu thập những tin tức như vậy ở đây không khó. Không hề nói mình làm nghề gì, viên cảnh sát tạo nên những ấn tượng khác nhau với những người tiếp chuyện.

Ít nhất hai người đã cam đoan ông là người thợ xây London đến để xem xét nhà nào có nhu cầu tu sửa hay không, người khác thì phải hiểu rằng ông là một trong những người đi tìm nhà nghỉ cuối tuần. Hai người khác thì nói họ biết chắc ông là một đại diện của hãng sản xuất dụng cụ chơi tennis. Tin tức ông thu thập được rất có lợi.

- Wendon Cottage ấy à? Phải rồi, ở đường Mad Bury ấy. Ông không thể không thấy đâu. Vâng, hai tiểu thư trẻ. Cô Dawes và cô Meredith. Họ cũng là những tiểu thư xinh đẹp sống trầm lặng.

- Ở đây lâu rồi ấy à? Ồ không, chưa lâu đâu. Mới hơn hai năm. Khoảng đầu tháng chín họ đến mua nhà của ông Pickergill. Ông ấy không sử dụng mấy căn nhà này sau khi vợ chết.

Người mách chuyện chưa bao giờ nghe nói hai cô đến đây từ đâu... Ông ta cho rằng các cô gái từ London tới.

Mọi người đều biết họ, tuy một số người cổ hủ vẫn nghĩ hai cô gái trẻ không nên sống một mình như vậy. Nhưng họ sống bình lặng lắm, không mở tiệc cốc tây cuối tuần. Cô Rhoda còn sôi nổi chứ còn cô Meredith cứ im như thóc vậy. Vâng, cô Dawes trang trải các khoản, cô ấy có nhiều tiền mà lại.

Sau rốt, Battle gặp được bà Astwell, người phục vụ buổi sáng cho hai tiểu thư, bà ta là người ba hoa.

- A, không, thưa ngài, họ không muốn bán nhà đâu. Họ mới tới hai năm nay. Tôi làm cho họ từ khi ấy, từ tám giờ cho tới mười hai giờ trưa. Họ rất đáng yêu, trẻ đẹp và hay đùa, không khó tính đâu ạ. Vâng, dĩ nhiên tôi khó mà biết đây có phải là cô Dawes, ông biết không, cô Dawes này từ Devonshire đến, thỉnh thoảng cô lại mua kem ăn và bảo là nó làm cho cô nhớ tới gia đình, nếu tôi đoán chắc là đúng đấy ạ.

Vâng, đúng như ngài nói, đáng buồn là ngày nay nhiều cô gái trẻ phải kiếm sống. Những cô gái này không giàu nhưng họ lại có một cuộc sống rất dễ chịu. Dĩ nhiên là cô Dawes có tiền rồi. Còn cô Anne Meredith là bạn cô ấy. Căn nhà là của cô Dawes đấy ạ. Tôi không biết cô Meredith từ đâu tới. Hình như là đảo Wight, cô ấy không thích miền Bắc. Cô ấy và cô Dawes đã ở Devonshire, tôi nghe họ nói đùa về những ngọn đồi và nói chuyện về những bờ biển với những vịnh xinh đẹp...

Bà già nói như nước chảy. Battle ghi lại vài dòng.

Lúc tám giờ rưỡi tối, ông đứng trước cửa Wendon Cottage. Một cô gái cao to, da sẫm khoác chiếc áo mặc trong nhà bằng vải creton màu da cam ra mở cửa.

- Cô Meredith sống ở đây phải không ạ? - viên sĩ quan cảnh sát hỏi. Trông ông cứng nhắc như một người lính.

- Phải đấy ạ.

- Tôi muốn nói chuyện với cô ấy. Tôi là sĩ quan cảnh sát Battle.

Lập tức ông nhận được cái nhìn chòng chọc của cô gái.

- Mời ông vào ạ - Rhoda Dawes nói, bước lùi lại.

Anne Meredith ngồi bên lò sưởi nhấm nháp cà phê, mình khoác tấm áo ngủ thêu Trung Hoa.

- Ngài sĩ quan cảnh sát Battle! - Rhoda thông báo, để khách vào.

Anne đứng dậy bước tới và chìa tay ra.

- Tôi tới hơi muộn - Battle nói. Song tôi muốn gặp cô tại nhà. Hôm nay trời đẹp quá.

Anne mỉm cười:

- Mời ông dùng cà phê, ông cảnh sát. Rhoda, lấy thêm tách nữa nhé.

- Vâng, cô thật quá tốt, Meredith.

- Chúng tôi pha cà phê khá lắm - Anne đáp.

Cô gái trở một chiếc ghế mời Battle ngồi. Rhoda mang ra một tách cà phê và Anne rót cà phê cho khách. Ngọn lửa kêu lách tách và những đóa hoa trong bình làm cho viên cảnh sát thấy thật dễ chịu. Căn nhà rất ấm cúng. Anne có vẻ tự chủ, thoải mái, còn cô bạn gái vẫn nhìn viên cảnh sát hết sức tò mò.

- Chúng tôi vẫn chờ ngài - Anne nói giọng như bảo “vậy thì sao ngài lại quên tôi?”

- Xin lỗi cô Meredith. Tôi vừa phải làm những việc bắt buộc khác nữa.

- Tốt chứ ạ?

- Không tốt lắm. Nhưng toàn là việc đáng làm cả. Tôi đã xào xáo bác sĩ Robert và bà Lorrimer rồi.

Còn bây giờ đến lượt cô đây.

- Tôi sẵn sàng rồi đây - Anne mỉm cười.

- Còn thiếu tá Despard thì sao ạ? - Rhoda chen vào.

- Ôi, anh chàng sẽ không bị bỏ qua đâu. Xin hứa với các cô như vậy.

Viên cảnh sát bỏ tách cà phê xuống và nhìn Anne. Cô ngồi thẳng hơn lên:

- Tôi đã sẵn sàng! Thưa ngài cảnh sát, ngài muốn biết gì ạ?

-Ồ, vấn đề về bản thân cô, cô Meredith.

- Tôi là đáng kính trọng, nghiêm chỉnh - Anne cười nói.

- Đòi cô ấy không có vết nào cả - Rhoda nói. Tôi có thể trả lời về việc này.

- A, hay đấy - Battle vui vẻ nói. Cô biết cô Meredith lâu rồi chứ?

- Bọn tôi cùng học với nhau. Bao nhiêu năm rồi Anne nhỉ?

- Lâu đến thế kia à. Nào cô Meredith, cô chuẩn bị khai theo mẫu hộ chiếu nhé.

- Tôi sinh ra...

Anne bắt đầu.

- Ở một gia đình nghèo mà chân thực - Rhoda chen vào.

Battle giơ tay lên:

- Ấy, ấy, hai cô...

- Rhoda thân yêu - Anne nghiêm nghị. Đừng đùa cợt.

- Xin lỗi - Rhoda đáp.

- Tôi sinh ra ở Quetta, Ấn Độ. Bố tôi là thiếu tá John Meredith. Mẹ tôi mất năm tôi mười một tuổi.

Cha tôi về hưu khi tôi mười lăm tuổi và chúng tôi chuyển đến Cheltenham, tôi mười tám tuổi thì ông mất, không để lại xu nào.

Battle gật đầu thông cảm.

- Quả là khủng khiếp đối với cô.

- Vâng, tôi đau đớn và kinh hoàng. Dù tôi luôn biết rằng mình chẳng khá giả gì, song khi còn lại một mình trên đời, và không xu dính túi, lại là chuyện hoàn toàn khác.

- Cô đã làm gì, cô Meredith?

- Sau đó tôi phải tìm việc làm. Tôi chẳng thông minh và không được giáo dục hoàn chỉnh lắm. Tôi không biết đánh máy hay tốc ký gì cả. Một người bạn ở Cheltenham tìm được việc làm cho tôi, chăm hai trẻ vào ngày nghỉ và giúp việc vặt.

Tên bà ấy là Eldon ở Larches, Ventar. Tôi ở đó hai năm. Gia đình Eldon sau này ra nước ngoài. Rồi tôi tới nhà bà Deering. Tôi rất hạnh phúc. Rhoda thường tới đó và chúng tôi vui đùa với nhau. Tôi làm vườn ở đó, chăm sóc hoa. Thế rồi bà Deering bị bệnh ung thư. Bà ấy tốt với tôi lắm, vậy mà tôi phải ra đi.

- Lúc ấy tôi đang tìm một căn nhà - Rhoda tiếp lời - và muốn có bạn ở cùng. Cha tôi cưới vợ kế, tôi ghét bà ta, và tôi mời Anne tới ở cùng. Chúng tôi sống với nhau từ bấy đến nay.

- Đúng là không có vết gì thật - Battle bảo. Chúng ta cùng xem xét ngày tháng nhé. Cô ở với bà Eldon hai năm. Địa chỉ hiện nay của bà ấy?

- Palestine. Chồng bà làm việc ở sứ quán thì phải, tôi không chắc.

- À, được rồi. Sau đó cô tới sống với bà Deering?

- Tôi ở với bà ấy ba năm - Anne trả lời nhanh. Địa chỉ là March Rene, Little Hem bury, Devon.

- Hiểu rồi, bây giờ cô hai mươi lăm tuổi. Nào, chỉ còn một việc nữa thôi. Tên và địa chỉ hai người bất kỳ nào đó biết cô và cha cô ở Cheltenham?

Anne đọc tên.

- Còn về chuyến đi sang Thụy Sĩ, nơi cô gặp ông Shaitana. Cô đi một mình à?

- Không, với Rhoda, cùng một nhóm người nữa. Cả thầy có tám người.

- Cô kể lại dịp gặp ông Shaitana xem nào?

- Chẳng có gì cả. Ông ấy ở đó. Chúng tôi quen ông ấy vì cùng trọ một khách sạn. Ông ấy đoạt giải nhất trong cuộc dạ hội hóa trang. Ông ấy đóng vai Mephisto.

Viên cảnh sát thở dài.

- Đó là vai ông ta thích nhất.

- Trông ông ấy cực giống - Rhoda thêm vào - mà chẳng cần hóa trang nhiều.

Viên cảnh sát lần lượt nhìn hai cô.

- Ai trong số hai cô biết rõ ông ấy hơn?

- Như nhau thôi - Rhoda đáp khi Anne còn đang ngập ngừng. Biết ít lắm. Chúng tôi cùng trượt tuyết, nhảy với nhau. Nhưng Shaitana thích Anne hơn. Nịnh con bé suốt.

- Ông ấy cứ làm phiền tôi. Tôi không thích ông ấy. Ông ấy thích làm tôi bối rối.

Rhoda cười.

- Tôi đã bảo Anne rằng rồi đây sẽ có một đám cưới sang trọng và đẹp đôi. Thế mà nó lại cầu với tôi.

- Có lẽ - Battle bảo. Xin các cô nói tên những người cùng nhóm hộ tôi.

- Ông đa nghi nhỉ - Rhoda nói. Ông nghĩ chúng tôi đang dối ông à?

Viên cảnh sát hấp háy mắt.

- Dù sao tôi cũng phải biết chắc.

- Ông quả thật đa nghi quá - Rhoda đáp.

Anne cầm lấy tờ giấy và ghi lên đó một vài cái tên rồi đưa cho Battle. Ông đứng dậy.

- Xong rồi, rất cảm ơn cô, cô Meredith. Đúng như cô Dawes nói, đời cô chẳng có vết gì. Cô không cần phải lo lắng nhiều. Tha lỗi cho tôi, nhưng... ông Shaitana có xin cưới cô hay tỏ ý như vậy không?

- Ý ông là Shaitana có quyền rũ Anne không chứ gì? - Rhoda tận tụy hỏi.

Anne đỏ hết mặt.

- Không, không có gì hết. Ông ấy luôn nghiêm chỉnh và lịch thiệp. Nhưng hay giấu cợt lăm. Ông ấy không tỏ ý gì cả.

- Cảm ơn. Chúc các cô ngủ ngon. Xin tạm biệt. Cà phê tuyệt quá.

- Đấy nhè - Rhoda bảo khi Anne quay vào phòng khép cửa lại. Xong cả rồi mà nào có gớm ghiếc lăm đâu. Ông già được đẩy chứ nhỉ, rõ là ông ấy không nghi ngờ cậu tí nào. Tốt cả rồi.

Anne ngồi xuống và thở dài.

- Tớ thật ngốc là đã quá lo lắng.

- Ông già có vẻ nhạy cảm nhỉ. Ông ấy biết rõ cậu không phải là loại phụ nữ có thể giết người - Rhoda tiếp tục, cô do dự một lát rồi nói thêm. Này Anne, cậu không nói đến hồi cậu ở Croftwayo? Cậu quên à?

Anne chậm rãi đáp:

- Tớ nghĩ không cần tính đến thời kỳ ấy. Tớ ở đấy có vài tháng. Chẳng ai hỏi tớ về hồi đó cả. Nếu cần tớ sẽ viết và kể với ông ta vậy, nhưng có lẽ chẳng cần đâu. Thôi kệ nó.

- Ủ, nếu cậu đã nói thế.

Rhoda đứng lên và bật radio.

Phát thanh viên nói nhẹ nhàng: “Các bạn vừa nghe ban nhạc Black Nubia chơi bài *Em yêu ơi, sao em lại dối anh?*”

CHƯƠNG XV: THIẾU TÁ DESPARD

Thiếu tá Despard ra khỏi khu Albany, rẽ sang phố Regent và nhảy lên xe buýt.

Lúc đó đường phố vắng vẻ. Phía đầu xe chỉ có rất ít người ngồi. Despard đi lên phía trước và ngồi xuống.

Anh đã nhảy lên xe khi nó vẫn đang chạy. Bây giờ xe mới dừng, đón khách và tiếp tục chạy trên phố Regent.

Người khách mới trèo lên các bậc, đi về phía trước và ngồi xuống ghế bên.

Despard không nhận thấy có người mới đến nhưng mấy phút sau một giọng nói vang lên.

- Phong cảnh London đẹp nhỉ, nhất là người ngồi đằng trước như thế này.

Despard ngoái sang. Anh thoáng bối rối sau đó lại bình tĩnh:

- Xin lỗi ngài Poirot. Tôi không biết là ông bên cạnh. Vâng, quả có thể, ngồi đây thấy thế giới đẹp thật. Tuy thế, ngày xưa đẹp hơn, không có những ngăn bằng kính thế này.

Poirot thở dài:

- Tout de même (dù sao), trời mưa mà ngồi xe kiểu cũ chẳng tiện tí nào. Nước Anh lại mưa nhiều.

- Mưa ấy à? Mưa có hại gì đâu?

- Anh sai rồi - Poirot phản đối. Nó thường dẫn tới một Fluxion de poitrine (chứng bệnh tức ngực).

Despard mỉm cười.

- Tôi thấy rõ ông bao bọc rất kỹ đấy, ngài Poirot ạ.

Quả thật Poirot bọc người kín mít. Ông mặc một áo mưa lớn và quấn một khăn quàng to và rộng che kín cả mặt mũi.

- Gặp ông ở đây thật kỳ nhỉ? - Despard nói.

Anh không nhìn thấy nụ cười đằng sau chiếc khăn choàng len. Cuộc gặp gỡ này chẳng có gì lạ. Poirot đã ngồi chờ Despard rời khỏi phòng một tiếng đồng hồ rồi. Ông không dám nhảy ô tô nên đã gọi một taxi đuổi theo chiếc xe buýt đến tận bến đỗ sau.

- Từ hôm ở nhà ông Shaitana, chúng ta chưa gặp lại nhau nhỉ?

- Ngài có tham gia vào chuyện này không đấy? - Despard hỏi.

- Tôi ấy à. Tôi có nghĩ nhiều, nhưng chạy đây đó, dò hỏi, điều tra thì không còn phù hợp với tuổi tác, tính tình và thể lực tôi nữa.

Despard đột ngột đáp.

- Say nghĩ à? Ngài có thể làm rối thêm đấy. Quá nhiều việc rối ren rồi. Nếu mọi người đều suy nghĩ trước khi hành động thì thế giới này sẽ trật tự hơn nhiều.

- Đây là nguyên tắc sống của anh à, thiếu tá?

- Tôi thường làm như vậy - anh chàng trả lời. Suy xét mọi việc, cân nhắc trước sau, quyết định và quyết tâm thực hiện nó.

Mép anh ta nhếch lên nham hiểm.

- Rồi sau đây không có thể đẩy anh ra khỏi con đường đã chọn à?

- Ấy, tôi có nói vậy đâu. Chẳng tội gì cứ húc đầu vào đá và ngoan cố. Nếu phạm lỗi thì nhận lỗi.

- Theo tôi thì anh không hay phạm lỗi đâu, thiếu tá ạ.

- Chúng ta đều có lỗi lầm, thưa ngài Poirot.

- Một số người mắc ít lỗi lầm hơn người khác - Poirot cố dùng từ Despard vừa nói.

Despard nhìn ông, khẽ mỉm cười rồi hỏi:

- Ngài chưa bao giờ thất bại ư?

- Lần cuối cùng cách đây hai mươi tám năm - Poirot đáp.

- Kỷ lục cao đấy chứ. Thế còn cái chết của Shaitana, ngài không tính phỏng, không phải việc của ngài mà.

- Không phải việc của tôi. Nhưng dù sao nó cũng làm tổn thương mon amour propre (đến lòng tự trọng của tôi). Thật là khiêu khích khi có vụ giết người ngay trước mắt mình. Thủ phạm chế giễu khả năng phá án của tôi.

- Không chỉ trước mũi ngài đâu - Despard khô khan nhắc nhở - ngay trước mũi Sở điều tra tội phạm nữa chứ.

- Đó là một sai lầm nghiêm trọng - Poirot nghiêm nghị đáp. Ngài Battle trông cứng đờ như gỗ nhưng ông ấy biết suy nghĩ đấy.

- Nhất trí - Despard đáp. Cái vẻ cứng rắn ấy chỉ là tạo ra thế thôi. Chứ ông ấy là một người rất thông minh và có khả năng.

- Theo tôi thì ông ấy rất chịu khó hoạt động trong vụ này.

- Ô, dĩ nhiên là vậy rồi. Ngài có thấy gã con trai xinh xẻo, đứng đần ngồi trên ghế sau chứ?

Poirot ngoái đầu lại.

- Chẳng có ai cả.

- À, chắc gã ta đứng khuất đi rồi đấy. Gã theo tôi sát lắm. Rất tận tụy. Thay hình đổi dạng luôn. Cứ như diễn viên vậy.

- Ấy thế mà anh có bị lừa đâu. Anh có con mắt tinh đời đấy chứ.

- Tôi có tài nhận dạng, kể cả đối với người da đen.

- Anh đúng là người tôi cần - Poirot bảo - Thật may là gặp anh ở đây. Tôi cần người có mắt quan sát và trí nhớ tốt. Heureusement (thật may) là hai ta lại đi cùng với nhau. Tôi đã hỏi bác sĩ Robert một câu mà chẳng có kết quả gì, cả bà Lorrimer cũng thế. Bây giờ tôi thử hỏi anh xem có được toại nguyện không. Xin anh tập trung nghĩ về căn phòng anh chơi bài ở nhà ông Shaitana và nói cho tôi cem mình nhớ gì về nó nào?

Despard ngó người:

- Tôi không hiểu ý ngài?

- Tả căn phòng ấy xem trang trí, bày biện ra sao?

- Tôi không thiện nghệ mấy việc này đâu - Despard chậm chạp đáp. Đó là một căn phòng gây cảm giác khó chịu. Không có tí gì là một căn phòng của đàn ông cả. Nhiều găm vóc lụa là và nệm phủ quá. Loại phòng chỉ những người như Shaitana mới có...

- Cụ thể là những thứ...

Despard lắc đầu.

- Có lẽ tôi không nhận thấy. Ông ấy có nhiều thảm đẹp. Hai chiếc Bukhara, ba hoặc bốn thảm Ba Tư chính hiệu, một cái làm ở Hamadan còn một ở Tabriz. Một đầu linh dương châu Phi rất đẹp... à không, đấy là ở phòng lớn. Chắc có ai tặng.

- Anh không nghĩ là Shaitana tự đi săn được à?

- Không phải ông ta. Chẳng đi đến đâu mà chỉ thích các trò chơi trong nhà. Tôi dám cuộc điều đó. Ở đây còn gì nữa nhỉ? Đúng là tôi không giúp gì được ngài. Nhiều thứ linh tinh ở xung quanh quá. Những bàn gỗ để rất lăm đồ. Có mỗi một thứ tôi để ý là một tượng thần trông rất nhộn. Gỗ được đánh bóng đẹp. Hiếm thấy lắm. Có vài chiếc nệm Malaixia nữa... Ô tôi sợ rằng không giúp được ngài nhiều.

- Không sao - Poirot đáp, vẻ hơi ủ dột - Này anh, bà Lorrimer ấy mà, bà ấy có một trí nhớ về các

ván bài rất khủng khiếp. Bà ấy nhớ từng cây bài ai đánh ra lúc nào. Khiếp quá thật.

- Có người phụ nữ thế đấy - Despard nhún vai - Bởi vì họ chơi suốt ngày mà lại.

- Anh nhớ nổi không?

Despard lắc đầu.

- Anh có chơi bài Brit nhiều không, thiếu tá?

- Không, thỉnh thoảng thôi, dù rằng đó là trò chơi hay.

- Anh thích chơi hơn bài xì à?

- Thích hơn. Bài xì không còn là trò chơi nữa.

- Ông Shaitana chẳng chơi loại bài nào cả. Tôi nghĩ như vậy.

- Chỉ có một trò Shaitana chơi hay nhất thôi - ấy là trò xỏ lá.

Poirot im lặng một lát rồi hỏi:

- Anh biết điều đó à? Hay chỉ nghĩ thế thôi?

Despard đỏ bừng mặt:

- Nghĩa là không nên nói mò chứ gì? Tôi nghĩ thế là đúng. Ừ, chính xác đấy. Tin này tôi biết được nhờ một đường dây riêng.

- Có dính tới đàn bà không?

- Vâng, Shaitana giống như một con chó ghẻ, thích dính líu tới phụ nữ.

- Anh nghĩ rằng ông ấy là kẻ tổng tiền à? Hay quá nhỉ?

- Không - Despard lắc đầu. Ngài hiểu sai tôi rồi. Một mặt Shaitana là kẻ tổng tiền, nhưng không phải là loại ta thường gặp. Ông ta không tham tiền. Ông ta toàn tổng tiền tinh thần, nếu ta có thể tưởng tượng có loại người như thế.

- Thế ông ấy được cái gì?

- Sự khoái trá. Theo tôi thì chỉ thế thôi. Ông ta khoái nhìn người khác lúng túng và run sợ. Có lẽ điều đó làm cho ông ta cảm thấy mình đàn ông hơn. Làm như vậy rất có hiệu lực với phụ nữ. Ông ta chỉ cần gợi ý ằng mình biết hết cả rồi, thế là họ bắt đầu tuôn ra cho ông ấy biết nhiều thứ mà chính ông ta cũng không biết. Và ông ta vui sướng vì chuyện đó. Rồi lại ra cái vẽ Mephisto “Tôi biết hết! Ta là Shaitana vĩ đại”. Anh chàng khỉ gió.

- Thế anh nghĩ ông ấy làm cho cô Meredith sợ theo kiểu này à?

- Cô Meredith ấy à? - Despard sùng sốt - Tôi chẳng nghĩ gì tới cô ta cả. Cô ấy không phải là loại người sợ một gã như Shaitana.

- Pardon (xin lỗi), ý anh thì ra là bà Lorrimer đấy?

- Không, không, không. Ngài hiểu nhầm tôi rồi. Tôi nói chung chung vậy thôi. Chẳng dễ gì dọa được bà Lorrimer. Và lại bà ấy cũng chẳng phải loại phụ nữ có lý lịch mờ ám. Không, tôi có ám chỉ cụ thể ai đâu?

- Đây chỉ là cách nghĩ chung chung của anh thôi chứ gì?

- Đúng vậy.

- Không nghi ngờ gì nữa - Poirot chậm rãi nói. Một người như vậy thường rất thông minh và hiểu sâu sắc phụ nữ. Ông ấy moi được những điều bí mật ở họ.

Ông dừng lại, Despard sùng sốt nói xen vào.

- Quái lạ thật. Một người bình thường, chẳng có vẻ gì đe dọa cả mà các bà các cô lại sợ. Quái nhỉ?

- Đột nhiên anh nói - Ôi chà, tôi lại đi quá rồi. Thôi, chào ngài Poirot. Nhìn theo tôi mà xem, thế nào ngài cũng thấy cái bóng trung thành của tôi xuống xe cho ông xem.

Xe dừng lại, Despard bước xuống và đi dọc vỉa hè, không buồn ngoái lại nhìn anh nhân viên của

Battle có đi đằng sau mình hay không. Anh ta đang chú tâm đến điều gì khác kia.

- Chẳng có ai cả - Poirot nhìn anh khuất dần và lẩm bầm - Bây giờ mình đàm phân vân.

CHƯƠNG XVI: CHỨNG CỐ CỦA ELSIE BATT

Thượng sĩ O'Connor được đồng nghiệp ác khẩu đặt biệt hiệu là “Người các cô hầu phòng mơ ước”.

Anh rất đẹp trai, cao to, khôi ngô, vai rộng, những tia sáng táo bạo phát ra từ mắt anh đã tước đi mọi khả năng tự vệ của các cô gái trẻ.

Bốn ngày sau vụ giết người ở Shaitana, thượng sĩ đã ngồi bên cô Elise Batt, từ là hầu phòng cho bà Craddock quá cố tại số nhà 117, phố North Audley. Họ ngồi ở ghế hạng ba bảng sáu xu tại rạp Willy Nilly.

Sau khi rào đón cẩn thận, thượng sĩ O'Connor vừa bắt đầu một đợt tổng tấn công.

- Diễn viên kia gợi anh nhớ đến một vị nghị sĩ tên là Craddock, một người kỳ quái, em ạ.

- Craddock ấy à? - cô gái đáp - Em đã từng phục vụ cho một ông cũng có cái tên như vậy đấy.

-Ồ, thế à, hay nhỉ? Nhớ may hai người là một thì sao?

- Vợ chồng họ sống ở phố North Audley đấy.

- Anh không biết họ sống ở đâu tại thành phố London này - O'Connor lập tức tiếp lời - Ừ, có lẽ ở phố ấy thật. Bà Craddock hay tự cho là mình hào hoa phong nhã lắm.

- Em không thể chịu nổi bà ta - Elsie gật đầu lia lịa - Lúc nào cũng moi móc và ca cẩm. Chẳng có gì của người khác là đúng cả.

- Chồng bà ấy cũng bị kêu ca à?

- Bà ấy than vãn là ông bỏ rơi bà, rằng ông không hiểu bà. Suốt ngày bà ấy rên rỉ mình yếu, tức thờ và ngáp, trong khi chẳng ốm một tẹo nào.

Thượng sĩ vỗ đùi.

- Hiểu rồi. Có gì vướng mắc giữa bà ấy với viên bác sĩ nào không?

- Anh nói ông Robert ấy à? Ông ấy là một người cực kỳ lịch thiệp, đúng vậy đấy.

- Con gái bọn em giống nhau thế, gặp gã nào hay tán tỉnh một chút là cứ bám chặt lấy, anh biết loại ấy rồi.

- Không phải, anh chẳng biết gì cả. Anh nói về ông ấy hoàn toàn sai. Ông ấy chẳng làm gì sàm sỡ hết. Chẳng lẽ lỗi ở ông ấy khi mà bà Craddock suốt ngày sai gọi ông ấy tới nhà à? Bác sĩ phải làm gì? Anh biết không, ông ấy chẳng nghĩ gì đến bà chủ, chỉ coi bà ấy là một bệnh nhân. Tất cả mọi trò là của bà chủ hết. Bà ấy không bao giờ để bác sĩ một mình.

- Hay thật nhỉ. Elsie, cho phép anh gọi em là Elsie chứ? Anh cứ có cảm giác đã biết em suốt cả đời rồi.

- Ừ ừ anh có biết đâu mà. Gọi là Elsie cũng được.

-Ồ, được rồi, cô Batt này - anh chàng liếc cô gái - như anh nói đấy, mọi cái điều thú vị, thế mà ông chồng không làm gì à, ông ấy cứ mặc kệ?

- Một hôm ông hơi bực bội - Elsie kể - nhưng đó là hôm ông ấy bị ốm, ngay sau đấy ông ta chết.

- Hình như ông ấy chết vì một căn bệnh rất lạ thì phải nhỉ?

- Bệnh gì ở Nhật Bản đấy, chỉ vì các lưỡi dao cạo môi thôi. Kinh thật, chỉ sẩy tay một chút mà...

Em không dám dùng đồ Nhật nữa đâu.

- Thì mua đồ Anh vậy, anh cũng rất ưa đồ nội. Này, em bảo là ông ấy và bác sĩ đánh lộn nhau à?

Elsie gật đầu, khoan khoái tận hưởng giây phút được kể ra vụ bê bối của gia đình mà mình đã tham

dự và chứng kiến.

- Cãi nhau kịch liệt. Ít nhất thì ông chủ cũng làm điều đó. Bác sĩ lại im lặng như tờ. Chỉ trả lời “Vô nghĩa lý” và “Ông có những gì trong đầu thế nhỉ?”

- Ở trong nhà à?

- Vâng, bà ấy cho gọi bác sĩ đến. Sau đó bà và ông chủ cãi nhau, giữa lúc đó bác sĩ Robert đến, ông chủ liền tiến lại phía bác sĩ.

- Chính xác là ông ấy nói gì nào?

- Ấy, dĩ nhiên là em không được phép nghe rồi. Mọi chuyện xảy ra trong buồng ngủ của bà. Em lấy thảm lau sàn và lau cầu thang. Em cố để lọt ra ngoài tai chuyện ấy.

Thượng sĩ khẽ thở ra. Hú vía, nếu gọi tới Sở cảnh sát thì đời nào cô ả lại thú nhận đã nghe trộm.

- Thế, thế xong là bác sĩ Robert không nói gì hết, còn ông chủ cứ hò hét âm ỉ lên.

- Ông ấy nói gì kia? Thượng sĩ nhắc lại lần nữa câu hỏi chủ chốt nhất.

- Sĩ và bác sĩ - Elsie mơ hồ đáp.

- Thế là thế nào?

Trời ơi, liệu cô có nói được chính xác từng câu không đây.

- Úi giời, em chẳng hiểu mấy lời - Elsie thú nhận - Có những từ gì dài lắm “Việc không có tính chất nghề nghiệp” và “lợi dụng”, và đại loại như thế; em còn nghe thấy ông chủ bảo sẽ báo cho ban Y Tế. Không hiểu có đúng không nhỉ?

- Đúng đấy, sẽ báo cho Ban Y tế.

- Vâng, ông chủ nói đại loại như vậy. Còn bà chủ cứ lải nhải “Ông có bao giờ quan tâm đến tôi đâu! Ông quên tôi rồi! Ông mặc tôi một mình”, và em nghe thấy bà bảo là bác sĩ Robert là một thiên thần tốt bụng đối với bà.

Sau đó bác sĩ đi ngang qua phòng trang điểm cùng ông chủ và đóng cửa phòng ngủ lại, em nghe thấy bác sĩ nói rất bình tĩnh. “Ông bạn tốt của tôi, ông không nhận thấy chứng cuồng của bà vợ ông à? Bà ấy có biết mình nói gì đâu. Nói thật với ông, đây là một ca rất khó khăn và phức tạp đối với tôi. Lẽ ra tôi đã đầu hàng từ lâu rồi nếu như tôi biết nó quá sức tôi”. Bác sĩ bảo thế. Ông chủ còn nói điều gì đó là đừng đi quá giới hạn giữa bác sĩ và bệnh nhân. Bác sĩ làm cho ông chủ trấn tĩnh lại một chút rồi bảo ông ấy. “Ông sẽ đi làm muộn mất, ông xem đây. Tốt hơn cả là ông nên đi làm thôi. Hãy ngẫm nghĩ mọi chuyện thật bình tĩnh. Tôi cho rằng ông sẽ nhận ra là tất cả những chuyện này chỉ là một mớ lộn xộn rồi ren. Tôi chỉ rửa tay ở đây trước khi đến nhà bệnh nhân khác. Bây giờ ông hãy nghĩ kỹ đi, ông bạn thân mến ạ. Tôi dám bảo đảm với ông là mọi chuyện đều xuất phát từ trí tưởng tượng lộn xộn của bà vợ ông thôi”.

Ông chủ đáp “Tôi chẳng biết sao đây” và đi ra khỏi phòng. Dĩ nhiên lúc đó em đang lau sàn thật mạnh nhưng ông ấy không hề nhận thấy em ở đây. Em cho rằng lúc ấy ông chủ đã ốm rồi. Bác sĩ thì vừa rửa tay vừa huýt sáo, còn nói với em rất lịch thiệp và phấn khởi như mọi khi. Rồi ông ấy xuống thang, tươi vui, hớn hờ. Đây, anh xem, em chắc chắn ông ấy chẳng làm gì sai cả. Tất cả là do bà ấy.

- Sau đó Craddock bị bệnh than à?

- Vâng, em nghĩ ông chủ bị từ trước rồi. Bà chủ chăm sóc ông ghê lắm vậy mà ông vẫn chết.

- Sau đây thế nào? Bác sĩ Robert có đến nhà họ nữa không?

- Không, không đến. Này anh, anh có vẻ chống lại bác sĩ nhỉ? Em cam đoan là chẳng có gì đâu. Nếu có là ông ấy phải cưới bà chủ sau khi ông chủ qua đời chứ, phải không nào? Đằng này ông ấy có làm thế đâu. Đời nào có trò ngốc thế. Ông ấy đã chữa bệnh cho bà. Bà cứ sai gọi ông ấy đến nhưng ông ấy không bao giờ tới nữa. Sau đây bà bán nhà, trả lương cho bọn em và đi sang Ai Cập.

- Suốt thời gian đó em không gặp bác sĩ lần nào à?

- Không, nhưng bà thì có, bởi vì bà có đến chỗ bác sĩ để xin thuốc phòng bệnh cúm. Bà vác một ô thuốc về nhà. Chắc bác sĩ bảo bà không cần điều trị thêm. Bà không gọi điện cho bác sĩ nữa và ra đi rất vui vẻ với một lô quần áo rất đẹp. Tất cả đều màu sáng tuy rằng lúc đó là mùa đông. Bà bảo ở đó suốt ngày sẽ nắng và nóng.

- Đúng đấy - thượng sĩ nói - ở đấy nóng lắm, anh có nghe người ta bảo thế. Bà ấy chết ở Ai Cập. Em biết chuyện ấy chưa?

- Không, không biết tí nào. Ô, lạ quá nhỉ? Khổ thân bà ấy quá - cô gái thờ dài - Không hiểu những người da đen bên ấy làm gì với đồng quần áo của bà ta nhỉ? Họ chẳng mặc được đâu mà.

- Em muốn mặc chúng à?

- Khiếp, anh này, tởm thế.

- Thôi được, em sẽ không phải chịu đựng anh thêm đâu. Anh phải đi làm đây. Đi công cán.

- Ôi, có lâu không anh?

- Có thể ra nước ngoài đấy.

Mặt Elsie xị ra. Thế là hết, anh chàng mới đẹp trai làm sao!

CHƯƠNG XVII: CHỨNG CỨ CỦA RHODA DAWES

Rhoda Dawes đứng ở hè phố. Mặt cô đầy vẻ phân vân, một khuôn mặt biểu cảm và dễ gây ấn tượng.

Cô gái tự hỏi đi hỏi lại: “Có nên không nên... Ta muốn lắm, song có lẽ tốt hơn ta không nên...”

Cô cứ đứng như thế rất lâu. Những ý nghĩ cứ vùn vụt chạy trong đầu cô.

“Tại sao lại không nên chứ? Nó bảo mình đi, nhưng có lẽ chỉ là nói vậy thôi. Dù sao, Anne cũng chỉ muốn tới chỗ luật sư với thiếu tá mà không có mình. Mình nghĩ: ba người đâm ra đông quá, và lại cũng không phải việc của mình. Vậy mà mình cứ... mình muốn thấy thiếu tá quá! Anh ta hay thật. Chắc anh chàng mê Anne rồi, nếu họ không có ý... Làm gì có lòng tốt đơn thuần. Trời ạ, mình không thể đứng mãi ở đây cả ngày được. Sao mình ngốc thế. Cái áo kia đẹp quá nhỉ? Màu nâu rất nhã. Có nên đi không? Ba rủi rồi, giờ này tốt đây! Nào!

Cô chạy sang đường, rẽ phải, rẽ trái và tới trước cửa nhà bà Oliver. “Bà ấy không ăn thịt mình đâu mà sợ”. Cô ấn chuông. Một bà già ra mở cửa.

- Bà Oliver... liệu cháu... Bà Oliver có nhà không ạ?

- Tên cô là gì nhỉ?

- Rhoda Dawes ạ....

Một lát sau.

- Mời cô đi lối này.

Hành lang dài hun hút như đi trong rừng châu Phi vậy. Giữa phòng một cái bàn làm bếp với chiếc máy chữ, giấy tờ bừa bộn trên bàn và trên sàn nhà. Bà Oliver, tóc rối tung, đứng dậy rời cái ghế trông rất lạ mắt.

- Cô bé thân yêu của tôi! - bà chìa tay ra. Mời cô ngồi, chúng ta nói chuyện với nhau đi.

Rhoda nói như bị ngạt thở, mắt dán vào bà chủ nhà:

- Rất mong bà thứ lỗi cho. Tôi có làm phiền bà quá không ạ?

- Không sao đâu. Tôi đang cố viết cho xong cuốn này.

- Thật là tuyệt khi được viết như thế bà nhỉ?

- Không tuyệt lắm đâu, cô bé ạ... Ta uống cà phê và ăn bánh mỳ nướng đi.

Bà Oliver ra cửa, hét lên điều gì đó với người hầu rồi quay lại.

- Cô đi phố mua hàng à?

- Vâng ạ.

- Cô Meredith cùng đi chứ?

- Vâng, nó đi với ông thiếu tá tới ông luật sư rồi.

- Luật sư à?

- Vâng, thưa bà, thiếu tá Despard bảo nó là nên có một luật sư giúp đỡ. Anh ta tốt bụng kinh khủng.

Thật đấy ạ.

- Tôi cũng tử tế đấy chứ, vậy mà cô bạn tôi lại khó chịu vì tôi tới thăm các cô.

- Ôi, không phải đâu, thưa bà... đó chính là lý do vì sao hôm nay tôi tới đây, để giải thích... Hôm ấy bà có nói gì đó về tai nạn và thuốc độc...

- Tôi ấy à?

- Vâng, có khi bà không nhớ đâu. Nhưng bà phải biết Anne đã có lần trải qua một vụ kinh khủng. Nó ở trong một ngôi nhà mà một phụ nữ đã uống thuốc độc vì lầm lẫn hay gì đó. Và bà ta lảo ra chết. Đây là một cú choáng váng đối với Anne. Nó không thể chịu nổi khi nghĩ hoặc nói về chuyện ấy. Lời nói của bà là nhắc tới chuyện đó và nó nổi cáu như mọi khi. Tôi biết bà nhận thấy thái độ đó. Nhưng tôi muốn bà hiểu cho, không phải nó như vậy đâu.

- Tôi hiểu rồi.

- Anne nhạy cảm lắm cơ. Nếu có gì thì nó liền không nói một câu nào về cái đó... Nhưng mà, tôi rất mong bà đừng kể lại với Anne điều tôi kể nhé. Nó không thích đâu.

- Chắc chắn là như vậy rồi. Chuyện này xảy ra lâu chưa?

- Bốn năm năm trước đây. Quả là vậy, sự việc tương tự cứ diễn ra đối với hết người này đến người khác. Tôi có bà cô bị chìm tàu. Còn ở đây, Anne lại dây dưa đến hai cái chết bất ngờ, có điều là, dĩ nhiên, vụ này còn ghê sợ hơn nhiều. Giết người thật là một việc kinh khủng phải không bà?

- Phải đấy.

Đúng lúc ấy, cà phê và bánh mỳ nướng nóng giòn phết bơ được đem ra. Rhoda ăn uống với sự khoái trá của trẻ thơ. Cô lấy làm thích thú vì được ăn một bữa cùng với một người nổi tiếng.

Ăn xong, cô đứng dậy nói:

- Tôi thật lòng mong mình không làm phiền bà quá. Mong bà... tôi muốn nói là bà có thấy chán ngán nếu tôi gửi một cuốn sách bà viết tới đây để xin bà một chữ ký không?

Bà Oliver cười:

- Tôi có thể làm cho cô một việc tốt hơn thế kia - Bà mở chiếc tủ kê cuối phòng. Cô thích cuốn nào? Tôi thì thích “Câu chuyện thứ hai về con cá vàng” hơn cả. Nó ít rùng rợn nhất so với các chuyện khác.

Hơi ngạc nhiên về cách nói đến các cuốn sách của bà, Rhoda sẵn sàng chấp nhận. Bà Oliver cầm cuốn sách mở ra và ký... Sau cùng bà đưa sách cho cô gái.

- Đây, xin tặng cô.

- Rất cảm tạ bà! Tôi rất sung sướng. Bà không phiền lòng vì tôi đã tới chứ?

- Tôi muốn cô tới kia mà. Cô là một cô gái tốt. Tạm biệt. Hãy cẩn thận nhé, cô bé.

“Ồ, sao tự nhiên mình lại nói thế nhỉ?” bà Oliver lẩm bẩm khi khép cánh cửa lại.

Bà lắc đầu, vò xú tóc lên và quay về bàn làm việc tiếp.

CHƯƠNG XVIII: NGHỈ UỐNG TRÀ

Bà Lorrimer ra khỏi cửa căn nhà ở phố Harley. Bà đứng một phút trên ngưỡng cửa rồi chậm rãi bước xuống các bậc.

Trên mặt bà hằn nét kỳ dị - pha trộn giữa lòng quyết tâm sắt đá với nỗi do dự lạ lùng. Bà nhíu mày như đang tập trung suy nghĩ việc gì đó hết sức chăm chú.

Đúng lúc đó bà nhìn thấy Anne Meredith ở hè đường đối diện. Anne đang đứng nhìn chăm chú vào tòa nhà ở góc phố.

Bà Lorrimer do dự một lát, sau đó đi sang đường.

- Chào cô Meredith.

Anne giật mình quay lại:

- Ôi, chào bà.

- Vẫn ở London à? Bà Lorrimer hỏi.

- Không. Tôi mới lên đây hôm nay, để làm một số việc về luật pháp.

Mắt cô gái vẫn dán chặt vào tòa nhà lớn. Bà Lorrimer lại hỏi:

- Có chuyện gì chẳng?

Anne giật mình về tội lỗi.

- Chuyện gì ư? Ôi, không, thế chuyện gì vậy?

- Trông cô cứ như đang bận tâm chuyện gì đó.

- Tôi chẳng... Ồ, tôi có việc thật, song chẳng có gì quan trọng đâu, chuyện vặt thôi mà - Cô khẽ mỉm cười nói tiếp. Chỉ vì tôi nghĩ rằng bạn tôi, cô gái cùng sống với tôi ấy, đã đi vào đó, bây giờ tôi đang tự hỏi có phải nó đến gặp bà Oliver không?

- Bà Oliver sống ở đây à? Tôi không biết đấy!

- Vâng. Bà ấy đến chỗ chúng tôi hôm nọ, cho chúng tôi địa chỉ, đề nghị chúng tôi tới thăm. Ôi không biết có phải thoáng thấy Rhoda hay không?

- Cô có muốn lên gác xem sao không?

- Không, tốt hơn là không nên làm như vậy.

- Cùng tôi đi uống trà vậy nhé? - Bà Lorrimer mời. Tôi biết có một cửa hiệu rất gần đây.

- Bà thật tốt quá - Anne nói, do dự.

Họ đi bên nhau trên phố và rẽ sang một ngõ hẹp. Trong một quán nhỏ, họ dùng trà và bánh mỳ nướng xốp. Họ không nói chuyện nhiều. Mỗi người đều cảm thấy dễ chịu vì sự im lặng của người kia. Đột nhiên Anne hỏi:

- Bà Oliver đã đến bà chơi chưa ạ?

Bà Lorrimer lắc đầu:

- Chưa có ai đến, ngoài ngài Poirot.

- Tôi không có ý...

- Cô không có ý à? Tôi cho là có đấy chứ - Bà Lorrimer bảo.

Cô gái nhìn lên, cái nhìn nhanh, sợ hãi. Thấy thái độ của người đối diện, cô có vẻ yên lòng hơn.

- Ông ấy chưa đến chỗ tôi - Cô chậm rãi nói.

Im lặng.

- Thế viên cảnh sát Battle cũng chưa đến bà ư? - Anne hỏi.

- Ồ, rồi chứ, dĩ nhiên. - Bà Lorrimer đáp.

Anne ngập ngừng nói:

- Ông ấy hỏi bà những gì ạ?

Bà Lorrimer thở dài mệt mỏi:

- Những thứ thường lệ thôi, tôi nghĩ vậy. Những câu hỏi khuôn mẫu. Ông ta rất hài lòng kết thúc cuộc thẩm vấn.

- Tôi cho rằng ông ấy hỏi cung tất cả mọi người.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Hai người lại im lặng.

Anne hỏi:

- Bà Lorrimer này, bà có nghĩ là họ sẽ tìm ra thủ phạm không?

Mắt cô gái chăm chú nhìn vào đĩa bánh. Cô không nhận thấy nét kỳ lạ trong đôi mắt bà Lorrimer khi bà nhìn cái đầu đang cúi xuống trước mặt mình.

Bà điềm tĩnh đáp:

- Tôi không biết.

Anne lẩm bẩm:

- Việc ấy không... hay lắm, phải không nhỉ?

Mặt bà Lorrimer lại xuất hiện vẻ kỳ dị và cả vẻ cảm thông khi bà nói:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi, cô Anne Meredith?

- Tôi. Tôi ấy à - Cô gái lấp bắp - Tôi hai mươi lăm tuổi.

- Còn tôi sáu mươi ba - bà Lorrimer chậm rãi tiếp lời - Hầu hết cuộc đời cô vẫn đang ở phía trước.

Anne run run:

- Tôi có thể bị ô tô buýt chệt chệt trên đường về nhà chứ? - Cô nói.

- Đúng, quả có thể. Còn tôi, thì có lẽ lại không sao cả.

Bà Lorrimer nói câu ấy theo cách rất lạ. Anne nhìn bà kinh hoàng.

- Sống là một việc khó - bà tiếp - Cô sẽ biết điều đó khi cô bằng tuổi tôi bây giờ. Nó đòi hỏi lòng can đảm vững bền và biết bao nhiêu là chịu đựng. Để rồi cuối cùng ta lại tự hỏi “có đáng sống không”?

- Ôi, đừng! - Anne nói.

Bà Lorrimer mỉm cười và lại tự chủ được.

- Nói về những điều đáng buồn của cuộc sống chúng ta thì có vẻ rẻ tiền quá - Bà nói rồi gọi người phục vụ tới trả tiền.

Khi họ ra tới cửa, một taxi trờ tới. bà Lorrimer vẫy xe.

- Cô đi xe cùng tôi nhé - bà đề nghị - Tôi đi xuống phía Nam công viên.

Mặt Anne sáng lên:

- Không, cảm ơn bà. Tôi đã nhìn thấy bạn tôi rẽ góc phố kia rồi. Rất cảm ơn bà, bà Lorrimer. Xin tạm biệt.

- Tạm biệt! Chúc may mắn - Bà già đáp.

Bà lên xe, còn Anne chạy về phía trước.

Rhoda mắt sáng lên khi thấy bạn và trên mặt chợt thoáng nét tội lỗi.

- Rhoda, cậu vừa đến chỗ bà Oliver phỏng? - Anne chất vấn.

- Ủ, đúng thế.

- Và tớ vừa tóm cổ được cậu.

- Chẳng hiểu cậu nói gì mà lại bảo “tóm cổ”. Bọn mình xuống dưới kia rồi lên xe buýt. Cậu đã đi với anh chàng của cậu. Mình nghĩ chắc ít ra hẳn cũng mời cậu uống trà chứ?

Anne im lặng một lát, một giọng nói vang lên trong trí cô” “Chẳng lẽ chúng ta không đón bạn cô ở đâu đó và cùng uống trà sao?”

Rồi chính câu trả lời của cô, vội vã, chẳng suy nghĩ gì: “Vô cùng cảm ơn anh, nhưng chúng tôi sắp cùng nhau uống trà với một số người khác bây giờ”.

Nói dối, và lại ngốc nghếch làm sao kia chứ. Người ta hay đại đột nói ngay điều đầu tiên chọt lóe lên trong đầu thay cho việc nghĩ ngợi một hai phút gì đó. Tuyệt nhất thì lẽ ra đáp rằng: “Cảm ơn anh, nhưng bạn tôi lại đang dùng bữa ở chỗ khác rồi”. Đây là cách nếu mình không muốn Rhoda đi cùng.

Kể cũng lạ cô chẳng hề muốn có Rhoda đi theo. Cô chỉ muốn giữ Despard riêng cho mình. Cô cảm thấy ghen tuông, ghen với Rhoda. Sao Rhoda trong sáng thế, hay chuyện thế, tràn đầy nhiệt tình và sức sống đến vậy. Tối hôm ấy, thiếu tá Despard ngắm Rhoda như anh ta nghĩ rất tốt về cô gái. Nhưng chính cô, Anne Meredith mới là người anh đến thăm. Rhoda cũng muốn thế. Cô không muốn nghĩ tới điều đó. Nhưng đúng là cô không muốn có Rhoda cùng đi.

Vậy mà cô đã cư xử thật ngu dại, từ chối phải đi như thế. Nếu không thì có phải bây giờ đang được cùng anh ngồi uống trà ở một câu lạc bộ hoặc một quán nhỏ nào đó.

Cô cảm thấy bức với Rhoda. Phiền toái quá, Rhoda ạ. Lại còn không biết nó đến gặp bà Oliver làm gì? Cô nói to:

- Sao cậu lại đến nhà bà Oliver?
- Ở kia, bà ấy mời bọn mình tới mà.
- Ừ, nhưng tớ chẳng nghĩ bà ấy thực sự muốn thế. Tớ cho rằng bà ấy luôn phải nói những câu như thế.

- Bà ấy muốn thật đấy chứ. Bà ấy tuyệt lắm cơ, không ai có thể tuyệt hơn. Bà ấy tặng tớ một cuốn truyện mà bà ấy viết. Xem đây này.

Rhoda khoái trá và tự hào.

Anne nghi ngờ nói:

- Thế cậu nói chuyện gì? Không phải về tớ chứ?
- Cậu thử nghe những câu đề tặng dí dỏm của bà ấy mà xem này.
- Thôi, nhưng cậu có nói không? Cậu có kể về vụ giết người ấy không đấy?
- Chúng tớ nói về các vụ giết người của bà ấy. Bà ấy đang viết một cuốn sách về một vụ đầu độc bằng hành sống. Bà ấy rất tình cảm và bảo rằng viết văn là một việc cực kỳ gian khổ, rằng bà ấy có lúc rối trí lên vì những âm mưu. Chúng tớ còn uống cà phê đen và bánh mì nướng giòn phết bơ nữa.

Rhoda kết thúc với vẻ đắc thắng.

Sau đó cô thêm:

- Ôi, Anne, chắc cậu muốn ăn rồi?
- Không, tớ vừa ăn xong, cùng với bà Lorrimer.
- Bà Lorrimer ấy à? Có phải đây là cái bà... cũng ở đó không?

Anne gật đầu.

- Cậu gặp bà ấy ở đâu? Cậu đến thăm bà ấy à?
- Không. Tớ tình cờ thấy bà ấy ở phố Harley.
- Bà ấy thế nào?

Anne uể oải đáp:

- Tớ chẳng biết. Bà ấy... hơi kỳ quặc, chẳng giống tối hôm nọ chút nào.
- Cậu vẫn cho là bà ấy giết à? Rhoda hỏi.

Anne im lặng một lát. Sau đó cô đáp:

- Tớ không biết. Thôi đừng nói về chuyện đó nữa. Rhoda! Cậu biết tớ ghét chuyện ấy đến mức nào rồi đấy.

- Được rồi, bạn ạ. Ông luật sư thế nào? Cực kỳ khô khan, cứng nhắc chứ?
- Hơi nhanh nhẩu quá.
- Nghề được đấy - cô ngưỡng mộ một lát rồi hỏi thêm - Thiếu tá Despard thế nào?
- Rất tử tế.
- Anh chàng mê cậu rồi, Anne ạ. Tớ đánh cuộc đấy.
- Rhoda, đừng nói năng vô nghĩa thế.
- Được, rồi cậu xem.

Rhoda bắt đầu “vo ve” một mình. Cô nghĩ, chắc hẳn là anh mê nó rồi. Anne đẹp quá đi. Nhưng hơi nhạt nhẽo. Nó sẽ chẳng đi cùng đường với anh ấy được đâu. Tại sao nhỉ, nó sẽ kêu thét lên nếu trông thấy rắn. Đàn ông luôn mê mẩn những phụ nữ chẳng hợp với mình.

Và cô nói to lên.

- Xe buýt kia sẽ chở chúng mình về Paddington. Cái xe số 418 kia kìa. Lên thôi!

CHƯƠNG XIX: THAM KHẢO Ý KIẾN

Chuông điện thoại trong phòng Poirot vang lên và một giọng nói cất lên: “Tôi là thượng sĩ O’Connor. Ngài sĩ quan cảnh sát Battle gửi đến ngài lời chào và hỏi liệu ngài Hercule Poirot có thể vui lòng đến Sở cảnh sát hồi 11 giờ 30 không?”

Poirot đáp rằng mình sẽ tới. Thượng sĩ O’Connor bỏ máy xuống.

Lúc 11 giờ 30, Poirot ra khỏi taxi trước cửa Sở cảnh sát và liền bị bà Oliver chặn giữ.

- Ngài Poirot. Tuyệt quá! Ngài có thể đến cứu tôi chẳng?

- Enchante (rất hân hạnh) thưa bà. Tôi có thể giúp gì ạ?

- Trả tiền taxi hộ với. Chẳng hiểu sao tôi lại vác túi toàn tiền nước ngoài theo mình, còn gã lái xe lại dứt khoát không chịu nhận đồng franc, đồng lira hay đồng mark.

Poirot với cử lịch lãm rút ra vài đồng xu lẻ rồi cùng bà Oliver đi vào tòa nhà.

Họ được đưa tới phòng riêng của sĩ quan cảnh sát Battle. Ông đang ngồi sau bàn làm việc, trông càng gồ đả hơn bao giờ hết. “Hệt như một tác phẩm điêu khắc hiện đại”, bà Oliver thì thảo với Poirot.

Battle đứng dậy bắt tay họ rồi cùng ngồi xuống.

- Tôi nghĩ đã đến lúc phải có một cuộc họp ngắn - Battle mở đầu - Chắc các bạn muốn biết tôi tiến hành công việc như thế nào, còn tôi cũng rất muốn biết tình hình chung ra sao. Chúng ta còn đợi đại tá Race đã, rồi sau đó mới...

Vừa lúc đó cửa mở ra, viên đại tá xuất hiện.

- Xin lỗi tôi tới chậm một chút ông Battle ạ. Xin chào bà Oliver. Chào ông Poirot. Xin lỗi vì đã bắt mọi người phải đợi. Nhưng ngày mai tôi đã phải đi rồi nên có nhiều việc phải làm quá.

- Ông sắp đi đâu vậy? - Bà Oliver hỏi.

- Một cuộc đi săn nho nhỏ, đường Balucnistan.

Poirot cười mỉa mai, nói:

- Hình như ở đó có chuyện gì phiền toái đấy phải không ông? Ông phải cẩn thận nhé!

- Chắc chắn là thế rồi - Race nghiêm nghị đáp nhưng mắt lại lấp lánh.

- Ông có gì vậy? - Battle hỏi.

- Tôi đã thu thập được thông tin về Despard. Đây - ông đưa ra một tập giấy - Có hàng đồng ngày tháng và địa điểm ở trong này. Hầu hết theo tôi đều không phù hợp. Chẳng có gì chống lại anh ta cả. Một người dũng cảm. Lý lịch hoàn toàn trong sạch. Rất có nguyên tắc. Được thổ dân mọi nơi yêu mến và tin cậy. Nổi tiếng ở Châu Phi là một người biết im lặng và xét xử công bằng. Ý kiến chung của

những người da trắng về Despard: đúng là một Pucka Sahib (người chân thực). Bắn giỏi. Có đầu óc. Điềm tĩnh. Nói chung là người sâu sắc và đáng tin cậy.

Không hề xúc động trước bài ca ngợi này, Battle hỏi:

- Có vụ chết người bất ngờ nào đáng đáng đến anh ta không?
- Tôi rất chú ý đến điểm này. Có một vụ cứu vãn uy tín của anh ta. Bạn anh chàng bị sư tử vồ.

Battle thở dài:

- Đó không phải là điều tôi muốn.
- Ông quả là người kiên nhẫn, ông Battle ạ. Chỉ có một sự kiện tôi cho là phù hợp với yêu sách của ông. Chuyển đi vào nội địa Nam Mỹ, Despard đi cùng giáo sư Luxmore, một nhà thực vật học nổi tiếng và vợ ông ấy. Giáo sư chết vì sốt cao và được chôn ở đâu đó gần sông Amazone.

- Sốt cao à?

- Sốt cao. Nhưng tôi xin nói rõ, một thổ dân đã tình cờ kể ra là ông giáo sư không phải chết và sốt mà bị bắn chết. Nhưng không ai tin chuyện đó.

- Có lẽ.

Race lắc đầu:

- Tôi vừa kể mọi sự kiện. Ông đòi hỏi điều đó và ông có trách nhiệm. Song tôi vẫn phản đối việc cho rằng Despard đã giết chủ nhà tối hôm nọ. Anh ta là người da trắng. Ông Battle ạ.

- Ông nói là không thể giết người?

Đại tá Race ngập ngừng:

- Không thể làm điều mà tôi gọi là giết người, đúng vậy - ông đáp.

- Nhưng không phải là không thể giết một kẻ vì những lý do đầy đủ và có lý theo quan điểm của anh ta chứ gì?

- Nếu vậy, những lý do ấy phải đúng là có lý và đầy đủ.

Battle lắc đầu:

- Không thể có chuyện ta xét xử người khác và sử dụng pháp luật theo ý chủ quan được, ông đại tá ạ.

- Vẫn xảy ra đấy, ông Battle, vẫn xảy ra đấy chứ.

- Điều đó không nên xảy ra. Đây là quan điểm của tôi. Ngài nói gì vậy, ngài Poirot?

- Tôi đồng ý với ông, ông Battle ạ. Tôi luôn phản đối việc giết người.

- Thật là cách đặt vấn đề khô khan - bà Oliver tham gia. Cứ như thể đó là chuyện săn cáo giết chồn làm mồi ấy. Ông nghĩ rằng có loại người nên bị giết chết đi hay sao?

- Có thể có chứ!

- Ra thế đấy!

- Bà không hiểu. Không phải tôi bận tâm nhiều về nạn nhân, mà là ảnh hưởng của nó đối với tính cách của kẻ sát nhân kia.

- Chiến tranh thì sao?

- Trong chiến tranh bà không thực hiện quyền xét xử cá nhân. Đó là điều vô cùng nguy hiểm. Một khi con người cứ cho rằng mình biết ai được phép sống, còn ai không, thì khi ấy anh ta đã thành một nửa kẻ giết người nguy hiểm nhất rồi. Nó chính là kẻ sẽ phạm tội một cách trắng trợn, giết người không chỉ vì lợi mà còn vì cả quan điểm sống nữa. Anh ta cho mình thực hiện chức năng của le bon Dieu (Chúa Trời).

Đại tá Race đứng dậy:

- Rất tiếc không ở lại với các bạn được. Có nhiều việc quá. Tôi muốn biết việc này kết thúc ra sao.

Có lẽ cũng chẳng nên ngạc nhiên nếu chẳng bao giờ có kết quả. Thậm chí nếu ông có tìm ra ai giết thì việc không thể làm tiếp ngay sau đó sẽ là việc chứng minh kết luận ấy. Tôi đã trao cho ông mọi sự việc như ông yêu cầu, nhưng theo tôi, Despard không phải là thủ phạm. Tôi không tin là anh ta đã có lần giết người. Shaitana có lẽ đã nghe được đâu đó về cái chết của giáo sư Luxmore thôi, nhưng theo tôi, ta sẽ chẳng có gì nhiều hơn lời đồn đại ấy cả. Despard là người da trắng và tôi không tin anh ta đã từng là một tên giết người. Đó là ý kiến của tôi. Và tôi cũng có biết chút ít về đàn ông.

- Bà Luxmore là người như thế nào? - Battle hỏi.

- Bà ấy sống ở London nên ông có thể tự đến tìm hiểu. Ông sẽ thấy địa chỉ trong tờ giấy này. Ở đâu đây quanh vùng Nam Kensington. Nhưng tôi xin nhắc lại, Despard không phải là thủ phạm.

Đại tá Race ra khỏi phòng với những bước chân nhẹ nhàng của người đi săn.

Battle gật đầu trầm tư sau khi đóng cửa lại:

- Có lẽ ông ấy đúng - ông nói - Ông ấy hiểu biết về con người. Nhưng dù sao, ta không thể khẳng định trước điều gì cả.

Ông xem xét suốt lượt đóng tài liệu Race để lại trên bàn, thỉnh thoảng lại viết vào tập vở để bên cạnh bằng bút chì.

- Ái chà, ngài sĩ quan Battle ời - bà Oliver nói - Ông sẽ kể cho chúng tôi những việc ông đã và đang làm chứ?

Ông ngẩng lên và mỉm cười, nụ cười dè dặt làm nhăn bộ mặt cứng như gỗ.

- Tất cả những việc đó đều không bình thường. Tôi hy vọng bà nhận thức được điều đó.

- Vô nghĩa - bà Oliver đáp - Tôi chẳng mong ông kể cho chúng tôi điều ông không muốn.

Battle lắc đầu:

- Không - ông nói - Đây là ván bài lật ngửa. Hình thức vụ án này đúng là như vậy. Tôi muốn chơi sòng phẳng.

Bà Oliver kéo ghế lại gần hơn.

- Kể đi ông - bà nài nỉ.

Battle chậm rãi bắt đầu:

- Trước tiên tôi xin nói điều này. Trong vụ ông Shaitana bị giết tôi chẳng có gì khôn hơn các bạn. Không hề có dấu vết hay manh mối nào trong đồng giấy tờ của ông ấy. Còn đối với bốn người kia, dĩ nhiên tôi phải theo dõi họ nhưng chẳng được mấy kết quả. Đó chính là điều ta phải dự tính. Không, như ngài Poirot nói, chỉ còn một tia hy vọng - đó là quá khứ. Tìm được một cách chính xác diễn biến các vụ phạm tội trước, nếu có, mà các nhân vật ấy đã từng gây ra, và việc đó sẽ có thể nói với chúng ta ai đã giết người lần này.

- Ấy à, thế ông đã tìm được gì đó rồi chẳng?

- Tôi đã tìm được một trong số họ rồi.

- Ai vậy?

- Bác sĩ Robert!

Bà Oliver nhìn ông với vẻ hồi hộp.

- Như ngài Poirot đây biết, tôi đã thử mọi cách. Tôi đã xác định được rõ ràng là hiện nay trong các gia đình ông ta chăm sóc xem có vụ chết người bất thành hình nào không. Tôi đã tìm kiếm mọi ngõ ngách hết sức mình và chỉ có một trường hợp thôi. Vài năm trước, Reobert chắc chắn đã phạm tội không thận trọng. Ít nhất là như vậy, đối với một trong những bệnh nhân nữ của ông ta. Có thể trong việc này chẳng có gì, rất có thể, nhưng người đàn bà này là loại người loạn thần kinh, dễ xúc động, thích gây chuyện cãi nhau. Và hoặc người chồng nghe phong phanh về chuyện đang xảy ra hoặc người

vợ đã thú nhận. Dù sao, trong việc liên quan đến ông bác sĩ thì sự cũng đã rồi. Người chồng điên giận sẽ báo cho Ban y tế. Nếu như thế thật thì có nghĩa là sự nghiệp của ông ta sẽ bị sụp đổ.

- Điều gì đã xảy ra? - Bà Oliver nín thở hỏi.

- Rõ ràng là Robert đã cố gắng làm dịu bớt ông chồng, rồi ngay sau đó ông chồng đã bị chết bởi bệnh than.

- Bệnh than à? Nhưng đó là một bệnh gia súc kia mà.

Viên sĩ quan cảnh sát toét miệng cười:

- Hoàn toàn đúng, bà Oliver ạ. Đó không phải là mũi tên tẩm thuốc độc của người da đỏ Nam Mỹ đâu. Chắc hẳn đó bà nhớ người ta bán tháo một loạt dao cạo râu mới nhập chất lượng kém, bị gỉ. Dao cạo râu của Craddock được chứng tỏ là nguyên nhân đầu độc nạn nhân.

- Bác sĩ Robert có chăm sóc ông ta không?

-Ồ, không. Ông ta thừa thận trọng để không hành động như thế. Có thể nói Craddock dù thế nào cũng không muốn ông bác sĩ ấy chăm sóc mình. Chứng cứ duy nhất tôi có được - và cũng chẳng có mấy giá trị - là vào thời gian đó, trong sổ bệnh nhân của bác sĩ có một trường hợp bị bệnh than.

- Ông cho là bác sĩ đã tẩm thuốc độc vào dao cạo?

- Đó là một ý kiến quan trọng đấy. Nhưng xin nhắc nhở, đây chỉ là một ý kiến thôi. Không hơn gì đâu. Chỉ đơn thuần là sự ước đoán, nhưng có thể lắm chứ.

- Ông ta sau đó không cưới bà Craddock à?

- Ôi, trời ạ! Tôi cho rằng sức ép luôn từ phía bà vợ. Bà ta định nổi đóa lên, nghe kể lại như vậy, nhưng rồi đột ngột bỏ sang Ai Cập với vẻ rất hạnh phúc để nghỉ đông. Bà ta đã chết ở bên đó. Một ca nhiễm độc máu ít người biết tới. Nó có cái tên rất dài nhưng không can hệ gì lắm. Ở nước ta ít gặp, nhưng đối với thổ dân Ai Cập lại là bệnh tương đối phổ biến.

- Nghĩa là không thể có chuyện viên bác sĩ đầu độc bà ta?

- Tôi không biết - Battle chậm rãi đáp. Tôi vừa nói chuyện với một nhà vi trùng học, bạn tôi, thực khó mà kiếm được những câu trả lời của những nhà khoa học như vậy. Họ chẳng bao giờ nói “đúng” hay “sai”. Thường là “rất có thể, với điều kiện là...”, “điều này phụ thuộc vào tình trạng bệnh lý của mỗi người...”, “những ca này giống nhiều ca đã được biết tới...”. Và tất cả những câu đại loại như thế. Nhưng rốt cuộc tôi đã moi được điều này: mầm bệnh có thể đã được cấy vào máu trước khi rời nước Anh. Triệu chứng không xuất hiện ngay.

Poirot hỏi:

- Bà Craddock có được tiêm phòng thương hàn trước khi đi Ai Cập không? Tôi nghĩ hầu hết mọi người đều được tiêm cả.

- May cho ông đấy ngài Poirot ạ.

- Và bác sĩ Robert tiêm cho bà ta?

- Đúng thế. Ta lại tắc ở đây, chẳng chứng tỏ được gì cả. Bà ấy bị tiêm hai mũi - có thể nó là thuốc phòng bệnh thương hàn như mọi khi. Hoặc một mũi phòng bệnh thật, còn mũi kia... là thuốc gì đó. Chúng ta không biết và chẳng bao giờ biết được nữa. Tất cả chỉ là giả thiết thôi. Tất cả những lời mà ta có thể nói được là: Rất có thể.

Poirot gật đầu tư lự:

- Việc này rất đúng với nhận xét mà ông Shaitana đã nói với tôi. Ông ta ca ngợi những kẻ giết người trót lọt, những người mà tội lỗi không bao giờ bị vạch trần.

- Ông Shaitana làm sao mà biết được điều đó nhỉ? - Bà Oliver hỏi.

Poirot nhún vai:

- Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được. Bản thân ông ta đã từng ở Ai Cập. Ta biết được sự kiện này nhờ ông ta đã gặp bà Lorrimer ở đó. Có lẽ ông ấy nghe được lời nhận xét của bác sĩ địa phương về những dấu hiệu kỳ lạ trong ca bà Craddock, mỗi nghi ngờ về chuyện đầu độc liền xuất hiện. Lúc này, lúc khác ông ấy được nghe nói về chuyện Robert và bà Carddock. Ông ấy có lẽ đã giải trí bằng cách nói vài câu nhận xét khó hiểu với viên bác sĩ và nhận thấy sự hoảng hốt trong mắt ông ta. Tất cả những chuyện mà không ai có thể biết được. Một số người vớ được những bí mật của người khác do đoán mò. Ông Shaitana là một trong những người như thế. Nhưng ta không cần bận tâm mấy về điều đó. Chúng ta chỉ có thể nghĩ ông ấy đã đoán mò. Không hiểu có đúng không?

- Tôi nghĩ là đúng - Battle đáp - Tôi có cảm giác ông bác sĩ vui tính của chúng ta không nên quá thận trọng như vậy. Tôi biết một hai người như ông ta. Thật hay là có những người giống y hệt nhau. Theo tôi, ông ta đã từng giết người. Ông ta giết Craddock nếu như bà ấy trở thành một trở ngại và gây ra một vụ bê bối. Nhưng có phải ông ta giết Shaitana không? Đây mới là câu hỏi thật sự. So sánh hai vụ án, tôi nghi ngờ điều đó. Trong vụ gia đình Craddock, ông ta đã dùng biện pháp y học đối với cả hai người. Hai cái chết đều xuất hiện dưới dạng những nguyên nhân rất tự nhiên. Theo tôi, nếu ông ta đã giết Shaitana, ông ta có thể đạt mục đích bằng con đường y học. Ông ta có thể sử dụng vi trùng chứ không phải dao găm.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ là chính bác sĩ - ba Oliver bảo. Không một phút nào. Ông ta rất rõ ràng, ở mức độ nào đó.

- Loại Robert ra - Poirot lẩm bẩm. Còn những người khác thì sao?

Battle phác một cử chỉ sốt ruột:

- Tôi chẳng rút ra được gì hết. Bà Lorrimer từ hai mươi năm nay là một góa phụ. Bà ta sống ở London hầu hết thời gian, chỉ thỉnh thoảng mới ra nước ngoài vào mùa đông. Những nơi văn minh như Riviera, Ai Cập... Chẳng thể tìm thấy bất kỳ cái chết kỳ bí nào gắn bó với bà ta cả. Dường như bà ấy đã sống một cuộc đời đáng kính hoàn toàn bình thường, một cuộc đời như bất cứ phụ nữ nào trên thế gian này. Ai cũng có vẻ tôn trọng bà ấy và có ý kiến tốt về tính cách bà ta. Điều xấu xa nhất về bà ấy mà người ta có thể nói là việc bà ta không chịu đựng nổi những kẻ ngu dốt. Tôi chẳng ngại ngần gì mà không thú nhận rằng mình hoàn toàn bất lực đối với bà này. Dù sao vẫn phải có cái gì đó chứ? Shaitana đã nói mà lại.

Ông thở dài, uể oải cử động:

- Bây giờ đến cô Meredith. Tôi đã có bản lý lịch đánh máy rất rõ ràng về cô ta. Một bản lý lịch bình thường. Con gái một sĩ quan quân đội. Được thừa kế rất ít tiền. Phải tự kiếm sống. Mọi mặt đều thiếu sự giáo dục hoàn chỉnh. Tôi đã kiểm tra những ngày cô bé ở Cheltenham. Tất cả đều không có gì phức tạp. Ai cũng rất thương hại cô gái. Đầu tiên cô ta tới phục vụ vài người ở Isle thuộc Wight, một tổ chức từ thiện nào đấy. Người đàn bà cùng sống với cô ta bây giờ ở Palestine. Nhưng tôi đã nói chuyện với chị bà ta và bà này nói rằng bà Eldon rất thích cô gái. Dĩ nhiên là không có cái chết bí hiểm hoặc sự kiện gì tương tự xảy ra.

Khi bà Eldon ra nước ngoài, cô Meredith đến Devonshire và phục vụ một bà cô của cô bạn gái học cùng phổ thông. Bạn gái này là người bây giờ cùng sống với cô ta, cô Rhoda Dawes. Cô gái đã ở đây hơn hai năm cho đến khi bà Deering trở nên rất ốm yếu cần có một y tá được đào tạo, tức trực thường xuyên. Tôi được biết đó là bệnh ung thư. Bà ấy giờ vẫn còn sống, nhưng tính mạng rất mong manh. Theo tôi, chủ yếu là dùng nhiều mooc-phin. Tôi có hỏi chuyện bà ta. Bà vẫn nhớ Anne, bảo rằng cô ta là một cô bé ngoan. Tôi còn nói chuyện với một trong những láng giềng của bà lão. Ông này nhớ tốt hơn về mọi chuyện đã xảy ra mấy năm lại đây. Không có vụ chết người nào trong vùng, trừ một hai

người trong làng mà tôi được biết, Anne Meredith không bao giờ có quan hệ. Sau đấy đến Thụy Sĩ. Tôi nghĩ mình có thể có được dấu vết của một vụ tai nạn chết người ở đó nhưng chẳng có gì, cả ở Walling cũng không có.

- Vậy là Anne Meredith được trắng án? - Poirot hỏi.

Battle ngập ngừng:

- Tôi không dám nói thế. Có một điểm gì đó. Trông cô ta có vẻ rất hoang mang lo sợ trong vụ Shaitana. Cô gái quá cảnh giác so với sự việc thực tế xảy ra. Tôi dám thề rằng có cái gì đó. Nhưng... thế đấy... cô gái đã sống không có gì đáng chê trách cả.

Bà Oliver hít một hơi thật sâu, đầy khoái trá.

- Ấy, tuy vậy - bà nói - Anne Meredith đã từng ở một gia đình trong đó có phụ nữ uống nhầm phải thuốc độc và bị chết.

Bà không hề phân vân vì tác dụng câu nói ấy của mình.

Viên cảnh sát Battle quay ngoắt lại và nhìn bà kinh ngạc.

- Thật vậy sao bà Oliver? Làm sao bà biết được?

- Tôi đã do thám được - bà Oliver kể - Tôi tiến hành công việc với các cô gái. Tôi đến thăm hai cô và kể cho họ câu chuyện bịa đặt rằng mình nghi ngờ bác sĩ Robert. Cô bé Rhoda rất tình cảm, và hơi bị ấn tượng tôi là một người nổi tiếng. Còn Meredith nhỏ nhắn không thích chuyển viếng thăm và bày tỏ rất công khai. Cô ta nghi ngờ. Tại sao cô ta lại có thái độ ấy nếu chẳng có gì phải giấu giếm? Tôi mời họ tới nhà chơi ở London. Cô bé Rhoda đã đến và kể tuốt tuốt mọi thứ. Anne đã đối xử cực cần với tôi như thế là vì những điều tôi nói đã gợi cho cô ta nhớ tới một vụ tai nạn đau lòng, rồi sau đấy Rhoda tiếp tục mô tả vụ tai nạn ấy.

- Cô gái có nói chuyện đó xảy ra ở đâu và khi nào không?

- Bốn, năm năm trước đây ở Devonshire.

Viên cảnh sát lăm bầm gì đó trong cổ rồi vội vàng viết vào tập vở của mình. Vẻ bình tĩnh gỗ đá của ông bị lay chuyển rõ ràng. Bà Oliver uốn người ngồi tận hưởng niềm đắc thắng của mình. Đó là giây phút ngọt ngào to lớn đối với bà.

Battle lấy lại bình tĩnh:

- Tôi xin ngã mũ trước bà, bà Oliver - ông nói. Lần này bà đã gây cho chúng tôi một ấn tượng tốt đẹp. Đây thật là một tin hết sức quý báu. Nó cũng cho thấy ta có thể dễ mất đi một cơ hội dễ dàng đến thế nào.

Ông hơi nhú mày.

- Cô ta không thể ở đấy lâu được, chỉ vài tháng là cùng. Vào khoảng giữa thời gian sống ở Isle thuộc Wight và ở chỗ bà Deering. Ừ, có thể chính là khoảng ấy. Dĩ nhiên chị bà Eldon chỉ nhớ được cô ta rời khỏi một nơi nào đấy thuộc vùng Devonshire chứ bà đâu nhớ được chính xác ai và ở đâu.

- Xin cho biết - Poirot nói - có phải bà Eldon này là một phụ nữ thiếu ngăn nắp không?

Battle nhìn ông tò mò:

- Ông nói vậy thật là lạ lùng, ngài Poirot ạ. Tôi chẳng hiểu làm sao ông lại biết điều đó được. Bà chị Eldon là một người rất ưa sự chính xác, tôi vẫn còn nhớ bà ấy bảo: “Cô em tôi tính tình rất ầu và không gọn gàng”. Nhưng sao ông biết được nhỉ?

- Vì bà ta cần có hầu phòng - bà Oliver đáp hộ.

Poirot lắc đầu:

- Không. Không phải vậy đâu. Không có gì quan trọng cả. Tôi chỉ hỏi thế thôi mà. Tiếp tục đi, ông Battle.

- Cũng tương tự - Battle nói tiếp - tôi cho rằng cô ta đến ở với bà Deering thẳng từ Isle thuộc Wight. Cái cô ả này thật ranh ma. Cô ta đã lừa được tôi, nói dối suốt.

- Dối trá không luôn luôn là dấu hiệu của tội lỗi - Poirot nói.

- Tôi biết điều đó, ngài Poirot. Kẻ nói dối bẩm sinh. Tôi dám khẳng định cô ta là loại người ấy, thực tế là như vậy. Luôn chỉ nói những điều nghe có vẻ hoàn hảo nhất. Nhưng quả là liều lĩnh quá sức khi lấp liếm sự thực theo cách đó.

- Cô ta chắc không biết ông có biết chút ít về các vụ phạm tội trong quá khứ - bà Oliver nói.

- Đó lại càng là lý do để cô ta giấu giếm thông tin bất lợi ấy. Ta phải chấp nhận đó là một cái chết bất ngờ trong trường hợp đầy thiện ý, nên cô ta chẳng việc gì phải sợ, trừ phi cô ta có tội.

- Trừ phi cô ta có tội trong vụ chết người ở Devonshire, đúng thế - Poirot tiếp.

Battle quay lại phía ông.

-Ồ, tôi biết. Dù rằng vụ giết người bất ngờ ấy có thể trở thành không bất ngờ nữa thì cũng chẳng kết luận được cô ta giết Shaitana. Nhưng dù sao đó vẫn là một vụ giết người. Tôi ước ao mình có thể vạch trần chân tướng kẻ tội phạm và bắt hắn phải chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình.

- Theo ông Shaitana, điều đó ta không thể làm được - Poirot nhận xét.

- Đây là trường hợp của Robert. Ta vẫn còn cần xét xem trường hợp cô Meredith có như vậy không. Ngày mai tôi sẽ tới Devon.

- Liệu ông có biết phải đến chỗ nào không? - Bà Oliver hỏi - Tôi không muốn hỏi kỹ thêm Rhoda đâu.

- Không cần, bà hành động như vậy là khôn khéo đấy. Tôi sẽ không gặp khó khăn nhiều. Thế nào mà chẳng có kết luận của ban điều tra các vụ chết bất thường. Tôi sẽ tìm thấy nó trong đồng hồ sơ của ban ấy thôi. Đó là công việc sự vụ của cảnh sát mà. Họ sẽ lấy đủ cho tôi vào sáng mai.

- Còn thiếu tá Despard thì sao? - Bà Oliver hỏi - Các ông đã tìm thấy gì về chàng ta chưa?

- Tôi chờ đợi bản báo cáo của đại tá Race. Tuy nhiên tôi có cử người theo dõi rồi. Có một điểm tương đối thú vị: anh chàng tới Wallingford thăm cô Meredith. Các bạn còn nhớ anh ta khai rằng, trước đêm hôm nọ, anh chàng chưa bao giờ gặp cô gái cả.

- Nhưng cô ta rất xinh - Poirot lẩm bẩm.

Battle cười:

- Đúng thế. Tôi hy vọng rằng đó là lý do duy nhất. Tiện đây cũng nói luôn. Despard đã không bỏ mặc số phận bản thân mình. Anh ta đã đến tham khảo ý kiến luật sư riêng. Hành động này cho thấy hình như anh chàng đang chờ đón những điều phiền toái.

- Anh ta là loại người nhìn xa trông rộng - Poirot nói - Anh ta chuẩn bị phòng ngừa mọi chuyện bất ngờ.

- Và vì thế không phải là loại người vội vã cắm dao vào ngực ai - Battle thở dài nói.

- Đúng là không, trừ phi đó là cách duy nhất - Poirot tiếp - Phải nói rằng anh ta có thể hành động rất mau lẹ.

Battle nhìn ông:

- Bây giờ, ngài Poirot, những quân bài của ngài ra sao rồi? Vẫn chưa được thấy ngài ra tay.

Poirot mỉm cười.

- Có quá ít quân bài. Ông nghĩ tôi giấu ông sự thật ra sao? Không phải vậy đâu. Tôi vẫn chưa biết được mấy sự thật. Tôi đã nói chuyện đó với bác sĩ Robert, bà Lorrimer, thiếu tá Despard, tôi vẫn còn phải nói chuyện với cô Meredith nữa. Thế tôi đã biết những gì? Đây nhé. Bác sĩ Robert là người giỏi quan sát. Bà Lorrimer là người có khả năng tập trung tư tưởng rất đáng kinh ngạc nên vì vậy hầu như

không hề biết gì xảy ra chung quanh. Nhưng bà ta rất yêu hoa. Despard lại chỉ nhận thấy những thứ anh ta thấy hấp dẫn, bình lợ, các cúp thể thao. Anh ta không có cái mà tôi tạm gọi là óc quan sát mọi vật xung quanh, tức về bề ngoài, và cũng chẳng có cái nhìn bên trong, tức là khả năng tập trung tư tưởng đối với một vấn đề nào đấy. Anh ta có cái nhìn được giới hạn cụ thể. Anh chàng chỉ nhận thấy những gì phù hợp với sở thích của mình thôi.

- Thế ra đó là sự thật của ngài đó ư? - Battle tò mò hỏi.

- Phải, nhưng có lẽ quá ít ỏi.

- Còn cô Meredith thì sao?

- Tôi để cô ta lại cuối cùng. Nhưng tôi vẫn sẽ hỏi cô ta, xem cô ta nhớ những gì có trong phòng.

- Thật là cách xem xét vấn đề kỳ lạ - Battle đắm chiêu nói. Chỉ hoàn toàn tâm lý. Ông có cho rằng họ đang đẩy ông vào con đường rất rắc rối không?

Poirot mỉm cười lắc đầu:

- Không, không thể như vậy được. Cho dù họ cố sức che giấu hoặc giúp đỡ tôi, thế nào họ cũng bộc lộ “loại trí tuệ” của mình.

- Hẳn là cách ấy cũng có kết quả ít nhiều - Battle tư lự đáp lại. Dù sao thì cũng không thể làm theo ông được.

Poirot mỉm cười:

- Tôi có cảm giác mình thu hoạch được quá ít so với ông và bà Oliver... lại cả đại tá Race nữa. Những quân bài tôi đặt lên bàn là những quân kém giá trị.

Battle nhìn ông mắt lấp lánh:

- Nhưng ngài Poirot ạ, hai cây chủ bài là quân kém thật đấy nhưng nó vẫn có thể ăn bất kỳ cây “át” nào. Dù thế nào tôi cũng xin đề nghị ông làm một việc thực tế hơn.

- Việc gì vậy?

- Nhờ ông hỏi chuyện bà vợ góa của giáo sư Luxmore.

- Tại sao ông không tự làm việc đó?

- Bởi vì, như tôi vừa nói, tôi sẽ phải đi đến Devonshire.

- Tại sao ông không tự làm việc đó nhỉ? - Poirot hỏi lại.

- Ông không định lảng tránh đấy chứ? Thôi, tôi xin nói thẳng ra vậy. Tôi nghĩ ông sẽ moi được của bà ta nhiều điều hơn tôi.

- Cách của tôi ít hiệu lực hơn thì sao?

- Ông muốn hành động sao cũng được - Battle cười thoải mái - Tôi đã nghe viên thanh tra Japp kể, ông có đầu óc lắt léo lắm.

- Giống như ông Shaitana ấy à?

- Ông cho rằng ông ta đã moi được gì từ bà giáo sư chẳng?

Poirot chậm rãi đáp:

- Tôi dám chắc là thế!

- Điều gì làm ông nghĩ như vậy? - Battle hỏi thẳng.

- Nhân một lần nhận xét của thiếu tá Despard.

- Tự lộ chân tướng? Việc ấy có vẻ không hợp với anh ta lắm.

- Ôi bạn thân mến, không thể không tự bộc lộ mình trừ phi ta làm một người không bao giờ hé môi. Các câu nói là những kẻ tố cáo dễ sợ nhất.

- Ngay cả khi ta dối trá? - Bà Oliver hỏi.

- Chính thế đấy, thưa madame, bởi vì tôi có thể thấy được rằng anh ta có một kiểu nói dối nhất định

nào đó.

- Ông làm tôi cảm thấy hoàn toàn khó chịu - bà Oliver nhồm dầy nói.

Viên cảnh sát đưa bà ra đến cửa và nồng nhiệt xiết tay bà.

- Bà thật được việc, bà Oliver ạ. Bà là nhà thám tử tài giỏi hơn cả gã Laplabder cao lêu đêu của bà.

- Tên gã là Finn chứ - bà Oliver sửa lại - Dĩ nhiên anh ta là kẻ khờ khạo rồi. Nhưng mọi người đều mến mộ anh ta đấy. Xin tạm biệt!

- Tôi cũng buộc phải chia ta đây - Poirot nói.

Battle viết địa chỉ vào một mẩu giấy và dúi vào tay Poirot.

- Đây nhé. Hãy đến và thanh toán bà ta đi.

Poirot mỉm cười.

- Ông muốn tôi khám phá điều gì nào?

- Sự thật về cái chết của giáo sư Luxmore.

- Mon cher (ông bạn) Battle! Ai cũng biết sự thật về tất cả mọi chuyện xảy ra sao?

- Tôi sắp làm việc đó ở Devonshire - viên cảnh sát kiên quyết đáp.

Poirot lẩm bẩm:

- Còn xem đã.

CHƯƠNG XX: CHỨNG CỐ CỦA BÀ LUXMORE

Cô hầu mở cửa nhà bà Luxmore ở Nam Kensington, nhìn Hercule Poirot với vẻ bất mãn sâu sắc. Cô ta không hề có ý định mời ông vào. Không chút phật ý, Poirot đưa cho cô tấm danh thiếp.

- Đưa cho bà chủ giữ. Tôi cho rằng bà ấy sẽ tiếp tôi.

Đó là một trong những tấm danh thiếp buộc người ta phải để ý. Ở một góc là dòng chữ “Thám tử tư”. Ông đã đặt in nổi những chữ này với ý đồ tiếp kiến những người thuộc phái đẹp. Hầu như tất cả phụ nữ, dù ngây thơ hay không, đều nóng lòng muốn ngắm nhìn một thám tử và xem ông ta muốn gì. Đứng một mình trên tấm thảm chùi chân, Poirot xem xét cánh cửa khóa chặt đã quá cũ kỹ với vẻ ghê tởm. “À, để cho hàng đồng nát được rồi”.

Ông lẩm bẩm.

Thờ hờn hờn vì hồi hộp, cô hầu phòng quay lại và Poirot được mời vào.

Ông được dẫn vào một phòng trên tầng hai, căn phòng hơi tối, thoảng mùi hoa héo và gạt tàn không rửa sạch. Có rất nhiều tấm nệm vải lụa nhiều màu kỳ lạ, đều cần được giặt sạch. Bốn bức tường màu xanh lục và trần làm giả đồng thau.

Một phụ nữ cao ta và khá đẹp đang đứng bên lò sưởi. Bà tiến lên phía trước và nói với giọng khàn khàn sâu thẳm:

- Ngài Hercule Poirot phải không ạ?

Poirot cúi chào. Cử chỉ ấy không hoàn toàn là phong cách của ông. Ông không chỉ là người nước ngoài mà còn là một người hào hoa phong nhã. Các cử chỉ rất hoa mỹ với dụng ý rõ ràng. Nhẹ nhàng, hết sức nhẹ nhàng, đó là phong cách của ông Shaitana quá cố.

- Ông gặp tôi có việc gì?

Poirot cúi chào lần nữa.

- Tôi có thể ngồi đây chứ ạ? Việc này tương đối mất thời gian.

Bà sốt ruột vẫy tay chỉ một ghế cho khách, còn chính mình thì ngồi xuống ghế sô-pha.

- Được chưa? Nào?

- Thưa madamme, tôi xin hỏi bà những câu hỏi riêng tư thôi ạ, bà hiểu ý tôi chứ?

Cách nói càng chủ tâm thì bà ta càng hào hứng.

- Vâng... vâng.

- Tôi muốn hỏi về cái chết của giáo sư Luxmore quá cố.

Bà ta nín thở. Vẻ thất vọng lộ rõ trên mặt.

- Nhưng tại sao? Ông định nói gì? Cái chết của ông ấy thì liên quan gì đến ông?

Poirot nhìn kỹ bà trước khi tiếp tục:

- Bà hiểu đây, có một cuốn sách đang được viết về người chồng nổi tiếng của bà. Dĩ nhiên nhà văn rất muốn biết chính xác mọi chi tiết. Ví dụ như cái chết của ông nhà chẳng hạn.

Bà chủ lập tức ngắt lời:

- Chồng tôi chết vì sốt cao, ở sông Amazon...

Poirot ngả người vào ghế. Chậm rãi, rất chậm rãi, ông lắc đầu từ bên này sang bên kia, chuyển động đều đều trên tóc bà ta.

- Kìa madame... madame... - Ông phản đối.

- Nhưng tôi biết. Khi ấy tôi ở đó.

- À, vâng tất nhiên, bà ở đó. Tôi cũng được tin như thế.

Bà kêu lên:

- Tin tức nào vậy?

Dán mắt vào chủ nhà, Poirot đáp:

- Tin đó là từ ông Shaitana quá cố đấy ạ!

Bà co người lại như bị ai vụt:

- Shaitana ư? - Bà lúng búng.

- Một người - Poirot tiếp - có một kho trí thức. Một người đáng khâm phục, biết nhiều chuyện bí mật.

- Tôi cho rằng ông ấy có biết - Bà lẩm bẩm đáp, liếm đôi môi khô ráp.

Poirot cúi người về đằng trước, chạm cả vào đầu gối bà:

- Ông ấy biết rằng chồng bà không chết vì sốt nóng.

Bà trừng trừng nhìn khách. Đôi mắt điên dại và tuyệt vọng. Ông lại ngã người vào ghế và ngăm nhìn tác động những câu nói của mình. Bà cố hết sức lấy lại bình tĩnh:

- Tôi không... không hiểu ý ông thế nào?

Bà nói mà không tin vào sức thuyết phục bởi câu nói của chính mình.

- Madame - Poirot đáp lời - Tôi xin nói thẳng vậy nhé. Tôi xin - ông mỉm cười - ngựa quân bài của mình ra. Chồng bà không chết vì sốt. Ông ấy chết vì một viên đạn!

- Ôi! - Bà thốt kêu lên.

Lấy tay che mặt, bà lắc lư đảo điên, vẻ đau khổ vô chừng. Nhưng ở đâu đó, tí sâu trong tâm khảm bà đang tận hưởng những tình cảm của mình. Poirot biết chắc điều đó.

- Và vì vậy - Poirot nói với giọng bình thường - bà hãy kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện đó đi.

Bà vẫn che mặt, đáp:

- Không hề giống như ông nghĩ đâu.

Poirot lại dướn người và chạm vào đầu gối bà:

- Bà hiểu nhầm tôi, bà hiểu nhầm tôi quá đi. Tôi rất biết rằng không phải bà bắn chết ông nhà, mà là thiếu tá Despard. Nhưng bà là nguyên do.

- Tôi không biết... Tôi không biết... Tôi cho rằng mình là nguyên nhân. Tất cả quả là kinh khủng quá đi. Có điều gì đó cứ bám sát tôi thế này.

- Đúng quá đi mất - Poirot kêu lên - Tôi cũng thường thấy như vậy. Có những phụ nữ như thế. Họ đi đến đâu thảm kịch đi liền theo đấy. Đó đâu phải lỗi ở họ. Nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn của họ.

Bà Luxmore hít một hơi thật sâu:

- Ông hiểu đấy. Tôi thấy rõ ông đã hiểu. Tất cả đều diễn ra rất tự nhiên thôi.

- Bà cùng chồng đi sâu vào nội địa à?

- Vâng. Hồi đó chồng tôi đang viết một cuốn sách về những loại cây hiếm. Người ta giới thiệu thiếu tá Despard cho chúng tôi. Anh ấy là người hiểu biết tình hình và có thể thu xếp đi cùng chúng tôi. Chồng tôi rất mến anh ấy. Thế rồi chúng tôi bắt đầu đi.

Yên lặng một lát. Poirot ngồi im hai phút rồi mới lẩm bẩm như thể chỉ nói cho mình nghe:

- Phải, có thể tưởng tượng được chứ. Con sông uốn lượn quanh co, đêm nhiệt đới nóng nực, đám côn trùng vo ve, người lính chiến khỏe mạnh, người phụ nữ đẹp...

Bà Luxmore thở dài:

- Dĩ nhiên nhà tôi hơn tuổi tôi tương đối nhiều. Tôi đã lấy ông ấy khi mới chỉ là một con nhóc, trước khi có thể hiểu nổi mình đã làm mình.

Poirot buồn bã lắc đầu:

- Tôi hiểu. Tôi hiểu. Việc đó xảy ra có phải hiếm đâu.

- Không ai trong chúng tôi thú nhận là có chuyện - bà Luxmore tiếp tục kể - John Despard không

bao giờ nói gì cả. Anh ấy là người trọng danh dự.

- Nhưng người con gái bao giờ cũng biết - Poirot đề vào.

- Ông nói đúng thật cơ. Vâng, tôi có biết. Nhưng tôi chẳng hề để lộ ra rằng mình biết. Chúng tôi mãi mãi là thiếu tá Despard với bà Luxmore đối với nhau thôi. Chúng tôi đều quyết xử sự thế đấy.

Bà im lặng, lặng đi trong niềm cảm phục thứ tình cảm cao quý ấy.

- Đúng vậy - Poirot nói - Một người phải ban trái bóng sang sân đối phương. Hay như một nhà thơ đã nói rất văn hoa “Em không thể yêu anh như vậy nữa, anh yêu! Em không dám đùa với tình yêu lần nữa”.

- Danh dự chứ! - Bà Luxmore sửa lại, khẽ nhú mào.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi. “Danh dự”! Không thể bỡn cợt với danh dự được.

- Những dòng thơ ấy cứ như dành cho chúng tôi vậy - bà Luxmore nói khẽ - Cho dù phải trả giá bao nhiêu đi nữa, chúng tôi đều biết không hé lời đầu tiên... Sau đây...

- Sau đây... - Poirot đỡ lời.

- Đến cái đêm ma quỷ ấy - bà Luxmore rùng mình.

- Sao?

- Tôi nghĩ rằng họ cãi nhau, John và Timothy ấy mà. Tôi ra khỏi lều, tôi bỏ ra khỏi lều...

- Sao? Thế nào?

Mắt bà Luxmore mở to và tối sầm, như thể đang thấy lại cảnh tượng ấy diễn ra trước mặt.

- Tôi bỏ ra khỏi lều - bà nhắc lại - John và Timothy đã... Ôi! - bà rùng mình - Tôi không thể nhớ rành mạch được nữa. Tôi đứng giữa họ và kêu to: “Không, không phải, không đúng đâu!” Timothy không thèm nghe. Ông ấy đe dọa John. Anh ấy buộc phải bắn để tự vệ. Ôi trời! - bà kêu lên và ôm lấy mặt - Ông ấy chết, chết tức thì, một phát xuyên tim.

- Vâng, giây phút ấy đối với bà quả là ghê rợn, madame ạ.

- Tôi sẽ không bao giờ quên. John là người cao thượng. Anh ấy hoàn toàn đầu hàng. Tôi không chịu nghe gì hết. Chúng tôi tranh cãi suốt đêm. “Vì em...”, tôi cứ nói đi nói lại mãi câu ấy. Rốt cuộc anh ấy cũng hiểu ra. Tất nhiên anh ấy không thể để tôi phải chịu đựng. Dư luận ghê sợ. Rồi sẽ bị quảng cáo ầm ĩ. Hai người đàn ông và một phụ nữ trong rừng nhiệt đới. Những tình cảm si mê nguyên thủy.

Tôi nói tất cả với John. Cuối cùng anh ấy mới bỏ ý định thú nhận tội lỗi. Đám người đi cùng không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì. Timothy đã sốt cao. Chúng tôi kể rằng ông ấy chết vì bệnh đó. Chúng tôi chôn ông ấy bên dòng sông Amazon...

Một tiếng thở dài sâu thẳm làm người bà oằn lên.

- Sau đó, quay đầu về với xã hội, và vĩnh viễn chia lìa.

- Có cần thiết như vậy không, madame.

- Có chứ, có. Timothy chết rồi mà như còn đứng giữa chúng tôi, cứ y như hồi còn sống, thậm chí còn hơn thế nữa. Chúng tôi đã chào từ biệt, mãi mãi. Thỉnh thoảng tôi vẫn gặp lại John Despard. Chúng tôi mỉm cười, nói năng lịch thiệp. Không ai có thể đoán được chuyện giữa chúng tôi. Nhưng tôi nhìn thấy trong mắt anh ấy và anh ấy cũng thế, rằng chúng tôi sẽ không bao giờ quên.

Họ im lặng một lúc lâu. Poirot tỏ ra đang rất chăm chú ngắm bức rèm để khỏi phá vỡ sự im lặng.

Bà Luxmore lấy hộp trang điểm ra và đánh phấn lên mũi. Cuối cùng thời gian im lặng cũng hết.

- Thật là một tấn thảm kịch - Poirot nói giọng hết sức bình thường.

- Ông thấy đấy, ngài Poirot - bà Luxmore chân thành nói - không bao giờ được nói sự thật ra cả.

- Câu chuyện thật đau lòng...

- Không thể được. Bạn ông, cái ông nhà văn ấy chắc hẳn không muốn hủy hoại cuộc đời một phụ nữ

hoàn toàn vô tội chứ?

- Hay thậm chí muốn treo cổ một chàng trai hoàn toàn vô tội? - Poirot lắc bả.

- Ông nghĩ như thế sao? Tôi thật sung sướng quá. Anh ấy vô tội. Tình cảm tội lỗi không phải là tội ác. Và dù sao nữa, đó là hành động tự bảo vệ. Anh ấy buộc phải bắn. Thế là ông hiểu thật rồi, ngài Poirot, rằng mọi người phải tiếp tục nghĩ Timothy chết vì bệnh sốt nóng chứ?

Poirot lắc bả:

- Các nhà văn có khi nhấn tâm đến lạ lùng.

- Bạn ông là người ghét phụ nữ à? Ông ta muốn bắt chúng tôi phải chịu đựng thật sao? Nhưng ông không được cho phép ông ta làm thế. Tôi sẽ không cho phép. Nếu cần tôi sẽ tự nhận tội về mình. Tôi sẽ nói mình đã bắn Timothy.

Bà đứng lên. Đầu vươn thẳng.

Poirot cũng đứng dậy.

- Madame - ông nói khi nắm lấy tay bà - Việc tự hy sinh đẹp đẽ như vậy là không cần thiết. Tôi sẽ làm hết sức mình để không ai biết được sự thật.

Một nụ cười ngọt ngào rất phụ nữ lướt qua mặt bà Luxmore. Bà ta hơi nhấc tay lên làm cho Poirot muốn hay không cũng buộc phải hôn tay bà.

- Người phụ nữ bất hạnh này xin cảm ơn ông, ngài Poirot - bà nói.

Đó là lời nói cuối cùng của một hoàng hậu bị hành hạ với kẻ nịnh thần được yêu mến với ý định rõ ràng là muốn tống hấn ra cửa. Poirot liền đi ra. Khi đã ở ngoài phố, ông hít sâu vào lồng ngực bầu không khí tươi mát.

CHƯƠNG XXI: THIẾU TÁ DESPARD

Quelle femme (Thật là một phụ nữ ghê gớm)

- Hercule Poirot lắc bả - *Ce pauvre Despard. Ce qui du souffrir: quel voyage épouvantable (Tội nghiệp Despard: Anh hẳn đã đau khổ vô cùng. Thật là một chuyến đi kinh khủng).*

Đột nhiên ông bắt đầu cười một mình.

Bây giờ ông đang đi bộ dọc theo phố Prompton. Ông dừng lại lấy đồng hồ ra xem và tính toán: “Dù sao, phải, ta còn có thời gian. Trong mọi trường hợp đợi chờ sẽ chẳng ảnh hưởng gì lắm đến anh chàng. Bây giờ ta có thể chú tâm vào việc khác. Không nhớ anh bạn cảnh sát của mình hay hát câu gì nhỉ - Bao nhiêu năm đã qua? Bốn mươi năm rồi: À, một viên đường cho con chim nhỏ”.

Khẽ ư ử một điệu hát cũ đã quên từ lâu, Hercule Poirot bước vào một cửa hàng lông lầy, chủ yếu bán vải vóc và đồ trang sức cho phụ nữ. Ông tiến về phía quầy hàng dệt kim. Chọn một cô gái trông không quá kiêu kỳ và có vẻ de64 thông cảm, ông nói yêu cầu của mình.

- Bít tất lụa à? À, vâng, chúng tôi ở đây có loại rất đẹp. Đảm bảo lụa hoàn toàn.

Poirot phẩy tay không lấy. Ông giở tài hùng biện ra.

- Tất lụa Pháp kia à? Ông biết đấy, bị đánh thuế, đắt kinh khủng.

Một lô hộp mới tinh được đem ra.

- Rất đẹp, thưa Mademoiselle, nhưng tôi cần loại đẹp hơn thế này kia.

- Dĩ nhiên. Chúng tôi có loại đẹp cực kỳ, nhưng đắt lắm lắm ấy. Không bền đâu. Mỏng cứ như tờ nhện ấy mà.

- Chính thế! Chính loại đó đấy.

Lần này cô gái biến đi rất lâu, mãi mới quay lại:

- Đẹp chưa? - Cô gái lấy bít tất từ túi ra, loại bít tất đẹp nhất, mỏng nhẹ nhất.

- Enfin (Được rồi). Đúng là loại ấy đây.
- Trông yêu quá đi. Ngài lấy bao nhiêu đôi ạ?
- Để xem nào. Tôi cần mười chín đôi.

Cô gái tí nữa thì ngã khụy xuống sau quầy hàng, nhưng nhờ được đào tạo lâu dài nên cô vẫn đứng vững.

- Nếu ngài mua hai tá chẵn thì giá sẽ hạ hơn đây. - Cô gái khẽ gợi ý.
- Không, tôi cần mười chín đôi. Với các màu khác nhau nhé.

Cô gái ngoan ngoãn chọn ra mười chín đôi, gói gọn lại và tính tiền.

Khi Poirot đi ra với món hàng mua được, cô gái quỳ bên cạnh tấm tắc:

- Chẳng biết con bé nào mà may mắn thế nhỉ? Chắc hẳn là loại đàn ông giàu có ghê đây. Ôi, cô ả có vẻ đã đắt được mũi ông lão hoàn toàn rồi. Khiếp thật, bít tất lựa với giá ấy.

Không hề biết đến những lời đánh giá không hay ho gì về tính cách của mình, Poirot đi về nhà.

Ông đã ở trong phòng được khoảng nửa tiếng thì chuông cửa réo. Vài phút sau, thiếu tá Despard bước vào phòng. Rõ ràng anh phải khó khăn lắm mới giữ được bình tĩnh.

- Ông đến nhà bà Luxmore làm trò quỷ gì vậy? - Anh hỏi.

Poirot mỉm cười:

- Anh bạn ạ, tôi muốn biết sự thật về cái chết của giáo sư Luxmore thôi mà.
- Sự thật à? Ông nghĩ phụ nữ có thể nói ra sự thật mọi chuyện hay sao? - Despard gặng hỏi một cách phần nộ.

- Eh bien (À), thỉnh thoảng tôi cũng nghi ngờ chuyện đó - Poirot thú nhận.

- Tôi cũng nghĩ ông phải ngờ. Người đàn bà ấy bị điên.

Poirot làm ra vẻ nghiêm trang:

- Không hề. Bà ấy chỉ lảng mạn thôi.
- Trời đánh cái tính lảng mạn ấy. Bà ta là kẻ dối trá hoàn toàn. Đôi khi tôi cho rằng thậm chí bà ta còn tin chính những lời nói dối của mình.

- Rất có thể.

- Bà ta là một người kinh khủng. Tôi đã từng có thời gian như ở dưới địa ngục khi đi cùng với bà ta ở đó rồi.

- Điều ấy tôi cũng tin.

Despard đột ngột ngồi xuống:

- Nhìn tôi đây, ngài Poirot, tôi sẽ kể ông nghe tất cả sự thật.

- về chuyện ấy ư?

- Chuyện kể của tôi mới đúng là sự thật.

Poirot lặng im không đáp. Despard khô khan tiếp.

- Tôi nhận thức rõ ràng mình chẳng đòi đền ơn gì trong câu chuyện này. Tôi kể sự thật vì đó là việc duy nhất cần phải làm lúc này. Còn ông có tin tôi hay không là quyền của ông. Tôi không có bằng chứng nào chứng minh được rằng câu chuyện của mình là chính xác.

Anh dừng lại một lát và sau đó bắt đầu kể:

- Tôi thu xếp chuyến đi cho gia đình Luxmore. Ông ấy là một ông già tốt bụng, rất giỏi về cây cối, rêu và nhiều thứ khác. Còn bà vợ là một, hừm, là loại người chắc ông không thể tưởng tượng được. Chuyến đi là một cơn ác mộng. Tôi không hề để ý gì tới bà ta, thậm chí còn ghét bà ấy thật sự. Bà ấy là loại người có tình cảm mãnh liệt, dễ xúc động và luôn luôn làm tôi cảm thấy bối rối. Trong nửa tháng đầu, mọi chuyện diễn ra êm ả. Sau đấy chúng tôi đều bị sốt cao. Bà ấy và tôi bị nhẹ thôi. Còn ông già

Luxmore ôm rất nặng. Một đêm, bây giờ ông phải nghe thật kỹ nhé, tôi đang ngồi ngoài lều của mình, đột nhiên tôi thấy giáo sư Luxmore lao đảo đi về phía bụi cây bên bờ sông ở đằng xa. Ông ấy lúc đó đã hoàn toàn mê sảng và chẳng biết mình đang làm gì. Chỉ một tẹo nữa là ông lộn cổ xuống sông và ngã xuống thì chỉ có chết. Không thể cứu nổi. Không đủ thời gian chạy đến chỗ ông ấy, chỉ còn một cách duy nhất, khẩu súng trường vẫn ở bên tôi như mọi khi, tôi cầm lên. Tôi là người bắn rất giỏi và tin chắc mình sẽ làm ông ấy ngã gục bằng cách bắn trúng chân ông ấy. Thế nhưng, đúng lúc tôi bắn thì người đàn bà điên khùng ngốc nghếch kia liền ôm ghì lấy tôi, trèo lên người tôi gào lên: “Xin đừng bắn, vì Chúa, đừng bắn”. Bà ấy vồ lấy tay tôi đúng lúc súng nổ. Kết quả là viên đạn bắn trúng lưng và giết chết giáo sư.

Tôi xin nói với ông rằng đó là một giây phút ma quái ghê gớm. Và cái bà ngu ngốc đáng nguyên rủa kia vẫn chẳng hiểu mình đã làm gì, thay cho việc phải ý thức rằng chính mình phải chịu trách nhiệm về cái chết của chồng. Bà ta cứ đinh ninh là tôi đã cố tình bắn chết ông già một cách tàn ác vì tình yêu đối với bà ta. Chúng tôi đã phải chịu đựng một cảnh tượng kinh khủng, bà ấy cứ khẳng khẳng rằng hai chúng tôi phải kể lại rằng ông ấy chết vì sốt cao. Tôi thấy thương hại bà ấy, đặc biệt là vì bà ta chẳng hiểu nổi việc mình đã làm. Nhưng có lẽ bà ấy sẽ hiểu ra một khi sự thật được bóc trần... Thế rồi sau đó bà ta cứ một mực tin chắc rằng tôi yêu bà ta đến si mê, điên dại, điều đó làm tôi rất khó chịu. Nếu bà ta đi đến đâu cũng kể lể chuyện đó thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối, khó xử. Cuối cùng tôi đành đồng ý làm theo bà ấy, một phần vì muốn được yên ổn, tôi xin thú nhận điều này. Thật ra, dù sao thì cũng không có gì đáng kể lắm. Sốt cao hay tai nạn... Vả lại, tôi cũng không muốn bắt một phụ nữ phải trải qua những điều phiền toái, cho dù người đó là một con ngốc đi chăng nữa. Hôm sau tôi mới kể lại rằng giáo sư chết vì sốt cao quá và chúng tôi đã chôn cất ông ấy. Tất nhiên là những người ở đó có biết sự thật, nhưng họ đều đổ lỗi cho tôi cả và tôi cũng hiểu ngay là nếu cần họ sẽ thề ngay lập tức rằng những điều tôi nói ra là đúng sự thật. Chôn cất ông già Luxmore xấu số xong, chúng tôi lại quay về với xã hội văn minh. Từ đó đến nay, tôi tốn mất khá nhiều thì giờ để tránh mặt bà ấy.

Anh dừng lại và lặng lẽ thêm:

- Câu chuyện của tôi là thế đấy, ngài Poirot ạ.

Poirot chậm chậm hỏi:

- Có phải đây chính là sự kiện ông Shaitana đề cập vào đêm hôm nọ không, hay anh nghĩ như vậy?

Despard gật đầu:

- Chắc ông ta nghe được câu chuyện từ bà Luxmore. Mọi được chuyện của bà ta cũng dễ thôi mà.

Cái kiểu chuyện như thế giải trí cho ông ta.

- Câu chuyện này có thể gây nguy hiểm cho anh khi nó ở trong tay một người như Shaitana.

Despard nhún vai:

- Tôi không sợ Shaitana.

Poirot không trả lời. Despard điềm tĩnh nói:

- Một lần nữa ông ấy phải nghe tôi. Tôi cho rằng sự thật là tôi có động cơ gì đấy trong cái chết của Shaitana. Thôi, nhưng sự thật cơ bản nhất đã được kể ra rồi, ông tin hay không tùy ông.

Poirot chìa tay ra:

- Tôi tin, thiếu tá Despard ạ. Tôi không nghi ngờ chút nào những sự kiện đã xảy ra ở Nam Mỹ mà anh vừa kể.

Mặt Despard rạng lên:

- Cảm ơn.

Anh nói vắn tắt. Và anh nồng nhiệt xiết chặt tay Poirot.

CHƯƠNG XXII: CHỨNG CỐ TỪ COMBEACRE

Sĩ quan cảnh sát Battle đang làm việc tại Sở cảnh sát vùng Combeacre. Thanh tra Harper, mặt hơi đỏ, nói bằng giọng Devonshire dễ nghe và chậm rãi.

- Thừa ngài, chuyện tất cả là như vậy, mọi chuyện đều có vẻ xuôi xẻ cả. Viên bác sĩ hài lòng. Mọi người hài lòng. Tại sao lại không kia chứ?

- Kể lại tôi nghe chuyện về hai cái chai xem nào. Tôi muốn biết thực rõ.

- Một là chai nước sirô vả. Hình như đó là loại nước bà ta thường uống nhất. Lại còn có một loại sơn dùng để sơn mũi mà bà ta hoặc cô tiểu thư trẻ tuổi cùng sống với bà, hay sử dụng để sơn mũi làm vườn cho sáng màu. Loại sơn này có nhiều và cái chai đựng sơn một hôm bị vỡ. Thế là chính bà Benson đã bảo: “Cho mực sơn vào cái chai cũ kia - cái chai trước đựng sirô vả ấy”. Thế đấy. Những người phục vụ trong gia đình đều nghe thấy bà chủ nói như vậy. Cô tiểu thư trẻ, cái cô Meredith ấy, cô hầu phòng và bà quản gia đều nhất trí điểm này. Sau đấy người ta đổ sơn vào chai đựng sirô vả và để lên cái giá cao nhất trong phòng tắm cùng với nhiều đồ lặt vặt khác.

- Người ta không viết lại nhãn à?

- Không. Tất nhiên thế là cầu thả rồi. Kết luận của Ban điều tra có ghi rõ việc này.

- Tiếp tục đi.

- Đêm hôm ấy, nạn nhân đi vào phòng tắm, đổ ra một liều lớn, rồi uống cạn. Biết được việc đó, người làm trong nhà liền lập tức đi gọi bác sĩ. Ông này đi vắng vì đã đi thăm bệnh và mãi một lúc sau đó mới gọi được ông ấy tới. Họ đã làm mọi cách nhưng bà ấy vẫn chết.

- Chính bà ấy tin rằng đó là một tai nạn à?

- Ồ, đúng thế. Ai cũng nghĩ như vậy. Hình như các chai đã bị lẫn lộn thế nào đó. Người ta cho rằng cô hầu phòng đã làm việc ấy khi cô ta quét dọn, nhưng cô gái thề rằng mình không làm lẩn.

Battle im lặng nghĩ ngợi. Một việc dễ dàng như vậy. Lấy chiếc lọ từ trên giá cao xuống và thay vào cái chai ở dưới thấp hơn. Quả là tìm được dấu vết trong sự việc như thế này hết sức khó khăn. Cầm lấy chai bằng cả gắng tay, có thể như vậy, và dù sao đi nữa, những vân tay cuối cùng vẫn là của chính bà Benson. Phải, dễ dàng và đơn giản thế thôi. Nhưng kết quả vẫn vậy: giết người! Một vụ phạm tội thành công.

Nhưng vì sao? Điều này vẫn làm ông bối rối? Vì sao nhỉ?

- Cô tiểu thư trẻ tuổi, cái cô Meredith ấy, cô ta có được tiền nong gì sau cái chết của bà Benson không? - Ông hỏi.

Thanh tra Harper lắc đầu:

- Không, bà ta chỉ ở đó có sáu tuần. Một nơi khó khăn, tôi cho là như vậy. Theo quy luật thì các cô gái trẻ không ở đây lâu được.

Battle vẫn bối rối. Những cô gái trẻ không ở lâu được. Rõ ràng là bà già khó tính rồi. Nhưng nếu Anne Meredith không ưa bà chủ thì cô ta có thể bỏ đi, không làm việc nữa, giống như các cô gái trước đây đã làm. Chẳng cần phải giết, trừ phi nếu đó là một vụ báo thù không suy xét. Ông lắc đầu. Giả thiết này có vẻ không thực tế.

- Ai nhận được tiền thừa kế của bà Benson?

- Không thể nói được, cháu trai và cháu gái, chắc thế. Nhưng tiền cũng không nhiều khi bị chia ra làm nhiều phần. Vả lại theo tôi biết thì thu nhập của bà già chủ yếu là tiền trợ cấp thôi.

Chẳng sáng tỏ tí nào. Nhưng bà Benson đã chết, còn Anne Meredith đã không kể lại rằng mình đã từng ở Conbeacre. Thật không thỏa mãn chút nào.

Ông đã hỏi cung rất cẩn thận và cẩn mẫn. Bác sĩ thì trong sạch và dứt khoát. Chẳng có lý do nào để không tin rằng đây chỉ là một vụ tai nạn. Cái cô - không thể nhớ tên - cô gái tốt đấy, nhưng hơi vô dụng, đã rất buồn và giận. Còn cha sở tại đã nhớ rằng cô bạn đã sống chung với bà Benson trước khi bà này chết là một cô gái xinh đẹp và khiêm tốn. Thường xuyên đến nhà thờ cùng bà Benson. Bà Benson không khó tính lắm tuy hơi nghiêm khắc với thanh niên. Bà còn là một tín đồ Thiên chúa giáo cứng rắn.

Battle đã hỏi thêm một hai người người nữa song chẳng thu được gì giá trị lắm. Người ta không nhớ mấy về Anne Meredith. Cô đã sống với họ có vài tháng, thế thôi. Nhân cách cô gái không đủ sinh động để gây ấn tượng lâu dài. Lời mô tả thường được nói ra là “Cô bé nhỏ nhắn xinh đẹp”.

Người ta kể về bà Benson còn rõ nét hơn một chút. Một bà già ngay thẳng, nghiêm khắc với người làm và thường xuyên thay đổi các cô hầu phòng. Một người hay gắt gỏng, chỉ vậy thôi.

Tuy thế, Battle rời Devonshire với ấn tượng vững chắc rằng vì một lý do nào đấy chưa rõ, Anne Meredith đã cố ý giết chết bà chủ của mình.

CHƯƠNG XXIII: CHỨNG CỨ CỦA ĐÔI BÍT TẮT LỰA

Khi chiếc tàu chở sĩ quan cảnh sát Battle lao về phía đông xuyên qua nước Anh, thì Anne và Rhoda Dawes đang ngồi trong phòng khách của Hercule Poirot.

Anne không muốn chấp nhận lời mời qua đường bưu điện vào buổi sáng, nhưng Rhoda đã thuyết phục được cô.

- Anne, cậu là đứa hèn nhát, phải, hèn nhát. Cứ làm đà điều rút đầu xuống cát mãi chẳng ích gì. Có vụ giết người và cậu là một trong số bị nghi ngờ, người ít có khả năng nhất...

- Đó lại là điểm tồi tệ hơn cả - Anne nói với vẻ hơi khôi hài. Chính người ít khả năng nhất lại là người phạm tội.

- Vả lại cậu chỉ là một trong bốn... - Rhoda tiếp, không để ý đến câu Anne vừa nói xen vào - và coi là mình ở đâu ấy cũng không ăn thua gì, cứ như thể vụ giết người có mùi kinh tởm, còn cậu không hề dính dáng tới nơi ấy.

- Nó không dính gì với tớ hết - Anne khẳng định - Tớ đã bảo là tớ sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của cảnh sát, nhưng cái ông Hercule Poirot này là người ngoài cuộc.

- Thì ông ấy sẽ nghĩ gì nếu cậu né tránh và cố chui ra khỏi vụ này? Ông ấy sẽ kết luận là cậu phạm tội.

- Chắc chắn là tớ chẳng có tội - Anne lạnh lùng bảo.

- Bạn yêu ơi, tớ biết điều đó chứ. Dù cậu có cố mấy đi nữa cũng chẳng giết nổi ai đâu. Nhưng những người nước ngoài đa nghi, đáng sợ không hiểu điều đó. Tớ nghĩ ta nên đến chơi nhà ông ấy, nếu không ông ấy sẽ đến đây và ra sức đào bới trong đám người làm cho mà xem.

- Ta chẳng có người làm nào cả.

- Bọn mình có u Astwell còn gì nữa. Bà ấy thì ba hoa với tất cả mọi người. Đi đi Anne ạ, chúng ta cùng đi cơ mà. Đi thế lại hay đấy. Thật thế.

- Tớ chẳng hiểu sao ông ta lại muốn gặp tớ - Anne vẫn bướng.

- Để gây ấn tượng tốt đẹp hơn những viên cảnh sát nhà nước chứ còn gì nữa - Rhoda sốt ruột đáp - Họ hay thế lắm, cái đám tài tử ấy. Họ cho là người của Sở cảnh sát đều vô dụng và không có đầu óc.

- Cậu có nghĩ ông Poirot này thông minh không?

- Ông ta trông có vẻ không phải là một Sherlock Holmes đâu - Rhoda nói - Tớ cho là ông ta đã từng là một người rất giỏi. Còn tất nhiên bây giờ lắm lắm rồi. Ít nhất ông ta cũng phải sáu mươi tuổi. Ôi, đi

đi, Anne, chúng mình cùng đến thăm ông ấy đi. Ông ấy có thể kể cho ta nghe những chuyện rùng rợn về ba người kia.

- Thôi được - Anne nói và thêm - Cậu thích những việc này nhỉ? Rhoda ạ.

- Là vì nó chẳng phải là đám ma của tở. Cậu là một con ngốc, Anne ạ, chẳng chịu nhìn lên đúng lúc gì cả. Nếu cậu chứng kiến được thì cậu sẽ sống như một nữ công tước suốt đời nhờ việc hăm dọa để tống tiền rồi.

Thế là vào khoảng ba giờ chiều hôm đó, Rhoda Dawes và Anne Meredith đã ngồi nghiêm chỉnh trên ghế trong căn phòng gọn gàng của Poirot và nhấp xirô dâu đựng trong những chiếc cốc kiểu cũ, loại nước ngọt mà các cô rất ghét, song vì phép lịch sự không dám chối từ.

- Các cô thật tốt quá vì đã đến đây theo lời mời của tôi - Poirot nhã nhặn.

- Tôi sung sướng được giúp đỡ ông phần nào theo khả năng có thể - Anne lầm bầm đáp mơ hồ.

- Chỉ là vấn đề trí nhớ thôi mà.

- Trí nhớ ư?

- Phải, tôi đã đặt câu hỏi cho bà Lorrimer, bác sĩ Robert và thiếu tá Despard. Chẳng ai trong số họ đã trả lời như tôi muốn cả.

Anne tiếp tục nhìn ông vẻ dò hỏi:

- Tôi xin cô, thưa mademoiselle, nhớ lại cái đêm trong phòng khách của ông Shaitana.

Một thoáng mệt mỏi chán ngán lướt qua khuôn mặt Anne. Chẳng lẽ không bao giờ cô được thoát cơn ác mộng ấy hay sao?

Poirot nhận thấy tình cảm đó của cô.

- Tôi biết, mademoiselle, tôi biết chứ - ông nói rất lịch thiệp - C'est pénible, c'est ce pas? (thật là khổ sở, phải không cô). Điều đó rất tự nhiên thôi. Cô trẻ như vậy, lần đầu tiên tiếp xúc với những chuyện kinh khủng như thế. Có lẽ cô chưa bao giờ biết hoặc trông thấy người chết bất đắc kỳ tử ư?

Chân của Rhoda cứ nhấc lên, di di trên mặt sàn.

- Thế sao? - Anne nói.

- Nhớ lại đi cô. Tôi muốn cô kể lại xem mình nhớ được những gì trong căn phòng ấy.

Anne nhìn ông chăm chăm nghi ngờ:

- Tôi không hiểu?

- Có gì đâu. Những chiếc ghế, bàn, đồ trang trí, giấy dán tường, rèm, thanh sắt cời lò sưởi. Cô thấy chúng cả đấy. Thế mà cô không tả lại được à?

- À, hiểu rồi - Anne ngập ngừng nhú mày - Khó thật. Có lẽ tôi chẳng nhớ kỹ được gì. Không biết giấy bồi tường màu gì nhỉ. Tôi nhớ là tường được sơn màu... một màu không nổi lắm. Trên sàn có thảm. Một chiếc đàn piano - cô gái lắc đầu - Tôi thật không thể nói gì thêm.

- Nhưng cô chưa cố gắng, mademoiselle. Cô phải nhớ một đồ vật nào đó chứ, một đồ trang trí hay một thứ lật vạt gì chẳng hạn?

- Có một hộp đồ nữ trang Ai Cập, tôi nhớ thế - Anne chậm chậm nói - để ở phía trên cửa sổ.

-Ồ đúng rồi, tí tặn cuối phòng, trên cái bàn có con dao găm chứ gì?

Anne nhìn ông:

- Tôi không nghe rõ, bàn nào có dao nhỉ?

“Pas si bête (không đến nỗi đần) - Poirot tự nhận xét - Nhưng nếu không thế thì ta không còn là Hercule Poirot nữa. Nếu cô ả biết về mình hơn, có lẽ sẽ hiểu rằng mình không bao giờ giương một piège (chiếc bẫy) thô thiển như vậy”.

Ông nói to:

- Cô bảo là một hộp đồ nữa trang à?

Anne hào hứng trả lời:

- Vâng, một số cái rất đẹp. Màu đỏ và xanh nước biển. Bằng men sứ. Một hai chiếc nhẫn đẹp. Một số đồ trang sức hình bọ hung nhưng tôi không thích lắm.

- Ông Shaitana là người hay sưu tầm lắm! - Poirot lầm bầm.

- Vâng, chắc thế - Anne đồng ý - Căn phòng đầy ắp đồ đạc. Nhìn không xuể.

- Nên cô không kể nổi đồ vật nào làm cô đặc biệt chú ý chứ gì?

Anne vừa nói vừa khẽ mỉm cười:

- Chỉ có một bình hoa cúc rất cần được thay nước mới.

- À, phải rồi, đám người phục vụ trong nhà ông ấy không thường chú ý làm việc đó - Poirot im lặng một lúc.

Anne ngượng ngịu:

- Có lẽ tôi chẳng nhận thấy những thứ mà ông muốn tôi thấy đâu.

Poirot hiền hậu mỉm cười:

- Không sao, mon enfant (cô bé của tôi). Đó lại là chuyện khác. Nào, bây giờ thì kể tôi nghe gần đây cô có gặp anh thiếu tá Despard tốt bụng không?

Ông nhìn thấy mặt cô gái thoáng ửng hồng. Cô đáp.

- Anh ấy bảo sẽ lại đến thăm chúng tôi đấy.

Rhoda hăng hái tham gia:

- Nhưng anh ấy chẳng đến. Anne và tôi biết điều đó.

Poirot nhìn họ, mắt lấp lánh.

“Thật may mắn vì đã thuyết phục được hai cô gái trẻ hấp dẫn như thế này về sự vô tội của mình”.

“Ôi, trời ạ - Rhoda thầm nghĩ - Ông già lại sắp dùng tiếng Pháp đây, nó làm mình lúng túng quá đi”.

Cô đứng dậy và bắt đầu xem xét mấy bức tranh khắc treo trên tường.

- Những bức tranh này đẹp thật - cô nói.

- Không tồi - Poirot đáp.

Ông do dự nhìn Anne:

- Mademoiselle - cuối cùng ông nói - Tôi muốn nhờ cô một việc, ôi, không hề liên quan gì tới vụ giết người ấy đâu. Đây hoàn toàn là việc riêng thôi mà.

Anne hơi ngạc nhiên. Poirot tiếp tục với vẻ hơi ngượng ngịu.

- Cô biết không, sắp đến lễ Noel rồi. Tôi phải mua quà cho nhiều cháu gái. Bây giờ chọn quà cho các cô gái trẻ là một việc khó. Gu của tôi có lẽ đã hơi cổ mất rồi.

- Thế thì sao ạ? - Anne hiền lành hỏi.

- Bít tất lụa có phải là món quà được ưa chuộng không nhỉ?

- Được đấy ạ. Được tặng bít tất thì thích quá.

- Cô làm tôi nhẹ cả người. Tôi nhờ cô chọn màu thích nhất hiện nay. Tôi đã mua một số tất khác màu. Đây này, có lẽ khoảng mười lăm, mười sáu đôi gì đó. Mong cô xem qua và chọn hộ sáu đôi cô cho là đẹp nhất.

- Chắc chắn là tôi làm được - Anne nói, vừa cười vừa đứng lên.

Poirot dẫn cô lại chiếc bàn để trong góc phòng thụt vào khuất sau tường. Trên bàn để rất nhiều thứ linh tinh, giá như cô gái biết được Hercule Poirot ngăn nắp dường nào. Có hàng đồng lộn xộn những bít tất, vài đôi găng tay da, các cuốn lịch và hộp kẹo...

- Tôi gởi các gói quà đi rất sớm - Poirot giảng giải - Đây cô xem bít tất đây. Chọn cho tôi sáu đôi

nhé.

Sau đó ông quay lại chặn ngay cô Rhoda đang đến gần.

- Còn với cô, tôi có một trò vật cho cô đây - ông ngoái lại - Trò ấy không dành cho cô đâu, cô Meredith ạ.

- Trò gì vậy? - Rhoda kêu lên.

Ông hạ giọng thì thầm:

- Một con dao, cô ạ, mười hai người đã dùng nó để đâm chết người. Tôi được Compagnie Internationales des Wagons-Lits (Công ty quốc tế của các hãng tàu nằm) tặng làm kỷ niệm đấy.

- Khiếp quá! - Anne kêu to.

- Ô, cho xem với nào! Rhoda nói.

Poirot đưa cô sang phòng khác, vừa đi vừa nói:

- Compagnie Internationales des Wagons-Lits họ tặng tôi vì...

Họ đi ra khỏi phòng.

Ba phút sau họ quay lại. Anne quay về phía họ.

- Tôi cho là sáu đôi này đẹp nhất, ngài Poirot ạ. Hai đôi này rất hợp cho buổi tối, còn đôi sáng màu này rất tuyệt khi bạn bè đến và trời chiều vẫn còn sáng.

- Mille remerciements, mademoiselle (Xin ngàn lần cảm ơn cô)!

Ông rút thêm xirô ra nhưng hai cô vội vã chối từ. Sau cùng ông đưa hai vị khách ra đến cửa, vẫn nói liếng thoắng. Khi họ đã đi rồi, ông quay về phòng và đi thẳng lại chiếc bàn bừa bộn, các đôi bít tất vẫn nằm tứ tung đây đó. Poirot đếm sáu đôi đã được chọn ra và đếm nốt số còn lại.

Ông đã mua mười chín đôi, bây giờ chỉ còn mười bảy đôi. Ông chậm rãi gật gật đầu.

CHƯƠNG XXIV: LOẠI BA KẺ GIẾT NGƯỜI ĐI U?

Về tới London, sĩ quan cảnh sát Battle đến thẳng chỗ Poirot. Anne và Rhoda đã ra về được hơn một tiếng đồng hồ.

Viên sĩ quan chẳng mấy chốc đã kể xong kết quả nghiên cứu của mình ở Devonshire.

- Chúng ta nhất trí về việc ấy nhé, không còn nghi ngờ gì nữa - ông kết thúc. Đây chính là sự kiện mà Shaitana đã nói cạnh khoe bằng từ “tai nạn trong gia đình” khi chúng ta đang dùng bữa tối hôm nọ ở nhà ông ấy. Nhưng điểm làm tôi lúng túng là động cơ vụ giết người. Tại sao con bé lại giết người. Tại sao con bé lại giết bà chủ của nó nhỉ?

- Bạn ơi, tôi có lẽ sẽ giúp được bạn điều này đấy.

- Xin mời, ngài Poirot!

- Chiều nay tôi vừa tiến hành một thí nghiệm nhỏ. Tôi đã nài nỉ được cô gái và bạn cô đến đây. Tôi hỏi họ câu thường lệ là trong căn phòng đêm hôm đó có những gì.

Battle nhìn ông tò mò.

- Ông có vẻ thích câu hỏi ấy nhỉ?

- Vâng, có ích đấy. Nó nói với tôi rất nhiều. Cô Meredith rất đa nghi. Rất đa nghi. Cô ấy không công nhận gì cả. Và thế là thằng cha khôn khéo Poirot liền giở một trong những trò hay nhất của hắn ra. Hắn giương một cái bẫy vung về và tài tử. Cô gái kể về một hộp nữ trang. Tôi liền hỏi là có phải hộp gấm hay không? Cô không sa chân vào bẫy mà đã né được nó một cách hết sức khéo. Sau đấy, cô rất hài lòng với mình và liền lơ lửng cảnh giác. Và đó chính là mục đích của tôi: bắt cô gái xác nhận là mình biết chỗ để con dao và đã trông thấy nó. Thế là cô gái phấn khởi hẳn lên khi thấy mình đã chiến thắng được tôi. Cô liền nói chuyện thoải mái về món đồ nữ trang. Cô ta đã nhận thấy rất nhiều chi tiết

trong hộp. Trong khi đó chẳng nhớ bất kỳ thứ gì khác trong phòng, trừ một bình hoa cúc cần thay nước.

- Thế thì sao? - Battle hỏi.

- Cái đó quan trọng chứ. Giả sử ta không biết tí gì về cô gái này. Những lời của cô ta là đầu mối cho ta về tính cách cô gái. Cô nhận thấy các bông hoa - nghĩa là cô yêu hoa? Không phải, bởi vì cô không hề nói tới một bó hoa tuy-líp nở sớm rất lớn, chắc chắn sẽ thu hút ngay lập tức sự chú ý của người yêu hoa. Không, đó chính là cô hầu phòng lên tiếng, một cô gái đã từng có nhiệm vụ thay nước cho các lọ hoa trong nhà. Như vậy ta có một cô gái nhận thấy và chứng tỏ là rất thích các đồ nữ trang. Ít nhất điều đó cũng gợi suy nghĩ chứ?

- À - Battle đáp - Tôi bắt đầu hiểu ông định nói đến đâu rồi.

- Đúng thế. Như hôm nọ tôi định nói với ông tôi chơi ngựa bài. Khi hôm nọ ông kể lại cho tôi nghe tiểu sử của cô ta, đột ngột bà Oliver nói một câu làm tôi giật cả mình. Thế là tôi lập tức nghĩ ngay đến một điểm. Vụ giết người không thể tiến hành vì mục đích kiếm chác lợi lộc, bởi vì sau khi nó xảy ra, cô Meredith vẫn phải kiếm sống. Tại sao lại thế? Tôi nghĩ rằng tính khí cô Meredith biểu hiện sự nóng nảy. Một cô gái trẻ hay ngượng, nghèo nhưng ăn mặc tươm tất, thích những đồ vật đẹp. Tính khí đó phải chăng là của một tên ăn cắp hơn là của một tên giết người? Nên tôi liền hỏi ngay xem bà Eldon có phải là người ngăn nắp, gọn gàng hay không? Và ông đã trả lời là không. Tôi liền hình thành một giả thuyết. Cứ cho rằng Anne Meredith là một cô gái yếu đuối trong tính cách, loại người đánh cắp các vật nhỏ trong các cửa hàng lớn. Giả thiết rằng cô bé nghèo, xinh xắn đáng yêu ấy đã một hai lần lấy đồ của bà chủ. Có lẽ là cái trâm, một hay hai đồng nửa cu-ron.

Bà Eldon cầu thả bừa bãi, nghĩ rằng những đồ vật ấy biến đi do tính cầu thả của mình. Bà không nghi cô hầu nhỏ bé nhả nhận của mình. Nhưng bây giờ hãy giả thiết là một loại bà chủ khác. Có một người đã nhận thấy và buộc Anne Meredith về tội ăn cắp. Đây rất có thể là động cơ cho vụ giết người. Như tối hôm nọ tôi nói, cô Meredith chỉ có thể phạm tội giết người qua nước mắt mà thôi. Cô ta biết bà chủ có thể chứng minh mình bị mất cắp, chỉ còn một cách bảo toàn cho cô ta - bà chủ của cô phải chết. Và thế là cô đổi chai và cho bà Benson chết, điều mĩa mai là bà tin chắc đó là lỗi của mình và không giây phút nào nghi ngờ rằng cô gái sợ sệt nhút nhát đã có dính líu vào vụ việc này.

- Có thể - viên sĩ quan cảnh sát Battle nói - đó chỉ là giả thuyết, nhưng có thể như vậy thật.

- Còn hơn cả “có thể” nữa kia, bạn ạ, có khả năng đó hoàn toàn. Bởi vì chiều nay tôi đã giương một cái bẫy được móc mồi rất khéo, một cái bẫy thật sự, sau khi cái bẫy giả được phá đi. Nếu điều tôi nghi ngờ là đúng thì Anne Meredith sẽ không bao giờ, không bao giờ có khả năng chống đỡ trước một đôi bít tất cực đắt cả! Tôi đề nghị cô ta giúp đỡ tôi. Tôi để cô ta hiểu rõ rằng tôi không biết chắc mình có bao nhiêu đôi bít tất. Tôi ra khỏi phòng, cô ta còn lại một mình. Và kết quả là bạn ạ, bây giờ tôi còn mười bảy đôi thay cho mười chín đôi và hai đôi kia đã biến vào túi xách của Anne Meredith rồi.

- Hu... - ông cảnh sát Battle huýt sáo - Thế thì quả là liều lĩnh. Pas du tout (không hề). Cô ta nghĩ tôi nghi ngờ cô ấy điều gì? Giết người, vậy thì có gì là liều lĩnh khi đánh cắp một hai đôi bít tất ư? Tôi không tìm kiếm kẻ cắp. Và dù tên kẻ cắp hay đưa tất mất thì cũng thế, cho nên cô ta có thể thó chúng đi.

Battle gật đầu:

- Phải đấy. Sự ngu dại có thể tin được. Hết lần này qua lần khác, cái bình tìm đến cái giếng. Ô, tôi nghĩ chúng ta đã gần tới chân lý rồi, Anne bị bắt vì tội trộm cắp. Anne Meredith thay cái chai từ giá đựng này sang giá đựng kia. Cứ biết đó là giết người đi, nhưng tôi có biết đến bao giờ ta mới chứng minh được điều ấy. Tội ác sợ hãi lại thành công. Robert thoát này. Anne Meredith cũng thoát. Nhưng còn Shaitana? Anne Meredith có giết Shaitana không?

Ông im lặng một lát, lắc đầu:

- Hình như không xuôi rồi - ông ngập ngừng bảo - cô ta không phải người liều lĩnh. Đòi hai cái chai thì được... cô ta biết không ai dám buộc tội cô ta. Việc đó tuyệt đối an toàn, bởi vì ai cũng có thể làm như thế. Dĩ nhiên, có thể chẳng ăn thua gì. Bà Benson có thể nhận ra trước khi uống, hoặc có thể bà không chết. Tôi gọi cái đó là loại giết người mang tính cầu may. Có thể đạt được kết quả mà cũng có thể không. Thực tế là đã đạt kết quả. Nhưng vụ Shaitana lại khác. Đó là vụ giết người cố ý, táo bạo, có mục đích.

Poirot gật đầu.

- Tôi đồng ý với ông. Hai loại tội ác này khác nhau.

Battle xoa mũi:

- Như vậy có thể loại cô ta ra khỏi vụ này. Robert và cô gái đều bị loại khỏi danh sách của chúng ta. Thế còn Despard? Có gì hay với bà Luxmore không?

Poirot kể rí mĩ chuyện phiêu lưu của mình chiều hôm trước.

Battle cười:

- Tôi biết loại đó rồi. Ta không thể gỡ nổi những rắc rối mà họ nhớ từ trí tưởng tượng của họ ra đâu.

Poirot tiếp tục kể về chuyện viếng thăm của của Despard và câu chuyện của anh.

- Ông có tin không? - Battle đột ngột hỏi.

- Có, có tin.

Battle thở dài:

- Tôi cũng thế. Anh chàng không phải loại giết người chỉ vì thèm muốn vợ ông ta. Vả lại dù sao thì có gì trực trặc tới tòa án về việc ly hôn đâu nếu họ muốn bỏ nhau? Mọi người vẫn lũ lượt kéo nhau đến đó và giáo sư không phải là người hết sức đặc biệt, việc ly hôn chẳng làm tiêu ma sự nghiệp ông ấy hay có ảnh hưởng xấu tương tự. Không, tôi nghĩ rằng trong chuyện này ông Shaitana đã chẳng biết được tường tận tất cả. Kẻ giết người thứ ba rốt cuộc lại chẳng phải là kẻ giết người.

Ông nhìn Poirot:

- Như vậy còn lại có...

- Bà Lorrimer... - Poirot đáp.

Chuông điện thoại réo lên. Poirot đứng dậy trả lời. Ông nói vài câu, chờ đợi, lại nói thêm rồi mới buông máy xuống, quay về chỗ Battle.

Mặt ông rất trang nghiêm.

- Bà Lorrimer gọi đến - ông bảo - Bà ta muốn tôi tới gặp ngay bây giờ.

Hai người nhìn vào mắt nhau. Battle chậm rãi lắc đầu:

- Tôi sai à? Hay là ông vẫn chờ đợi sự việc này?

- Tôi cũng phân vân - Hercule Poirot đáp - Thế thôi! Tôi cứ dẫn đo mãi.

- Tốt hơn cả là ông đến xem sao - Battle nói. Có lẽ cuối cùng biết đâu ông lại biết được sự thật.

CHƯƠNG XXV: BÀ LORRIMER KỂ

Hôm đó trời không sáng sủa lắm. Căn phòng của bà Lorrimer có vẻ hơi tối và buồn tẻ. Còn chính bà trông xám xịt và già nua hơn hẳn so với lần gặp Poirot mới đây.

Bà chào đón ông với thái độ quả quyết, niềm nở thường lệ.

- Ông đến ngay thật là tốt quá, ngài Poirot. Tôi biết ông rất bận.

- Xin phục vụ bà, thưa madame - Poirot đáp, khẽ nghiêng mình.

Bà Lorrimer ấn chuông đặt bên lò sưởi.

- Ta sẽ cùng nhau uống trà nhé! Tôi không biết ông có cảm giác như thế nào về chuyện này nhưng tôi luôn cho rằng thật sai lầm nếu đi kể lể tâm tình với ai đó ngay lập tức mà không có cơ sở nghiêm chỉnh.

- Thế bây giờ bà có chuyện kể rồi ư, madame?

Bà Lorrimer không đáp vì lúc đó bà hầu phòng đi vào theo lệnh chuông gọi. Sau khi bà ta nghe lệnh truyền và đi ra, bà Lorrimer khô khan đáp:

- Chắc ông còn nhớ, lần trước ở đây ông đã nói rằng ông sẽ tới nếu tôi gọi cho ông. Tôi nghĩ chắc chắn ông có ý gì đó về lý do buộc tôi phải gọi cho ông, đúng không ạ?

Poirot không kịp trả lời thì trà đã được đem vào. Bà Lorrimer bỏ lửng câu chuyện một cách khéo léo bằng cách quay ra nói về các chủ đề đang thịnh hành.

Tranh thủ lúc bà ngừng lời, Poirot nhận xét:

- Tôi nghe nói hôm nọ bà và cô bé Meredith đã dùng trà với nhau?

- Vâng. Ông mới gặp cô bé à?

- Đúng đây. Chiều nay.

- Thế ra cô bé đang ở London hay ông vừa xuống Wallingford?

- Không, tôi có đi đâu. Cô gái và cô bạn đã đến chỗ tôi chơi.

- À, cô bạn gái. Tôi vẫn chưa gặp cô ta.

Poirot hơi mỉm cười.

- Vụ giết người này lại thiết lập quan hệ hữu nghị. Bà và cô Meredith uống trà với nhau. Thiếu tá Despard cũng tận dụng dịp này để làm quen với cô Meredith. Có lẽ chỉ bác sĩ Robert là không liên quan mấy thôi.

- Hôm nọ tôi gặp ông ấy tại nơi chơi bài Brit - bà Lorrimer đáp - Trông vẫn hoàn toàn vui vẻ như mọi khi.

- Và vẫn khoái chơi Brit như cũ chứ?

- Vâng, vẫn là người xuống bài cao nhất và hay bị thua.

Bà im lặng một lát rồi nói:

- Gần đây ông có gặp ông sĩ quan cảnh sát Battle không?

- Vừa xong. Ông ấy đang nói chuyện cùng tôi thì bà gọi điện tới.

Lấy tay che bớt ánh sáng hắt ra từ lò sưởi, bà Lorrimer hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

Poirot nghiêm chỉnh đáp:

- Công việc của ông ấy không chạy lăm. Mọi thứ tiến triển chậm nhưng thế nào ông ấy cũng đạt kết quả.

- Tôi nghi ngờ chuyện đó - môi bà hơi mím lại thành nụ cười chế giễu - Ông ấy đã chú ý tới tôi nhiều lắm đấy. Đã lục lại tiền sử của tôi từ khi tôi còn là một con nhóc. Ông ấy hỏi han bạn bè tôi, gọi chuyện đám người làm, những người hiện nay và đã từng phục vụ tôi ấy mà. Tôi chẳng biết ông ấy hy vọng tìm thấy gì nhưng chắc chắn ông ta không thể tìm nổi. Có khi ông ấy đã chấp nhận cả điều tôi nói với ông ấy. Đó là sự thực mà. Tôi biết rất ít về ông Shaitana. Như tôi đã kể, tôi gặp ông ấy ở Luxor và mối quen biết của chúng tôi không bao giờ đi xa hơn thế. Chắc ngài sĩ quan cảnh sát Battle không thể rút ra được mấy thông tin từ những sự việc này?

- Có lẽ không - Poirot đáp.

- Còn ông, ông Poirot? Ông vẫn chưa hỏi gì cả?

- Về bà ấy à?

- Tất nhiên.

Ông chậm rãi lắc đầu:

- Khó mà đạt được gì!

- Ý ông định nói gì vậy, ông Poirot?

- Tôi xin nói thẳng với bà. Ngay từ đầu, tôi đã nhận thấy rằng trong số bốn người có mặt ở phòng ông Shaitana hôm đó, người sáng suốt nhất, tinh táo nhất, chính là bà. Nếu tôi phải đặt cược tiền cho một trong bốn người về việc vạch kế hoạch giết người rồi đi thoát, không bị buộc tội gì, thì người đó cũng là bà.

Bà Lorrimer nhướng đôi mày:

- Liệu tôi có phải phỏng mũi lên không? - Bà hỏi cộc lốc.

Poirot tiếp tục mà không để ý đến câu nói đó:

- Để thực hiện có kết quả một tội ác thì thường phải chuẩn bị mọi chi tiết từ trước. Phải lường được mọi chuyện bất ngờ có thể xảy ra. Thời điểm phải chính xác. Vị trí phải hết sức chuẩn. Bác sĩ Robert có thể sẽ không thực hiện được tội ác vì hấp tấp và quá tự tin. Thiếu tá Despard quá cẩn thận, không thể phạm tội ác theo kiểu ấy. Cô Meredith thì có lẽ sẽ tự tổ giác mình vì mất bình tĩnh. Còn bà, bà không bị ảnh hưởng bởi những đức tính đó. Bà sáng suốt và tinh táo, kiên quyết và luôn cẩn thận. Bà không phải là loại phụ nữ dễ mất bình tĩnh.

Bà Lorrimer ngồi im một lúc với nụ cười kỳ lạ trên môi. Cuối cùng bà ta nói:

- Đây là ý nghĩ của ông về tôi đây, rằng tôi là loại người chỉ phạm tội trong điều kiện lý tưởng?

- Ít nhất bà cũng rất nhã nhặn để không bực mình vì nhận xét này.

- Tôi thấy nó rất thú vị. Như vậy ý ông tức là tôi - người duy nhất có thể giết chết ông Shaitana một cách có hiệu quả?

Poirot chậm rãi:

- Còn một chỗ thắc mắc, bà Lorrimer ạ!

- Thật ư? Nói tôi nghe xem nào!

- Có lẽ bà đã nhận thấy tôi vừa nói thế này. Để thực hiện có kết quả một tội ác thì thường phải chuẩn bị kỹ lưỡng mọi chi tiết từ trước. Cái từ tôi muốn lưu ý bà ở đây là “thường”. Bởi vì còn có một loại tội ác có kết quả khác. Đã bao giờ bà nói với ai rằng: “Ném hòn đá xem anh có thể ném trúng cây kia không”? Thế là người đó liền nghe ngay mà chẳng nghĩ ngợi gì. Điều kinh ngạc là anh ta ném trúng cái cây. Nhưng khi anh ta lặp lại hành động đó thì không còn dễ dàng như thế nữa và anh ta đã bắt đầu nghĩ: “Khó thật nhỉ, ném mạnh hơn chút nữa, sang bên phải một tí, ôi, bên trái chứ”. Hành động đầu tiên hầu như là vô ý thức, thể xác tuân theo mệnh lệnh trí óc một cách rất bản năng, như của một con vật vậy. Eh bien (thế đấy), có loại tội ác như vậy đấy, nó được tiến hành chớp nhoáng, do sự khích lệ của tình thế, do một ý nghĩ chợt thoáng qua trong óc, một mong muốn mãnh liệt bất ngờ, mà thủ phạm không có thời gian dừng lại hoặc nghĩ ngợi gì cả. Bà ạ, đó chính là loại tội ác đã xảy ra cho ông Shaitana. Đột nhiên, thủ phạm cảm thấy cực kỳ cần thiết, chợt lóe ra ý đồ phạm tội và đã hành động hết sức mau lẹ.

Ông lắc đầu:

- Chính vì vậy, đó không phải là khiếu của bà. Nếu bà là người giết chết Shaitana thì đây phải là việc được bà xếp đặt, tính toán trước cơ.

- Tôi hiểu - bà chủ nhà khê khàng phẩy phẩy tay để mặt khỏi bị nóng quá vì lò sưởi - Dĩ nhiên là vì đó không phải là tội ác được tính toán trước, nên tôi không thể là thủ phạm giết chết ông ấy, phải không

ông?

- Chính thế, thưa bà - Poirot nghiêng đầu.

- Nhưng dù sao thì - bà ta chúi người về đằng trước, cánh tay đang vung vẩy chợt dừng lại - Chính tôi đã giết Shaitana, ông Poirot ạ.

CHƯƠNG XXVI: SỰ THẬT

Họ im lặng. Im lặng rất lâu. Phòng ngày càng tối. Ngọn lửa nhảy nhót kêu lách tách.

Bà Lorrimer và Hercule Poirot không nhìn nhau mà cùng nhìn ngọn lửa. Thời gian khi đó như dừng lại hẳn. Rồi Hercule Poirot thở dài và cựa quậy:

- Ra thế đấy, lúc nào cũng vậy. Tại sao bà lại giết ông ấy, madame?

- Tôi cho rằng ông biết lý do, ngài Poirot ạ.

- Vì ông ấy biết chuyện gì đó về bà? Việc ấy xảy ra từ lâu rồi?

- Đúng vậy đấy!

- Chuyện đó là... một cái chết khác, phải không madame?

Bà ta gật đầu.

Poirot nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao bà lại kể với tôi? Điều gì đã buộc bà gọi tôi tới đây hôm nay?

- Đã có lần ông bảo tôi rằng tôi sẽ làm như vậy vào một ngày nào đó.

- Phải, đúng thế. Tôi đã hy vọng, bà ạ, tôi hiểu rằng chỉ có một cách tìm biết được sự thật có liên quan đến bà là cứ để cho bà tự do hành động. Nếu bà không muốn nói ra thì bà sẽ không hé một lời và bà sẽ không bao giờ tự tố giác mình. Nhưng vẫn có lúc chính bà muốn kể hết.

Bà Lorrimer gật đầu.

- Ông thấy trước như vậy quả là thông minh, nổi chán chường, sự cô đơn...

Giọng bà ta chìm đi.

Poirot tò mò nhìn bà ta:

- Vậy ra tình trạng là như thế ư? Phải, tôi có thể hiểu được.

- Đơn độc, hoàn toàn đơn độc - bà Lorrimer đáp. Không ai hiểu nổi điều đó có ý nghĩa như thế nào trừ phi người đó đã sống, như tôi từng sống, với ý thức rõ ràng về hành động mình đã gây ra.

Poirot lịch sự nói:

- Xin mạn phép cho tôi bày tỏ lòng thông cảm.

Bà ta hơi cúi đầu xuống:

- Cảm ơn ngài Poirot!

Họ lại im lặng. Poirot nói, giọng hơi thanh:

- Theo tôi hiểu thì có phải bà coi những lời ông Shaitana nói lúc ăn chiều là nỗi đe dọa trực tiếp đối với bà không?

Bà ta gật đầu:

- Tôi lập tức biết ngay ông ta nói thế chỉ để một người hiểu thôi. Người đó chính là tôi. Ông ta biết hết. Trước đây tôi đã ngờ vậy rồi. Ông ta nói về vũ khí của phụ nữ là thuốc độc chính là nhắm vào tôi. Đã có lần ông ấy kể về một vụ án nổi tiếng và tôi thấy ông ta cứ nhìn tôi. Trong mắt ông ấy có một sự hiểu biết kỳ lạ. Nhưng dĩ nhiên đến tối hôm ấy tôi mới dám chắc.

- Và bà cũng tin chắc vào ý định sắp tới của ông ấy?

Bà Lorrimer khô khan đáp:

- Rõ ràng là việc ông và viên sĩ quan cảnh sát Battle có mặt không phải là sự tình cờ. Tôi cho rằng Shaitana sẽ phô trương sự thông minh của mình bằng cách cho hai ông biết ông ta đã khám phá ra

được điều mà chẳng một ai nghĩ ngờ.

- Bà quyết định hành động khi nào, madame?

Bà Lorrimer hơi ngập ngừng:

- Thật khó nhớ lại chính xác khi nào ý nghĩ ấy chợt xuất hiện - bà ta đáp. Tôi đã thấy con dao găm trước khi dùng bữa chiều. Khi chúng tôi quay lại phòng khách, tôi nhặt dao lên và giấu vào tay áo. Không ai trông thấy tôi làm việc đó cả. Tôi dám cam đoan như vậy.

- Bà đã hành động rất tuyệt vời, tôi không nghĩ ngờ gì, thưa madame.

- Sau đây tôi quyết định chính xác từng động tác sẽ phải làm. Tôi chỉ còn việc tiến hành thôi. Có lẽ như thế là liều lĩnh nhưng tôi nghĩ mình liều như thế cũng đáng.

- Đây quả là sự tỉnh táo, sự cân nhắc chín chắn mọi cơ hội mà bà thể hiện trong khi chơi bài. Được rồi, tôi hiểu.

- Chúng tôi bắt đầu chơi Brit - bà Lorrimer tiếp, giọng tỉnh khô và không lộ vẻ xúc động chút nào - Cuối cùng cũng có cơ hội khi tôi được hạ bài. Tôi đứng lên, đi ngang qua phòng tới bên lò sưởi. Shaitana đang ngủ gật. Tôi lướt nhìn những người khác. Họ đều chăm chú vào ván bài. Tôi dướn lên và... và... đâm một nhát...

Giọng bà ta hơi run lên nhưng rồi bình tĩnh ngay:

- Sau đây tôi nói với ông ta vì tôi chợt nghĩ rằng việc ấy sẽ đặt tôi vào tình trạng ngoại phạm. Tôi nói mấy câu về lò sưởi và làm như ông ấy đã trả lời, tôi lại tiếp tục đi, vừa trở về chỗ vừa nói: "Tôi đồng ý với ông. Tôi cũng không thích lò sưởi điện".

- Ông ta không kêu lên tiếng nào à?

- Không, tôi cho rằng ông ấy chỉ hơi rên một tí, thế thôi. Từ xa người ta có thể nghĩ ông ấy nói gì đó.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó tôi quay lại bàn. Nước bài cuối cùng vừa được đánh ra xong.

- Và bà ngồi xuống chơi tiếp?

- Phải.

- Với sự hào hứng đủ để kể lại gần hết các nước bài của từng người đã đánh ra vào hai ngày sau đó?

- Phải! - Bà Lorrimer đáp đơn giản.

- Epatant (tuyệt)! - Hercule Poirot đáp.

Ông dựa vào ghế, gật gật cái đầu. Rồi ông lại lắc đầu:

- Nhưng vẫn còn có điểm tôi không hiểu nổi, madame ạ.

- Thế ư?

- Hình như tôi đã bỏ qua yếu tố nào đó. Bà là loại người xem xét và cân nhắc mọi chuyện rất kỹ lưỡng. Bà đã quyết định rằng, vì một lý do nào đấy, bà sẽ rất liều. Thực tế, bà đã liều một cách thành công. Để rồi, không phải là hai tuần sau đó bà đổi ý. Nói thẳng với bà, đối với tôi điều ấy không thật.

Một nụ cười bí hiểm nở trên môi chủ nhà:

- Ông nói đúng, ngài Poirot ạ, còn một nhân tố nữa mà ông không biết. Cô Meredith có kể cho ông biết rằng cô ấy gặp tôi ở đâu hôm nọ không?

- Cô ấy hình như có nói là ở gần nhà bà Oliver.

- Có lẽ. Nhưng tôi muốn nói đúng tên phố cơ. Anne Meredith gặp tôi ở phố Harley.

- A ha! - Ông nhìn bà ta chăm chú - Tôi bắt đầu hiểu ra rồi.

- Phải, tôi nghĩ ông sẽ hiểu. Tôi đã tới gặp một bác sĩ chuyên khoa ở đó. Ông ta nói với tôi điều tôi

đã nghỉ ngơi.

Bà ta mỉm cười, nụ cười không cay đắng chua chát nữa mà thậm chí đột nhiên còn dễ chịu:

- Tôi sẽ không chơi bài Brit được nhiều nữa đâu, ngài Poirot ạ. Ồ, ông ấy không tiết lộ gì đâu. Ông ta chỉ hé ra chút ít sự thật thôi. Nếu thật thà trọng... vâng, vâng... tôi có thể sống thêm một vài năm nữa. Nhưng tôi sẽ không cần trọng đâu. Tôi không phải là loại người ấy.

- Phải, phải, tôi bắt đầu hiểu rồi - Poirot đáp.

- Đó lại là chuyện khác, ông thấy đấy, có lẽ chỉ một hai tháng nữa thôi, không hơn đâu... Sau đấy, đúng lúc tôi rời nhà bác sĩ, tôi gặp cô Meredith. Tôi mời cô bé uống trà với tôi.

Bà ta ngừng một lát và tiếp:

- Dù sao tôi cũng không phải là một kẻ hoàn toàn bĩ ối. Suốt thời gian uống trà với cô bé tôi đã suy nghĩ kỹ. Do hành động của mình tối hôm ấy, tôi không những đã cướp đi cuộc sống của ông Shaitana, tuy đó là điều không thể làm, mà tôi còn làm ảnh hưởng nhất định tới đời sống của ba người khác. Vì việc làm của tôi, bác sĩ Robert, thiếu tá Desaprd và Anne Meredith, những người không hề làm gì phương hại đến tôi, đang phải trải qua một thử thách rất to lớn và thậm chí còn ở trong vòng nguy hiểm. Ít nhất đó là điều tôi không nên làm. Tôi không hiểu mình có cảm thấy đặc biệt xúc động vì hoàn cảnh của bác sĩ Robert hay thiếu tá Despard hay không, dù rằng có lẽ họ sẽ sống lâu hơn cả tôi bây giờ. Họ dù sao vẫn là đàn ông và có thể, ở một mức độ nào đó, tự chăm sóc mình được. Nhưng khi thấy Anne Meredith, thì tôi...

Bà ta do dự một lát rồi chậm rãi tiếp:

- Anne Meredith chỉ là một cô bé. Cô ấy còn có cả cuộc đời phía trước. Vụ án thảm hại này có thể hủy hoại cả đời cô bé. Tôi không thích ý nghĩ ấy, nên sau đó, ngài Poirot ạ, với những ý tưởng ấy, tôi nhận ra rằng điều ông gợi ý đã thành sự thật. Tôi không thể im lặng lâu hơn nữa. Thế là tôi gọi điện cho ông.

Mấy phút trôi qua. Hercule Poirot cúi người về đằng trước. Ông chăm chú, cố tình chăm chú nhìn kỹ hơn bà Lorrimer trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng. Bà ta nhìn lại bằng ánh mắt lạnh lẽo mà không có vẻ lo lắng gì.

Cuối cùng ông nói:

- Bà có chắc, bà có khẳng định, bà sẽ nói thật với tôi đấy nhé, rằng vụ giết ông Shaitana không phải được mưu tính trước chứ? Không phải đấy là một hành động bà đặt kế hoạch từ trước phải không? Hay là bà đến dự buổi chiêu đãi với kế hoạch giết người đã vạch sẵn trong đầu.

Bà Lorrimer trân trân nhìn ông một lát, sau đấy bà ta lắc đầu dứt khoát rồi trả lời:

- Không!

- Bà không đặt kế hoạch giết người trước chứ gì?

- Chắc chắn không!

- Thế thì, thế thì... Ồ, bà đang dối tôi rồi, hẳn bà đang nói dối tôi...

Giọng bà Lorrimer lạnh ngắt như băng:

- Ngài Poirot này, ngài quên mất bản thân mình rồi đấy.

Ông già bé nhỏ đứng dậy, đi lại trong phòng và làm bầm một mình. Đột nhiên, ông nói:

- Cho phép tôi chứ?

Và đi lại phía công tắc bật đèn lên.

Ông quay lại, ngồi xuống ghế, để hai tay lên gối và nhìn thẳng bà chủ.

- Vấn đề là - ông nói - chẳng lẽ Hercule Poirot sai lầm hay sao?

- Không ai lúc nào cũng có thể đúng - Bà Lorrimer lạnh lùng đáp lời.

- Nhưng tôi - Poirot nói - tôi luôn luôn đúng. Điều đó cũng đã làm tôi kinh ngạc. Nhưng bây giờ rất có khả năng tôi mắc sai lầm. Việc này làm tôi buồn. Cứ cho là bà biết điều mình nói đi nữa. Vụ giết người do bà gây ra. Điều kỳ lạ là Hercule Poirot lại biết rõ hơn bà ở chỗ bà gây tội ác ra sao.

- Kỳ nhỉ! - bà Lorrimer nói, còn lạnh lùng hơn.

- Thế là tôi điên rồi. Rõ ràng tôi không. Không. Sacré nom d'un petit bonhomme (xin thề danh dự), tôi không điên. Tôi đúng, tôi phải đúng. Tôi sẵn lòng tin rằng bà đã giết Shaitana, nhưng bà không thể giết ông ấy theo cách bà vừa kể cho tôi. Không ai có thể làm một việc which is not dans son caractère (ngoài tính cách của mình).

Ông dừng lại. Bà Lorrimer giận dữ hít một hơi và cắn môi. Bà ta định nói song Poirot đã chặn trước:

- Hoặc là việc giết Shaitana phải được sắp đặt trước hoặc là bà không hề giết ông ấy!

Bà Lorrimer gay gắt đáp:

- Tôi thật sự tin rằng ông điên rồi, ngài Poirot ạ. Một khi đã sẵn sàng thú nhận mình là thủ phạm thì chẳng lẽ tôi lại dối trá về cách gây tội ác hay sao? Tôi làm thế để làm gì kia chứ?

Poirot lại đứng lên đi quanh phòng. Lúc trở lại ghế ngồi cử chỉ của ông đã thay đổi. Ông có vẻ lịch thiệp và tử tế:

- Bà không giết Shaitana - ông khê khàng bảo. Bây giờ thì tôi hiểu ra rồi. Tôi hiểu hết. Phố Harley và Anne Meredith nhỏ bé trơ trọi đứng bên hè phố vắng. Tôi còn nhìn thấy một cô gái khác đã từ rất lâu rồi. Một cô gái đã phải sống cô đơn suốt đời, cô đơn khủng khiếp. Phải, tôi hiểu hết ra rồi đây. Nhưng có một điểm tôi không hiểu là tại sao bà dám chắc là Anne Meredith giết ông ấy?

- Ông thật là, ngài Poirot này...

- Hoàn toàn không cần cãi và nói dối thêm với tôi nữa đâu, thưa madame. Tôi khẳng định rằng tôi biết sự thật. Tôi hiểu những tình cảm bà đã trải qua trên phố Harley vào hôm ấy. Bà không làm thế vì bác sĩ Robert, ồ, không! Bà cũng không hành động như vậy vì thiếu tá Despard, non plus (cũng không). Nhưng còn Anne Meredith thì khác. Bà thương cô ta vì cô ấy đã làm một việc mà bà từng làm, thậm chí bà không biết, hoặc tôi chỉ nghĩ thế thôi, rằng lý do nào đã buộc cô ta gây tội ác. Nhưng bà đoán chắc rằng cô gái đã giết chủ nhà. Bà đã biết chắc như thế ngay từ đêm đầu tiên, chính cái đêm vụ án xảy ra, khi ông Battle đề nghị bà phát biểu ý kiến, phải, bà thấy không, tôi biết cả. Nói dối thêm với tôi là một việc hoàn toàn vô ích. Bà đã thấy thế chưa?

Ông ngừng lại để chờ câu trả lời, song chẳng có câu trả lời nào hết. Ông gật đầu hài lòng.

- Thế chứ, bà quả là người biết điều. Thế là tốt. Việc bà tự buộc tội mình để gỡ tội cho cô gái kia thật là một hành động cao quý.

- Ông quên - bà Lorrimer cộc lốc nhắc - rằng tôi không phải là người vô tội. Nhiều năm trước đây, ngài Poirot ạ, tôi đã giết chồng tôi.

Im lặng.

- Tôi hiểu - Poirot đáp. Thế là công bằng. Rốt cuộc mọi chuyện đều công bằng. Bà có suy nghĩ rất logic. Bà im lặng chịu đựng hậu quả hành động mình gây ra. Giết người là giết người, còn ai là nạn nhân không thành vấn đề. Thưa madame, bà can đảm và sáng suốt. Nhưng tôi xin lỗi bà lần nữa. Làm sao bà có thể chắc chắn như vậy nhỉ? Làm sao bà biết được rằng chính Anne Meredith đã giết ông Shaitana?

Bà Lorrimer thở dài nặng nề. Bà không chống cự trước vẻ khẳng khẳng của Poirot nữa. Bà trả lời câu hỏi hết sức đơn giản như trẻ con:

- Bởi vì - bà đáp - tôi nhìn thấy mà.

CHƯƠNG XXVII: NGƯỜI CHỨNG KIẾN

Đột nhiên, Poirot cười phá lên. Ông không thể kìm được. Đầu ông ngửa ra sau và tiếng cười của ông đầy ắp căn phòng.

- Xin lỗi bà - ông nói, quyết tay ngang mắt - tôi không thể nín cười được. Chúng tôi tranh luận và lý lẽ với nhau. Hồi cung, sử dụng cả kỹ thuật tâm lý. Thế mà cuối cùng lại có được người chứng kiến tội ác. Nào, kể đi bà, tôi xin bà đấy.

- Lúc ấy đã tương đối khuây rồi. Anne Meredith đang giữ chân hạ bài. Cô ta đứng lên, nhìn những người đang đánh bài rồi đi quanh phòng. Ván bài không hấp dẫn lắm, kết cục đã rõ ràng. Tôi không cần phải tập trung lắm vào quân bài nữa. Đúng lúc ba nước bài cuối cùng đang được đánh ra, tôi nhìn về phía lò sưởi. Anne Meredith đang chúi người xuống ông Shaitana. Khi tôi nhìn cô ta đứng thẳng lên, tay cô gái đúng là đã để trên ngực ông ấy - một cử chỉ làm tôi kinh ngạc. Cô ấy đứng thẳng dậy và tôi trông thấy nét mặt cô ta cùng cái liếc nhìn của cô về phía chúng tôi. Về tội lỗi và khiếp hãi là sắc thái của cô gái lúc ấy. Dĩ nhiên tôi không biết ngay khi đó đã có chuyện gì xảy ra. Tôi chỉ tự hỏi cô gái đã làm trò quỷ gì thế nhỉ. Sau này tôi mới rõ.

Poirot gật đầu:

- Nhưng cô ta không biết bà trông thấy chứ?

- Khốn khổ cô bé! - Bà Lorrimer đáp - Sống trên đời trẻ dại và sợ sệt như thế... ông có cho rằng tôi sẽ giữ kín điều bí mật này chăng?

- Không, tôi không nghĩ thế đâu.

- Nhất là khi đã biết rằng tôi, chính tôi... - bà kết thúc câu nói với cái nhún vai - Tất nhiên tôi sẽ không làm người đứng ra buộc tội... cũng tùy cảnh sát...

- Đúng vậy, nhưng hôm nay bà đã đi xa hơn thế.

Bà Lorrimer nói về ác nghiệt:

- Tôi chưa bao giờ là người dễ xúc động hay có trái tim yếu đuối, nhưng giờ thì tôi cho rằng những đức tính ấy ngày càng lớn lên cùng với tuổi tác. Tôi cam đoan với ông là mình không bị tình cảm ủy mị chi phối đâu.

- Đây không phải là người dẫn đường an toàn, bà ạ. Cô Meredith trẻ tuổi, mỏng manh, trông cô bé luôn có vẻ rụt rè và sợ sệt, dường như xứng đáng được thương xót thật. Nhưng tôi, tôi không đồng ý như thế. Cho phép tôi kể hầu bà vì sao cô Meredith giết chết ông Shaitana. Bởi vì ông ấy biết rằng trước đó cô gái này đã giết chết một bà già mà cô đang chăm sóc, với lý do là bà ấy biết rằng cô ta đã ăn cắp.

Bà Lorrimer hơi giật mình:

- Thật ư? Ngài Poirot?

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Người ta có thể nói rằng cô bé mềm yếu, dịu dàng quá đi! Ồ không! Cô ấy nguy hiểm lắm, thưa madame, cái cô Anne nhỏ xíu ấy, ở bất kỳ đâu có liên quan đến sự an toàn và dễ chịu cho mình là cô ta liền điên cuồng phản kháng một cách xảo quyệt để bảo vệ bản thân. Với cô Anne thì hai tội ác ấy không phải là những lần cuối cùng. Cô ta sẽ ngày càng tự tin hơn.

Bà Lorrimer sừng sốt bảo:

- Điều ông nói thật đáng sợ, ngài Poirot ạ. Thật đáng sợ!

Poirot đứng lên:

- Thưa madame, bây giờ tôi phải đi rồi. Mong bà suy nghĩ kỹ những điều tôi vừa phát biểu.

Bà Lorrimer có vẻ kém tự tin hơn. Bà nói, cố gắng lấy vẻ bình thường:

- Nếu có thể được, ngài Poirot ạ, thì tôi sẽ bác tất cả buổi nói chuyện này. Nên nhớ là ông không có

nhân chứng nào đâu đấy nhé. Những điều trông thấy mà tôi vừa kể lại cho ông hay, chỉ là chuyện hai ta biết với nhau thôi.

Poirot nghiêm chỉnh đáp:

- Sẽ không có việc gì trái ý bà đâu, thưa madame, xin bà yên tâm, tôi có cách riêng của tôi chứ. Bởi lẽ tôi luôn biết phải làm gì.

Ông cầm tay bà đưa lên môi:

- Với tất cả lòng tôn trọng và khâm phục, hãy cho phép tôi nói với bà rằng bà là một phụ nữ tuyệt vời. Đúng như vậy, một người trong cả ngàn người. Bởi vì bà đã không làm một việc mà chín trăm chín mươi chín phụ nữ khác không thể không làm.

- Việc gì vậy?

- Kể cho tôi nghe vì sao mình giết chồng, và việc làm này hoàn toàn có thể biện minh được.

Bà Lorrimer ngồi thẳng lên:

- Đúng vậy, thưa ngài - bà nói có vẻ cứng nhắc - Những lý do ấy hoàn toàn là việc riêng của tôi.

- Manifique (Tuyệt)! Poirot nói.

Sau khi hôn tay bà lần nữa, ông ra về.

Ngoài trời lạnh, ông nhìn quanh tìm taxi song không thấy chiếc nào, ông đành cuốc bộ về phía phố Kings. Vừa đi ông vừa suy nghĩ rất lung, thỉnh thoảng lại gật gật đầu.

Ông quay nhìn lại đằng sau. Có ai đó đang bước lên bậc cửa nhà bà Lorrimer. Dáng người rất giống Anne Meredith. Ông ngập ngừng một lát nghĩ xem có nên quay lại không, nhưng cuối cùng ông lại đi tiếp.

Về đến nhà, ông thấy Battle đã ra về mà không để giấy lại. Ông liền gọi điện cho ông ta.

- Hello! - Giọng Battle vang lên - Được kết quả gì không?

- Je crois bien (tôi biết chắc rồi). Mon ami (bạn thân mến ạ), chúng ta phải theo dõi con bé Meredith, nhanh lên.

- Tôi đang theo dõi đấy chứ, nhưng tại sao lại “nhanh lên”?

- Bởi vì, bạn ơi, cô ả nguy hiểm đấy.

Battle im lặng một lát, sau đó đáp:

- Tôi hiểu ý ông, nhưng chẳng có ai... Ồ, được rồi, ta không được phép bỏ mặc chuyện đó, thật ra tôi đã viết lệnh cho cô ả rồi. Một trát gọi chính thức đến gặp tôi ngày mai. Tôi nghĩ dọa cho con bé một mẻ là việc làm hữu ích.

- Ít nhất thì đấy cũng là một khả năng. Tôi cùng bên ông được chứ?

- Tất nhiên. Rất hân hạnh được cộng tác với ông, ngài Poirot ạ.

Poirot treo ống nghe lên, về mặt trầm ngâm.

Đầu óc ông vẫn chưa nghỉ ngơi. Ông ngồi một lúc lâu trước lò sưởi, nhả trăn, nhúu mảy. Cuối cùng gạt đi những mối lo ngại và nghỉ ngơi, ông vào giường ngủ.

“Ta sẽ chờ xem vào sáng mai vậy” - Ông lầm bầm.

Thế nhưng, buổi sáng sẽ đem lại điều gì thì ông không biết.

CHƯƠNG XXVIII: TỰ TỬ

Trát gọi được ban ra qua điện thoại đúng vào lúc Poirot vừa ngồi xuống điểm tâm nhẹ với món bánh mì và cà phê. Ông nhắc ống nói lên và nghe thấy giọng Battle:

- Ngài Poirot đấy phải không?

- Tôi đây. Qu'est ce qu'il y a (có chuyện gì vậy)?

Chỉ thoáng nghe giọng viên cảnh sát, ông đã đoán là có chuyện. Những mối nghi ngại mơ hồ lại

quay về.

- Nhanh lên ông bạn, kể đi! Ông giục.

- Bà Lorrimer...

- Lorrimer sao?

- Ông đã nói cái gì với bà ta hay bà ấy đã kể gì với ông hôm qua đấy? Ông chẳng bao giờ kể cho tôi nghe cả. Thật ra chính ông đã làm tôi nghĩ rằng người cần phải theo dõi sát là con bé Meredith.

Poirot bình tĩnh hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Tự tử!

- Bà Lorrimer tự tử à?

- Đúng thế. Hình như gần đây bà ấy rất buồn và khác thường. Tối qua bà ấy đã uống thuốc quá liều.

Poirot hít một hơi rất sâu:

- Không phải do tình cờ chứ?

- Không hề. Tất cả đều không có gì khác thường. Bà ấy viết thư cho cả ba.

- Ba nào?

- Ba người kia: Robert, Despard và cô Meredith. Tất cả đều rõ ràng dứt khoát. Không quanh co gì hết. Chỉ biết rằng bà ta muốn họ hiểu rằng bà mong dứt bỏ tất cả những rắc rối, rằng chính bà ta đã giết Shaitana và xin lỗi cả ba người vì những phiền toái mà họ đã phải gánh chịu. Một bức thư hoàn toàn bình tĩnh kiểu sự vụ. Một phụ nữ rất điển hình cho tính lạnh lùng của đàn bà.

Phải đến hai phút Poirot không trả lời.

Thế ra đây là những lời cuối cùng của bà Lorrimer. Rốt cuộc, bà đã quyết tâm hy sinh vì Anne Meredith. Một cái chết nhanh chóng, không đau đớn thay cho cái chết đau đớn dai dẳng - để bảo vệ cho cô gái mà bà cảm thấy một nỗi cảm thông bí mật. Tất cả mọi chuyện đã được sắp xếp và thực hiện một cách lạnh lẽ, tàn ác vô cùng. Vụ tự tử được công bố cẩn thận cho ba nhân vật có liên quan. Thật là một phụ nữ kỳ lạ! Ông càng thêm khâm phục bà. Việc làm này quả đúng như tâm tính của bà.

Ông những tưởng mình đã thuyết phục được bà rồi. Nhưng rõ ràng là bà thích cách đánh giá của chính mình hơn. Một phụ nữ rất có ý chí.

Giọng Battle cắt ngang dòng suy nghĩ:

- Ông đã nói với bà ta cái gì ngày hôm qua đấy hả? Chắc chắn ông đã làm bà ta sợ và đây là kết quả. Nhưng ông chẳng đã ngụ ý rằng cuộc nói chuyện quyết định chuyển nghi ngờ cho con bé Meredith cơ mà.

Poirot im lặng hồi lâu. Ông cảm thấy rõ, bằng cái chết của mình, bà Lorrimer đã buộc ông làm theo ý bà điều mà bà không thể thực hiện nếu bà vẫn còn sống.

Cuối cùng ông nói chậm rãi:

- Tôi đã sai lầm!

Đó là những lời xa lạ đối với ông và ông thấy khó chịu.

- Ông sai lầm ư? - Battle nói - Dù sao đi nữa, chắc chắn bà ta cho rằng ông đã biết được ý đồ của bà ấy. Để cho bà ta chuồn được thế này thật tệ quá.

- Ông đã chẳng làm thế nào có được chứng cứ chống lại bà ấy - Poirot bảo.

- Quả có thể, phải đấy. Có lẽ thế lại hay. Đây, hình như ông không đoán trước được việc này phải không, ngài Poirot?

Poirot giận dữ im lặng. Sau đó ông nói:

- Kể lại chuyện vừa xảy ra thật tỉ mỉ cho tôi nghe với.

- Robert mở các thư từ gửi cho mình hàng ngày vào lúc trước tám giờ. Ông ấy không bỏ phí thời gian, lao vụt đi bằng ô tô riêng và sai cô hầu phòng báo ngay cho chúng tôi tin này. Cô gái đã gọi cho tôi. Ông ấy tới ngay nhà bà ấy và thấy bà vẫn ngủ. Ông ta vội lao vào phòng ngủ song đã quá muộn. Ông ấy có làm hô hấp nhân tạo nhưng chẳng ăn thua gì. Viên pháp y của chúng tôi tới ngay sau đó và đã xác nhận những biện pháp của ông ấy.

- Loại thuốc ngủ nào vậy?

- Hình như là veronal. Một loại thuốc dùng barbitonic. Bên giường bà ấy có một lọ thuốc viên.

- Thế còn hai người kia? Họ không gọi điện cho ông à?

- Despard không ở trong thành phố. Anh ta chưa nhận được thư tín sáng nay.

- Còn cô Meredith?

- Tôi vừa gọi cho cô ta.

- Eh bien (thế sao)?

- Con bé vừa mở thư vài phút trước khi tôi gọi tới. Thư ở đó đến chậm.

- Phản ứng cô ta thế nào?

- Một thái độ hoàn toàn phù hợp. Cảm giác nhẹ nhõm vô cùng được che giấu kỹ càng. Tỏ ra kinh ngạc và đau buồn... cái kiểu ấy.

Poirot im lặng một lát rồi hỏi:

- Bây giờ ông đang ở đâu đây?

- Đường Cheyne.

- Bien (được rồi). Tôi sẽ tới ngay.

Tại căn buồng ở đường Cheyne, ông thấy bác sĩ Robert sắp sửa ra về. Cờ chỉ hào hoa mọi khi của viên bác sĩ sáng nay dường như bị mất. Trông ông xám ngoét và run rẩy.

- Chuyện ghê tởm thế đấy, ngài Poirot ạ. Tôi nói rằng mình đã được giải thoát - theo quan điểm của riêng tôi - nhưng nói thật đây quả là điều bất ngờ. Thật tôi không bao giờ tưởng đến một tí tẹo nào rằng chính bà Lorrimer đã đâm chết Shaitana. Đây là điều kinh ngạc lớn nhất.

- Tôi cũng rất lấy làm lạ.

- Một phụ nữ trầm tĩnh, sống sung túc, biết kiềm chế. Không thể ngờ được bà ấy lại có hành động mạnh mẽ dường này. Tôi cứ băn khoăn về động cơ bà ấy.Ồ, thế là chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được nữa rồi. Dù sao tôi vẫn tò mò giá như biết lý do.

- Sự việc này hẳn giúp ông trút sạch mọi ưu phiền?

- Ôi, dĩ nhiên rồi. Có họa là điên mới không thú nhận điều này. Bị ngờ là kẻ giết người thì chẳng dễ chút nào. Còn đối với bà già khốn khổ thì chết đi có lẽ là tốt nhất.

- Đó là bà ấy nghĩ thế thôi.

Robert gật đầu:

- Tôi cho rằng vấn đề là lương tâm.

Ông vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

Poirot tư lự lắc đầu. Ông bác sĩ đã hiểu sai tình hình. Không phải lòng hối hận buộc bà Lorrimer phải hủy hoại mạng sống của chính mình!

Lúc lên gác ông dừng lại nói vài lời an ủi bà phục vụ đang lặng lẽ khóc.

- Thưa ông, thật đáng sợ quá. Thật sợ quá! Chúng tôi yêu mến bà ấy lắm. Hôm qua ông vừa cùng bà uống trà thật là thanh bình và tốt đẹp biết mấy. Thế mà giờ đây bà đã chết rồi. Tôi sẽ không bao giờ quên buổi sáng nay. Suốt đời không quên. Ông ấy kéo chuông ba lần liền trước khi tôi mở cửa. Rồi “Bà chủ đâu?”. Ông ấy thét lên với tôi. Tôi hoảng đến mức không trả lời nổi. Ông biết đấy, chúng tôi

không bao giờ vào phòng nếu bà không gọi, đó là lệnh của bà. Tôi chẳng hiểu thế nào. Còn ông bác sĩ thì bảo: “Phòng bà ấy đâu?” và chạy lên gác, còn tôi chạy sau ông ấy. Tôi chỉ cho ông ấy cửa phòng, thế là ông lao vút vào không hề gõ cửa, nhìn bà nằm đó và nói “Muộn quá rồi!” Bà chết rồi ông ạ. Nhưng ông ấy vẫn sai tôi đi lấy rượu mạnh và nước nóng, cố gắng một cách tuyệt vọng để cứu bà ấy song không làm được gì. Sau đấy cảnh sát tới và mọi chuyện đều không... không... chính tề gì cả. Bà Lorrimer ghét như thế lắm. Tại sao la5i cảnh sát cơ chứ? Chẳng việc gì bận đến họ hết dù rằng có tai nạn và bà chủ đáng thương đã uống nhầm liều thuốc đi chẳng nữa.

Poirot không nói năng gì để trả lời câu hỏi của bà. Sau đấy một hồi ông bảo:

- Đêm qua, bà chủ vẫn hoàn toàn bình thường chứ? Trông bà có buồn bực hay lo lắng gì không?
- Không ạ. Bà có vẻ mệt mỏi, tôi nghĩ bà bị đau. Gần đây bà không được khỏe.
- Tôi biết.

Sự thông cảm trong giọng nói của ông làm bà phục vụ càng kể lể thêm:

- Bà không bao giờ là người hay ta thán nhưng thỉnh thoảng cô bếp và tôi đều lo ngại. Bà không thể làm việc nhiều như xưa và rất chóng bị mệt mỏi. Tôi nghĩ rằng cái cô tiểu thư trẻ tuổi đến đây sau khi ông về là hơi quá sức bà.

Đặt chân lên cầu thang rồi, Poirot quay lại:

- Cô tiểu thư trẻ tuổi à? Tối qua có tiểu thư nào đến đây sao?
- Vâng ạ, thưa ông. Đứng sau khi ông về. Tên cô ấy là Meredith.
- Cô ấy ở chơi có lâu không?
- Khoảng một tiếng ạ.

Poirot im lặng một lát rồi hỏi:

- Thế sau đó?
- Bà chủ lên giường nằm. Bà ăn chiều ở giường. Bà bảo bà mệt.

Poirot lại im lặng, sau mới hỏi thêm:

- Bà có biết là bà chủ viết thư vào tối hôm qua không?
- Sau khi lên giường nằm ấy ạ? Không đâu ạ, thưa ông.
- Bà không biết chắc à?

- Lúc ấy đã có một số thư để sẵn trên bàn để gửi đi rồi ạ. Chúng tôi thường đem thư ra bưu điện trước khi về nhà. Nhưng tôi cho rằng chúng đã ở trên bàn từ trước đó kia ạ.

- Có mấy bức?
- Hai hay ba gì đó, tôi không dám chắc, hình như là ba.

- Ai đi bỏ thư, bà hay cô bếp, có thoáng thấy địa chỉ trên phong bì không! Đừng ngại câu hỏi của tôi. Đây là câu quan trọng nhất.

- Chính tôi đã đi bỏ thư ạ. Tôi thấy bức thư trên cùng đề địa chỉ là đến gia đình Fortnum và Mason.

Còn những bức kia tôi không biết.

Giọng bà già chân thành và nghiêm chỉnh.

- Chắc chắc là chỉ có ba bức thôi chứ?
- Vâng ạ, thưa ông. Tôi cam đoan đấy ạ.

Poirot gật đầu suy nghĩ. Ông vừa bước lên cầu thang vừa hỏi:

- Bà có biết việc bà chủ uống thuốc ngủ chứ?
- Ồ, vâng ạ. Theo lệnh của bác sĩ là ông Lang ạ.
- Thuốc ngủ để ở đâu?
- Ở cái tủ nhỏ trong phòng bà chủ ạ.

Poirot không hỏi thêm nữa. Ông đi lên gác, vẻ mặt rất trang nghiêm.

Trên gác, Battle ra đón ông. Ông ta trông lo lắng và phiền muộn.

- Rất mừng là ông đã đến, ngài Poirot ạ. Xin giới thiệu với ông: Bác sĩ Davidsor.

Viên bác sĩ bắt tay Poirot. Ông ta là một người cao to, u sầu.

- Chúng ta không may rồi - ông ta nói - Giá đến sớm một hai tiếng thì may ra còn cứu được bà ấy.

- Hừ - Battle nói - Lẽ ra tôi không được phép nói thế này đâu nhưng không sao; đúng là, bà ấy là người đáng nể thật. Tôi chẳng biết vì lý do gì bà ấy giết chết Shaitana nhưng người ta rất có thể biện hộ được cho bà ấy.

- Dù sao đi nữa - Poirot đáp - Tôi vẫn không tin là bà ấy có thể sống được cho đến khi ra tòa đâu.

Bà ấy ốm yếu lắm.

Viên bác sĩ gật đầu tán thành.

- Công nhận là ông nói hoàn toàn đúng. Ấy, có lẽ thế này mà lại hay đây.

Ông ta xuống dưới nhà, Battle đi theo:

- Đợi tí nào, ông bác sĩ.

Poirot đặt tay lên cửa phòng ngủ, khẽ hỏi:

- Liệu tôi có được vào không?

Battle gật đầu:

- Được chứ. Chúng tôi xong việc rồi.

Poirot vào phòng và khép cửa lại.

Ông đi về phía giường và đứng nhìn xuống khuôn mặt bất động. Ông thấy rất buồn bã. Phải chăng người đàn bà này đã thật sự đi xuống mồ với mong ước cuối cùng là bảo vệ một cô gái trẻ tuổi khỏi cái chết và sự nhục nhã - hay có một cách giải thích khác tàn nhẫn hơn?

Có một số sự kiện nhất định chứ nhỉ!

Đột nhiên ông cúi xuống, xem xét kỹ một vết thâm tím trên tay bà già rồi lại đứng thẳng lên. Đôi mắt ông ánh lên như mắt mèo mà chỉ người thân mới thường nhận thấy được. Ông mau chóng ra khỏi phòng và xuống cầu thang. Một cảnh sát trẻ đang ở bên máy điện thoại. Viên cảnh sát đặt ống nghe xuống rồi báo cáo:

- Thưa ông, ông ấy chưa trở lại.

Battle giải thích:

- Despard. Tôi đang cố gặp anh ta. Ở bưu điện Chelsea cũng có một bức thư gửi cho anh ta.

Poirot hỏi một câu chẳng ăn nhập gì:

- Bác sĩ Robert có ăn sáng trước khi đến đây không?

Battle ngó ra:

- Không - ông đáp - Tôi nhớ ông ấy kể rằng đã ra khỏi nhà khi chưa ăn uống gì.

- Thế thì hẳn ông ấy đang ở nhà. Ta đến gặp ông ta đi.

- Nhưng vì sao?

Song Poirot đã bận bịu quay số điện rồi. Ông nói vào máy:

- Bác sĩ Robert đấy ạ? Có phải bác sĩ Robert đang nói không? Mais oui (đúng vậy), tôi, Poirot đây.

Chỉ xin hỏi ông một câu thôi. Ông có biết nét chữ của bà Lorrimer không ạ?

- Nét chữ của bà Lorrimer ấy à? Tôi, ồ, không. Tôi chưa nhìn thấy nó bao giờ cả.

- Je vous remercie (xin cảm ơn ông)!

Poirot nhanh nhẹn đặt ống nói xuống.

Battle nhìn ông trân trân.

- Ý tưởng lớn lao gì vậy, ngài Poirot? - ông ta hỏi.

Poirot nắm lấy tay ông:

- Nghe nhé, ông bạn. Chỉ vài phút sau khi tôi ra khỏi nhà này hôm qua, Anne Meredith đã đến đây.

Tôi có trông thấy con bé đi lên bậc cửa song lúc ấy tôi không dám chắc lắm về dáng người cô ta. Ngay sau khi Anne Meredith ra về, bà Lorrimer lên giường nằm ngay. Theo bà hầu phòng kể lại, bà chủ không hề viết một bức thư nào sau đó, và vì những lý do ông sẽ hiểu khi tôi kể lại ông nghe buổi nói chuyện hôm qua của chúng tôi, tôi không tin rằng bà ấy viết ba bức thư ấy trước khi tôi đến. Thế thì bà ấy viết vào lúc nào?

- Sau khi đám người làm đã đi ngủ? - Battle đưa ra giả thuyết.

- Có thể, nhưng còn một khả năng nữa, là bà ấy không hề viết chúng.

Battle huýt sáo:

- Ái chà, ý ông là...

Chuông điện thoại reng. Viên cảnh sát trẻ nhắc ông nói. Anh ta lắng nghe một lát rồi quay lại phía Battle:

- Thượng sĩ O'Connor báo cáo từ nhà Despard đây ạ. Có cơ sở để tin rằng Despard đang ở tại vùng Wallingfort, bên bờ sông Thames.

Poirot túm lấy tay Battle:

- Nhanh lên ông bạn. Ta cũng phải đến Wallingfort. Xin nói với ông là tôi cảm thấy không hay ho gì. Thế này chưa phải đã hết chuyện đâu. Tôi xin nhắc lại, cô ả này nguy hiểm đấy.

CHƯƠNG XXIX: TAI NẠN

Anne! - Rhoda gọi.

- Hử?

- Ấy, đừng thế. Anne, đừng trả lời khi tâm trí vẫn dính vào bảng đồ chữ như thế nào. Tớ muốn cậu chú ý nghe cơ.

- Tớ đang nghe đây.

Anne ngồi thẳng lên, bỏ tờ báo xuống.

- Thế tốt hơn đấy. Anne này - Rhoda ngập ngừng - cái ông đến tối hôm nọ ấy...

- Viên cảnh sát Battle ấy à?

- Ủ, Anne ạ, tớ muốn cậu cứ kể với ông ta hồi cậu ở nhà bà Benson.

Giọng Anne trở nên lạnh lùng:

- Vô nghĩa. Tại sao tớ lại phải kể.

- Bởi vì, không thì cứ như là cậu định giấu diếm cái gì đó. Tớ cuộc là cậu nên kể thì hơn.

- Bây giờ thì không thể được - Anne lạnh lùng đáp.

- Tớ muốn cậu kể từ lúc ấy kia.

- Nhưng giờ mà bận tâm về chuyện ấy thì quá muộn rồi.

- Ủ nhỉ - Rhoda có vẻ không bị thuyết phục.

Anne hơi cau kính bảo:

- Dù sao tớ cũng chẳng hiểu lý do vì sao? Nó chẳng liên quan gì tới những chuyện này cả.

- Dĩ nhiên là không rồi.

- Tớ chỉ ở đây có hai tháng, với lại ông ấy chỉ muốn những việc có liên quan thôi mà. Hai tháng đó chẳng cần tính vào.

- Ủ, tớ biết thế. Tớ thật là ngốc nghếch quá. Nhưng chuyện đó vẫn làm tớ lo ngại làm sao. Tớ có cảm giác cậu nên kể chuyện đó. Cậu nghĩ xem, nếu chuyện ấy lộ ra bằng một cách khác thì sẽ không lợi

cho cậu đâu. Ý tớ là người ta sẽ cho rằng cậu giấu diếm.

- Tớ chẳng hiểu chuyện ấy lộ ra bằng cách nào được. Không ai biết ngoài cậu.

- Kh... không ai à?

Anne chớp lấy phút do dự của Rhoda:

- Thế sao? Ai biết nữa nào?

- Hừ, mọi người ở Combearce - Sau một lát, Rhoda mới đáp.

- Ồ dào - Anne bác đi và nhún vai - Ông ta chẳng đến đó đâu. Nếu ông ấy có hỏi ai ở đó thì quả là một sự trùng hợp kỳ lạ.

- Vẫn có chuyện trùng hợp đấy chứ.

- Rhoda, trong chuyện này cậu kỳ quặc thật. Vớ vẩn, vớ vẩn, vớ vẩn.

- Bạn thân yêu, mình rất xin lỗi cậu. Chỉ có cậu mới biết đám cảnh sát sẽ thế nào nếu họ cho rằng cậu đã giấu kín chuyện gì đó.

- Họ sẽ không biết. Ai nói cho họ hay nào? Không ai biết ngoài cậu ra.

Đó là lần thứ hai cô nói câu ấy. Lần này giọng cô hơi thay đổi, nghe hơi lạ và có vẻ cân nhắc, suy nghĩ.

- Buồn cười nhỉ, anh chàng thiếu tá Despard cứ đến xoành xoạch.

- Cái gì cơ? À, ừ.

- Anne này, anh ấy hấp dẫn ghê, nếu cậu không thích thì cứ giao, giao phéng anh ấy cho tớ nhé.

- Đừng kỳ thế Rhoda. Anh ấy có để ý tí nào tới tớ đâu.

- Thế thì sao anh ấy lại cứ đến đây liên tục thế? Thôi chắc hẳn anh ấy mê cậu rồi. Cậu đang là loại con gái đáng thương mà đàn ông thích được che chở cho. Trông cậu rõ ra người không có ai giúp đỡ còn gì, Anne nhỉ!

- Anh ấy đối xử với hai đứa mình như nhau.

- Đấy chỉ vì phép lịch sự thôi. Nhưng nếu cậu không thích anh ấy thật thì mình xin làm cái việc bày tỏ niềm thông cảm giữa bạn bè với nhau. Mình sẽ an ủi trái tim tan vỡ của anh ấy. Ai dám chắc là biết đâu rốt cuộc mình lại chiếm được anh ấy thì sao? - Rhoda kết luận một cách thiếu nhã nhặn.

- Tớ cam đoan thế nào cậu cũng được anh ấy hoan nghênh cho mà xem, bạn yêu ạ. - Anne cười bảo.

- Cổ và lưng anh ấy đẹp thật cơ - Rhoda thở dài - đỏ rục và cuộn cuộn cơ bắp.

- Này em ơi, việc gì mà phải ủy mị suốt mướt thế.

- Cậu có mến anh ấy không, Anne?

- Có, rất thích.

- Chúng mình phải tỏ ra bình thản và đoan trang mới được, tớ nghĩ anh ấy cũng hơi thích tớ, không thích bằng cậu đâu, chỉ hơi hơi thôi.

- Ồ, anh ấy thích cậu thật đấy - Anne bảo.

Trong giọng cô gái có dấu hiệu khác thường như Rhoda không nhận thấy.

- Anh ấy lúc nào đến nhỉ? - Cô hỏi.

- Mười hai giờ - Anne đáp. Cô im lặng một lát rồi bảo. Bây giờ mới có mười rưỡi. Chúng mình ra sông đi.

- Nhưng có phải... có phải... Despard nói là anh ấy sẽ đến vào khoảng mười một giờ không?

- Tại sao bọn mình phải đợi anh ta? Ta sẽ bảo bà Astwell là ta đi đâu thì anh ấy sẽ đi theo cơ mà.

- Đúng là, như mẹ đã dặn, không được hạ mình - Rhoda cười to - Nào, thì đi vậy.

Cô đi ra cửa rồi qua vườn, Anne đi theo sau.

* * *

Thiếu tá Despard đến Wendon Cottage khoảng mười phút sau đó. Anh đã đến sớm, anh biết vậy và vì thế hơi ngạc nhiên khi thấy hai cô vắng nhà. Anh đi qua vườn, ra mấy cánh đồng, rồi rẽ sang đường mòn bên phải.

Bà Astwell phải mất mấy phút theo dõi anh chàng thay cho việc tiếp tục thu dọn nhà cửa như thường lệ.

“Anh chàng thích một trong hai cô đấy - bà tự nhận xét - Có khi là cô Anne, nhưng cũng chưa chắc. Mặt anh chàng chẳng bộc lộ gì mấy. Đối xử với cả hai cô như nhau. Chẳng biết cả hai cô có thích anh chàng không. Nếu thế thì họ chẳng thể là bạn thân của nhau lâu đâu. Chẳng có chuyện nào giống cái chuyện một anh đi giữa hai cô tiểu thư trẻ đẹp cả”.

Khoái chí vì viễn cảnh sẽ tham gia vào một chuyện lãng mạn đang nảy nở, bà Astwell đi vào nhà rửa bát đĩa buổi sáng. Vừa lúc ấy một lần nữa chuông reo lên.

- Cái cửa khỉ gió - bà Astwell càu nhàu - Cứ như họ cố ý làm như vậy ấy, chắc lại gói bọc gì đây, hay là có bức điện nữa.

Bà từ từ đi ra cửa.

Hai ông đứng đó, một ông nhỏ bé người nước ngoài, còn một ông cao to quá khổ là người Anh. Bà nhớ đã gặp ông thứ hai.

- Cô Meredith có nhà không? - Ông to béo hỏi.

Bà Astwell lắc đầu:

- Vừa đi xong.

- Thật à? Đường nào? Chúng tôi không gặp cô ấy.

Bà Astwell sau khi len lén nghiên cứu bộ ria kỳ quái của ông già bé nhỏ và kết luận rằng hai người rằng hai người này khó mà là bạn thân của nhau được, sẵn lòng thông báo thêm.

- Đi ra sông rồi - bà giảng giải.

Ông kia hỏi xen vào.

- Thế cô bạn? Cô Dawes ấy?

- Hai người cùng đi đấy ạ.

- A, cảm ơn bà - Battle nói - Thế đường nào đi được ra sông hả bà?

- Đầu tiên rẽ trái, đi xuống dốc - bà Astwell lập tức đáp lời - Khi đến đường mòn thì đi về bên phải... Tôi có nghe thấy hai cô nói chuyện với nhau mà - bà tán tỉnh thêm - Không quá mười lăm phút đâu ạ. Các ngài sẽ đuổi kịp đấy.

“Mình cứ nghĩ - bà tự bảo khi miễn cưỡng khép cửa lại, nhìn chằm chằm vào lưng hai vị khách - xem hai ông này làm gì nhỉ. Không thể nhớ ra được”.

Bà Astwell quay về chậu rửa. Còn Battle và Poirot cứ theo đó đi mãi, rẽ trái, gặp con dốc ngắn nối với đường mòn.

Poirot bước đi vội vã làm Battle phải tò mò quan sát rồi hỏi:

- Có chuyện gì chẳng, ngài Poirot? Ông có vẻ vội vàng quá nhỉ?

- Đúng thế. Tôi thấy khó chịu, ông bạn ạ.

- Có gì đặc biệt à?

Poirot lắc đầu:

- Không! Nhưng có những chuyện ta không lường được đâu.

- Chắc ông lại nghĩ ra điều gì rồi - Battle đáp - Ông cứ cuống lên bắt cả hai phải cùng xuống đây sáng nay, không được phép chậm trễ tí nào. Này, tôi bảo, ông đã làm tôi phải tăng tốc độ thật sự rồi đấy nhé. Ông sợ điều gì vậy? Cô gái đã cố hết sức rồi kia mà.

Poirot im lặng.

- Ông ngại điều gì vậy? Battle gắng hỏi thêm.

- Trong những trường hợp như thế này người ta thường lo sợ điều gì nhỉ?

Battle gật đầu:

- Ông nói phải. Tôi cứ nghĩ rằng...

- Ông nghĩ gì, ông bạn?

Battle đáp:

- Tôi nghĩ không biết cô Meredith đã biết rằng bạn mình vừa kể chuyện gì đó cho bà Oliver hay chưa?

Poirot gật đầu rất mạnh.

- Nhanh lên ông bạn - Ông giục.

Họ hối hả đi dọc theo bờ sông. Trên sông chưa thấy gì, nhưng lúc vừa đi khỏi một chỗ ngoặt,

Poirot đột ngột đứng đực ra. Battle cũng nhanh chóng phát hiện.

-Ồ, thiếu tá Despard - Ông nói.

Despard đi trước họ khoảng hai trăm yard (185 mét) dọc hai bờ sông. Xa hơn chút nữa họ thấy hai cô gái đang ngồi trên một chiếc thuyền đáy bằng, dập dềnh trên mặt nước. Rhoda đang đẩy mái chèo, còn Anne duỗi dài chân cười với bạn. Không cô nào nhìn lên phía bờ.

Rồi, thế là chuyện xảy ra! Tay Anne vung lên. Loáng ánh con dao găm. Rhoda vội lao qua mạn thuyền, tay cô tuyệt vọng vồ lấy áo Anne. Chiếc thuyền lật úp, cuối cùng hai cô gái đánh nhau dưới nước.

- Thấy chưa kìa! - Poirot hét lên gọi bạn và bắt đầu chạy - Con bé Meredith túm được khuỷu tay cô bạn rồi và đang dìu cô ta kìa. Trời ạ! Đây là lần giết người thứ tư của ả.

Cả hai chạy rất nhanh song vẫn có người chạy trước cả họ. Rõ ràng hai cô gái đều không biết bơi. Despard chạy lao như tên bắn tới điểm gần nhất trên bờ sông, anh lao vút xuống nước và bơi về phía họ.

- Mon dieu (trời ơi)! Hay quá! - Poirot reo lên. Ông túm lấy tay Battle - Anh chàng sẽ bơi đến với ai trước đây?

Hai cô không còn dính với nhau nữa. Họ giẫy giụa cách nhau hơn chục mét.

Despard bơi rất khỏe về phía họ, rõ ràng anh đang lướt sang phía Rhoda.

Đến lượt mình, Battle cũng nhảy xuống nước. Despard đã đưa được Rhoda lên bờ. Anh kéo mạnh cô, dốc đầu cô xuống, rồi lại lao xuống sông, bơi về chỗ Anne vừa chìm ngấm.

- Cẩn thận đấy - Battle hét gọi - Nhiều cỏ lăm.

Anh và Battle cùng tới nơi một lúc. Anne đã chìm hẳn. Cuối cùng họ vớt được cô ta, nâng lên đưa vào bờ.

Poirot đã cố gắng làm cho Rhoda tỉnh lại, cô đang ngồi đấy, thở rất khó khăn.

Despard và Battle đặt Anne Meredith nằm xuống.

- Chỉ có cách hô hấp nhân tạo - Battle nói - nhưng hình như cô ả chết rồi.

Ông bắt tay vào làm rất có phương pháp. Poirot đứng bên sẵn sàng tiếp sức cho ông. Despard ngồi phịch xuống cạnh Rhoda.

- Cô bình thường rồi chứ? - Anh khàn khàn hỏi.

Cô chậm chậm đáp:

- Anh đã cứu em. Anh đã cứu em.

Cô giơ hai tay về phía anh, và khi anh nắm lấy, đột nhiên cô òa lên khóc. Anh nói:

- Rhoda...

Họ ôm chầm lấy nhau.

Anh chợt nhìn thấy những bụi rậm ở châu Phi, cùng Rhoda, vui cười và ưa mạo hiểm, ở bên anh.

CHƯƠNG XXX: VỤ ÁN MẠNG

Ông định nói là - Rhoda ngờ vực nói - Anne âm mưu đẩy tôi xuống nước? Tôi biết là có thể như thế. Nó biết là tôi không bơi được. Nhưng, nhưng có phải là cố ý không?

- Hoàn toàn đúng - Poirot bảo.

Họ đang phóng xe qua vùng ngoại ô ở London.

- Nhưng vì sao kia chứ?

Poirot im lặng một lát không đáp. Ông thầm nghĩ rằng mình biết được một trong những động cơ đã đẩy Anne đến hành động vừa rồi, và động cơ ấy đang ngồi sát bên Rhoda.

Viên sĩ quan cảnh sát Battle ho hắng.

- Cô chuẩn bị tinh thần nhé, cô Dawes, sắp có một cú sốc nhẹ đấy. Cái bà Benson cùng sống với bạn cô ấy mà, bà ấy chết không hoàn toàn là do tai nạn đâu. Ít nhất chúng tôi đã có cơ sở để kết luận như vậy.

- Ý ông thế nào kia ạ?

- Chúng tôi tin rằng - Poirot đáp - Anne Meredith đã đổi hai cái chai.

-Ồ không, không! Kinh khủng quá. Không thể thế được, Anne ấy à? Nhưng tại sao nó lại làm thế?

- Cô ta có lý do đấy - viên sĩ quan cảnh sát Battle đáp - nhưng điểm chính là, cô Dawes ạ, Meredith biết rõ rằng: Cô là người duy nhất có thể tiết lộ cho chúng tôi câu chuyện “tai nạn” ấy. Tôi nghĩ cô không nói với bạn rằng mình đã kể lại chuyện ấy cho bà Oliver chứ?

Rhoda đáp:

- Không ạ. Tôi sợ nó sẽ cáu.

- Đúng vậy, rất giận là đằng khác - Battle nghiêm chỉnh bảo - Bạn cô nghĩ rằng mối nguy hiểm duy nhất là từ phía cô. Vì thế bạn cô đã quyết định phải thanh toán cô.

- Thanh toán? Tôi ấy à? Ôi, sao tởm thế? Không thể thế được!

- Bây giờ bạn cô chết rồi - Battle nói - nên chúng ta để chuyện này ở đó thôi, nhưng cô ta không phải là bạn tốt của cô đâu, cô Dawes, đấy là sự thật.

Ôtô đỗ lại trước một căn nhà.

- Chúng ta sẽ vào nhà ông Poirot - sĩ quan cảnh sát Battle nói - Và nói chuyện về tất cả mọi điều.

Trong phòng khách của Poirot, họ được bà Oliver chào đón. Bà đang tiếp chuyện bác sĩ Robert. Hai người đang uống rượu sô-ri với nhau. Bà Oliver đội một trong những chiếc mũ đua ngựa kiểu mới và một chiếc áo nhung với cái nơ trên ngực đựng một lô hạt táo.

- Mời vào, mời vào! - bà Oliver nói vẻ hiếu khách, cứ như thể đây là nhà bà chứ không phải nhà Poirot vậy - Vừa nghe ông gọi điện, tôi liền phôn ngay cho bác sĩ Robert, rồi chúng tôi tới đây. Tất cả các bệnh nhân của bác sĩ đang hấp hối nhưng ông ấy chẳng quan tâm đến. Mọi chuyện đang diễn biến ngày càng tốt hơn. Chúng tôi muốn nghe tất cả.

- Thật thế, tôi hoàn toàn lúng túng - Robert nói.

- Eh bien (được thôi) - Poirot đáp - Vụ án đã kết thúc. Rốt cuộc, đã tìm ra thủ phạm giết ông Shaitana.

- Bà Oliver nói với tôi như vậy. Cô gái xinh đẹp nhỏ bé, cái cô Anne Meredith ấy. Thật khó mà tin được. Một nữ thủ phạm bất ngờ nhất.

- Cô ta đúng là kẻ giết người - Battle đáp. Ba vụ giết người liên, đến vụ thứ tư cô ta không thoát, thì

đó không phải là lỗi của cô ta.

- Không thể tin nổi - Robert lầm bầm.

- Không hề - bà Oliver nói. Người ít khả năng nhất. Cứ y như trong các cuốn tiểu thuyết vậy. Thật là một ngày lạ lùng.

Robert nói.

- Bắt đầu bằng bức thư của bà Lorrimer. Tôi cho rằng hình như đó là thư giả phải không nhỉ?

- Đúng. Một bức thư giả được viết ba lần.

- Cô ả viết cả cho chính mình à?

- Dĩ nhiên. Thư giả viết rất khéo, tuy thế không thể lừa được các chuyên gia, nhưng khó lòng có khả năng người ta gọi chuyên gia tới. Tất cả chứng cứ đều giải thích việc bà Lorrimer tự tử.

- Xin thứ lỗi cho sự tò mò của tôi, thưa ngài Poirot, thế nhưng điều gì làm ông ngờ rằng không phải bà ấy đã tự tử?

- Cuộc nói chuyện với bà hầu phòng của bà ấy tại đường Cheyne.

- Bà ta kể chuyện cô Anne Meredith đến thăm bà chủ mình tối hôm trước à?

- Cả nhiều chuyện khác nữa. Thế là, các bạn thấy đấy, tôi đã đi đến kết luận về thủ phạm, kẻ đã giết chết ông Shaitana. Kẻ đó không phải là bà Lorrimer.

- Sự kiện nào làm ông nghi ngờ cô Meredith.

Poirot giơ tay lên:

- Đợi tí nào. Để tôi nói theo ý tôi chứ. Cứ để cho tôi thanh toán mọi chuyện nào. Kẻ giết ông Shaitana không phải là bà Lorrimer, cũng không phải thiếu tá Despard và điều kỳ lạ cũng không phải Anne Meredith.

Ông cúi người về đằng trước, giọng ông hạ xuống, êm ái như tiếng mèo kêu grừ...

- Ông biết đấy, bác sĩ Robert, ông là người đã giết chết Shaitana, và ông cũng giết cả bà Lorrimer...

Phải có ít nhất đến ba phút im lặng. Sau đó Robert cười vẻ đe dọa.

- Ông có điên không đấy, ngài Poirot? Chắc chắn tôi không giết ông Shaitana và tôi cũng chẳng thể nào giết bà Lorrimer được. Ông Battle thân mến! - Ông ta quay lại viên cảnh sát - Ông có ủng hộ tôi không?

- Tôi cho rằng ông nên nghe ngài Poirot nói thì hơn - Battle đáp lại.

Poirot nói:

- Quả thật, tuy tôi đã biết ngay rằng ông, chỉ có ông, mới có thể giết Shaitana, nhưng chứng minh điều đó thật không dễ dàng gì. Song vụ án bà Lorrimer thì khác - ông lại cúi người về phía trước - Không phải là tôi đoán biết. Mà sự việc đơn giản hơn nhiều: Bởi vì chúng tôi có một nhân chứng đã chứng kiến ông giết bà ấy.

Robert trở nên lặng ngắt. Mắt hắn lấp lánh, hắn nói cụt lủn:

- Ông nói ba lần nhăng cả!

- Ồ, không đâu. Sáng sớm hôm ấy, ông đã giả vờ vào phòng bà Lorrimer khi bà ấy vẫn đang ngủ say do tác dụng của liều thuốc ngủ bà ấy uống đêm hôm trước. Ông còn giả vờ lần nữa, đóng kịch như mình trông thấy bà ấy đã chết. Ông đuối khéo bà hầu phòng ra bằng cách bảo bà ấy đi lấy rượu mạnh và nước nóng. Ông còn lại một mình trong phòng. Bà hầu phòng chỉ kể được đến thế. Sau đó chuyện gì xảy ra?

Ông có thể không biết được một điều, bác sĩ Robert ạ, rằng có những công ty lau rửa cửa sổ làm việc vào sáng sớm. Một công nhân lau cửa sổ cùng với cái thang của ông ta đã đến đúng vào lúc ông

hành động. Anh ta dựng thang bên cạnh nhà và bắt đầu làm việc. Cửa sổ đầu tiên anh ấy phải lau là cửa sổ phòng bà Lorrimer. Tuy nhiên khi chứng kiến sự xảy ra, anh chàng vội chuyển sang cửa sổ khác, nhưng trước đó anh ấy đã thấy tất cả. Anh ta sẽ kể lại cho ta nghe chuyện đó.

Poirot bước nhẹ ra cửa, vặn nắm đấm gọi to:

- Vào đi Stephen.

Rồi quay lại.

Một anh chàng to béo vụng về, có bộ tóc đỏ, bước vào. Tay anh ta vặn vẹo chiếc mũ có đề dòng chữ: “Công ty lau cửa sổ Chelsea”.

Poirot nói:

- Anh có nhận ra ai ở trong phòng này không?

Anh ta nhìn quanh, sau đó gạt đầu rụt rè về phía bác sĩ Robert:

- Ông này đây ạ - Anh chàng nói.

- Hãy kể cho chúng tôi nghe anh gặp ông ấy lần cuối khi nào và khi đó ông ấy đang làm gì?

- Dạ vào buổi sáng ạ. Lúc tám giờ, ở nhà một bà ở đường Cheyne ạ. Tôi bắt đầu làm việc ở đây ạ.

Bà chủ nằm trên giường, trông ốm yếu lắm. Bà vừa trở đầu trên gối. Tôi nghĩ ông đây là bác sĩ. Ông vén tay áo bà lên và đâm vào cái gì ở tay bà ở đoạn này ạ - anh giơ tay lên chỉ - Bà ngã người ra gối. Tôi nghĩ mình nên sang cửa sổ khác thì hơn, thế là tôi làm như vậy. Hành động như thế có gì sai không ạ?

- Anh làm thế rất hay, anh bạn ạ - Poirot đáp.

Ông khẽ nói:

- Thế nào? Eh bien (sao), bác sĩ Robert?

- Đây chỉ là thuốc làm tỉnh lại thôi mà - Robert lúng túng. Tôi cố gắng để cứu bà ấy. Thật là lạ...

Poirot ngắt lời hắn:

- Chỉ là thuốc hồi tỉnh thôi ư? Methylo, clyclo, bevennyl, methyl, malonyl urea - Poirot uốn lưỡi thốt ra từng âm ngọt xót - Đơn giản hơn thì gọi là Evipan, được dùng làm thuốc mê cho các cuộc giải phẫu ngắn. Tiêm thẳng vào tĩnh mạch với lượng lớn gây ra ngất xỉu tức thì. Rất nguy hiểm khi trước đó người bệnh đã dùng thuốc ngủ hoặc bất kỳ loại thuốc nào có barbituric. Tôi đã thấy vết thâm tím trên tay bà ấy, nơi rõ ràng là chỗ tiêm một loại thuốc gì đó vào tĩnh mạch. Loại thuốc đó cuối cùng đã được ngài Charles Impfrey, chuyên gia phân tích của Sở cảnh sát phát hiện ra một cách dễ dàng.

- Ông giết người thế đấy - Battle bảo - Không cần phải chứng minh vụ Shaitana nữa. Tuy thế nếu cần chúng tôi sẽ cho ông hay về vụ ông đã giết ngài Charles Craddock và cả bà vợ ông ấy nữa.

Việc nhắc đến tên hai người này đã kết liễu Robert. Hắn dựa vào ghế:

- Tôi xin hàng - hắn nói - Các ông đã tóm cổ tôi rồi. Chắc thằng quái Shaitana đã kể hết với ông trước khi ông tới nhà lão tôi hôm đó? Tôi cứ nghĩ mình phải nhận trước chuyện đó.

- Ông không phải cảm ơn Shaitana đâu - Battle nói. Ông phải nghiêng mình trước ngài Poirot đây.

Ông đi ra cửa và hai người khác bước vào.

Giọng sĩ quan cảnh sát trở nên trịnh trọng khi ông đọc lệnh bắt chính thức.

Khi cửa đóng lại sau lưng kẻ bị buộc tội, bà Oliver sung sướng nói có vẻ không được thật lắm:

- Tôi đã chẳng luôn tuyên bố hắn là thủ phạm còn gì!

CHƯƠNG XXXI: VẤN BÀI LẬT NGỬA

Đó là giờ phút của Poirot, mọi khuôn mặt đều quay về phía ông. Ông mỉm cười nói:

- Các bạn thật là tốt. Các bạn hiểu rằng tôi đã rất đặc ý với bài tuyên án vừa rồi. Tôi quả là một lão già tầm thường.

Theo tôi, đây là một trong những vụ án hay nhất tôi được biết. Các bạn thấy đấy, chẳng có gì lắm. Có bốn người, chắc chắn một trong số đó là thủ phạm, nhưng ai? Có gì để buộc tội không? Về mặt vật chất thì không. Chẳng có một manh mối nào hết, không dấu tay, không tài liệu hay giấy tờ buộc tội nào, chỉ có chính những nhân vật ấy.

Còn một đầu mối nữa, những tờ ghi kết quả các ván bài.

Chắc các bạn còn nhớ, ngay từ đầu tôi đã tỏ ra rất quan tâm đến kết quả ấy. Chúng tôi nói với tôi về các nhân vật đã ghi từng tờ và còn hơn thế nữa. Chúng tôi gọi cho tôi một ý rất quý. Tôi đã lập tức nhận thấy rằng, trong ván thứ ba, con số 1.500 ở trên. Con số đó chỉ có thể cho biết một điều - chuẩn bị ăn hết quân bài. Nào, nếu có một người sắp sửa quyết định gây tội ác trong hoàn cảnh bất bình thường, như trong khi đang chơi bài Brit này chẳng hạn, kẻ đó rõ ràng là phải liều lĩnh ở hai điều rất nghiêm trọng: thứ nhất là nạn nhân có thể sẽ kêu lên; thứ hai là, ngay cả khi nạn nhân không thể kêu, thì một trong số ba người kia có thể tình cờ nhìn lên vào đúng lúc quan trọng nhất và thực sự chứng kiến hành động.

Bây giờ, đối với điều liều lĩnh thứ nhất thì không có cách nào gỡ được. Nó giống như vận may của kẻ đánh bạc. Còn đối với mối nguy thứ hai thì có thể làm được gì đó. Ta dễ thấy là trong một ván bài hấp dẫn và gây căng thẳng thì cả ba tay chơi còn lại điều dốc hết tâm trí vào cuộc chơi. Ngược lại, nếu ván bài đơn điệu thì họ có nhiều khả năng sẽ nhìn ngó xung quanh hơn. Còn việc chuẩn bị ăn hết quân bài thì luôn luôn kích thích. Thường thường nó làm cho ván bài hấp dẫn lên gấp bội, như trong trường hợp này chẳng hạn. Tất cả ba người đều chơi rất chăm chú. Người xướng bài cố chiến thắng, còn những địch thủ thì ráng đánh bài thật chính xác để hạ anh ta. Như thế rõ ràng có khả năng là tội ác đã gây ra vào ván bài này và tôi quyết tìm ra một cách chính xác, theo khả năng của mình, để xem xét các nước bài được đánh thế nào. Tôi mau chóng phát hiện ra rằng người ngửa bài trong ván này là bác sĩ Robert. Tôi ghi nhớ điều đó và xem xét vấn đề từ góc độ thứ hai - góc độ tâm lý. Trong số bốn người, bà Lorrimer làm tôi lưu ý, coi như người có khả năng nhất trong việc vạch kế hoạch và thực hiện thành công một vụ giết người. Nhưng tôi không thể liệt bà vào loại có thể gây tội ác dựa trên sự khích lệ của tình thế. Mặt khác, hành động của bà ấy tối hôm đó làm tôi bối rối. Tôi cho rằng hoặc chính bà ấy đã giết hoặc bà ấy biết ai giết. Tuy vậy cô Meredith, thiếu tá Despard và bác sĩ Robert đều có khả năng về mặt tâm lý, như tôi vừa nói, mỗi người này đều có thể phạm tội ác từ một góc độ hoàn toàn khác.

Sau đó tôi tiến hành cuộc thử thứ hai. Tôi lần lượt đề nghị bốn người kể xem họ nhớ gì về căn phòng. Từ đó tôi có những thông tin rất quý. Trước tiên, người có khả năng nhận thấy con dao găm nhất là bác sĩ Robert. Ông ta là người có khả năng quan sát bẩm sinh về mọi thứ - ta gọi là người có óc quan sát. Về các ván bài Brit thì hầu như ông ta không nhớ được nhiều, nhưng việc ông ta quên sạch sành sanh cứ như là ông ta lưu ý chuyện khác vào đêm hôm đó. Các bạn thấy không, bác sĩ Robert lại được đề ý.

Tôi khám phá rằng bà Lorrimer có trí nhớ tuyệt vời và tôi suy ra là với những người tập trung tư tưởng cao độ như bà ta thì có giết người ngay bên cạnh bà ấy cũng chẳng biết gì hết. Bà ta đã cho tôi biết một thông tin rất quan trọng: Chính bác sĩ Robert đã xướng số 1500 chuẩn bị ăn hết bài một cách không biện minh được. Ông ta đã xướng bài rất phù hợp với bài của bà Lorrimer chứ không phải bài mình làm cho bà ấy dễ đánh hẳn.

Cuộc thử thứ ba, tôi và ngài sĩ quan cảnh sát Battle cùng xây dựng một phần lớn là việc tìm cho ra những vụ giết người trước đó để xác minh cách giết người tương tự. Công trạng của việc này thuộc về ngài Battle, bà Oliver và đại tá Race. Khi nói chuyện với ông bạn Battle đây, ông ấy đã thú nhận là đã thất vọng vì không có điểm nào tương tự giữa ba vụ giết người trước đó với vụ giết ông Shaitana.

Song thực ra không phải như vậy. Hai vụ giết người mà bác sĩ Robert gây ra, khi kiểm tra kỹ càng và từ quan điểm tâm lý chứ không phải cách thức đã chứng tỏ hầu như hoàn toàn giống nhau. Cả mấy lần giết người như tôi vừa mô tả, đều là giết công khai. Chỗ cạo râu bị tẩm độc ngay tại phòng rửa mặt trong khi bác sĩ đường hoàng rửa tay sau lúc thăm bệnh. Vụ giết bà Craddock dưới cái vỏ tiêm thuốc phòng dịch cũng lại được tiến hành rất công khai, như ta vẫn nói: giữa thanh thiên bạch nhật. Phản ứng của thủ phạm cũng rất giống nhau. Rút vào một góc, hẩn chộp thời cơ và hành động mau lẹ, táo bạo, hoàn hảo, ngang nhiên lừa gạt - giống hệt như cách chơi bài Brit của hẩn. Giống như khi đánh bài Brit trong vụ giết Shaitana, hẩn chờ đợi thời cơ khá lâu và chơi bài rất khá. Cú đòn rất hoàn hảo và đúng vào lúc thích hợp nhất.

Chính khi tôi quyết định dứt khoát Robert là thủ phạm thì bà Lorrimer mời tôi tới chơi và đã tự buộc tội mình một cách rất thuyết phục. Suýt nữa tôi đã tin bà ấy. Một hai phút gì đó tôi đã dao động, nhưng rồi tôi lấy lại được bình tĩnh để suy nghĩ. Đúng là không thể như vậy được.

Nhưng chuyện bà ấy kể còn gây khó khăn hơn nhiều.

Bà bảo đảm rằng đã thực sự tông thấy Anne Meredith gây tội ác. Mãi đến sáng hôm sau, khi đứng bên giường người đàn bà đã chết, tôi mới thấy mình vẫn đứng và bà Lorrimer cũng đã nói lên sự thật.

Anne Meredith đi lại phía bếp lửa, và thấy rằng ông Shaitana đã chết. Cô ta cúi xuống phía ông ấy, có lẽ còn giơ tay ra về phía chiếc đầu đinh ghim bằng ngọc sáng lấp lánh. Cô ta sắp kêu lên nhưng lại thôi. Cô nhớ lại điều Shaitana đã nói lúc ăn chiều. Có thể ông ấy có để lại một số ghi chép gì đó chăng. Còn chính cô, Anne Meredith có động cơ mong muốn ông chết đi. Mọi người sẽ nói cô ta giết ông ấy. Cô ta không dám kêu lên. Run rẩy vì sợ và hiểu biết tình thế, cô ta trở về chỗ.

Cho nên bà Lorrimer đã đứng, bởi vì bà nghĩ rằng mình đã trông thấy tội ác; song tôi cũng đứng vì thật ra bà chẳng thấy ai giết cả.

Nếu Robert dùng tay lại ở đây thì tôi nghi ngờ khả năng ta có thể bắt hẩn nhận tội. Chúng ta rất có thể làm được như vậy bằng một loạt cách khôn khéo và những thủ đoạn lòn bịp. Dù sao tôi cũng cố gắng. Nhưng hẩn đã mất tinh thần và một lần nữa đã quá tay. Lần này, quân bài đánh ra đã hại hẩn và hẩn đã thất bại thảm hại.

Không có gì nghi ngờ rằng hẩn cảm thấy bứt rứt không yên. Hẩn biết là Battle đang sục sạo mọi nơi. Hẩn thấy trước tình hình hiện nay không biết sẽ tiến triển ra sao, cảnh sát vẫn tìm kiếm và biết đâu nhờ một may rủi nào đó lần ra được dấu vết tội ác trước của hẩn. Hẩn nghĩ ra một ý tuyệt vời là biến bà Lorrimer thành vật hy sinh cho mình. Rõ ràng, con mắt lão luyện của hẩn đã đoán biết được bà ta ốm và bà ta không thể sống lâu nữa. Trong hoàn cảnh ấy, thì điều rất tự nhiên là bà ta lựa chọn cách kết liễu đời mình nhanh chóng và trước đó, thú nhận tội ác! Vì thế hẩn đã cố gắng thu thập được dạng chữ viết của bà Lorrimer; làm giả ba bức thư rồi đến nhà bà sáng hôm sau với câu chuyện rằng mình vừa nhận được thư bà. Người hầu của hẩn đã được lệnh gọi điện cho cảnh sát. Tất cả mọi điều cần thiết cho hẩn chỉ là sự khởi đầu. Và hẩn đã nắm được. Đến khi bác sĩ giải phẫu của cảnh sát đến thì mọi chuyện đã xong xuôi cả. Bác sĩ Robert xin sẵn sàng kể lại mình đã làm hô hấp nhân tạo song không ăn thua gì nữa. Điều đó hoàn toàn hợp lý và thẳng thắn.

Trong tất cả những tính toán ấy, hẩn không hề có ý định chuyển mối ngờ vực của cảnh sát sang cho Anne Meredith. Thậm chí, hẩn không biết cả chuyện đêm hôm trước cô ta đến đó chơi nữa. Hẩn chỉ nhằm vào có mỗi chuyện an ninh của mình và chuyện tự tử.

Quả thật có lúc hơi khó khăn cho hẩn khi tôi hỏi liệu hẩn có biết nét chữ của bà Lorrimer không. Hẩn suy nghĩ khá nhanh đấy chứ, nhưng vẫn chưa đủ mau lẹ.

Từ Walingford, tôi đã gọi điện cho bà Oliver. Bà đã góp phần mình bằng việc ru ngủ mỗi nghi ngờ

của hấn và đưa hấn tới đây. Sau đây, khi hấn tự chúc mừng mình là mọi chuyện đều tốt đẹp tuy không hoàn toàn như hấn dự định thì cú đâm đã giáng xuống. Hercule Poirot xuất hiện và tên bạc bịp này sẽ thôi không bày thêm trò nào nữa. Tôi đã lật ngựa ván bài rồi. C'est finale (thế là hết)!

Im lặng. Rhoda thở dài, nói:

- Cái anh chàng lau cửa sổ lại có ở đó, thật là may quá đi!

- May mắn ấy ư? Không phải đâu cô ạ. Đó là chất xám của Hercule Poirot đấy. Và nó nhắc tôi là...

Ông đi ra cửa.

- Vào đi, vào đi, anh bạn thân mến. Anh đã thủ vai mình à merveille (rất tuyệt).

Ông quay lại với anh chàng lau cửa sổ đang cầm mớ tóc đỏ trên tay và trông hoàn toàn khác.

- Bạn tôi, anh Gerald Hemingway, một diễn viên trẻ đầy triển vọng.

- Thế ra không có ai lau cửa à? - Rhoda kêu lên - Không ai trông thấy hấn à?

- Tôi thấy - Poirot đáp - Nhờ đôi mắt của trí óc ta có thể nhìn được nhiều hơn đôi mắt thật. Ta chỉ cần ngả người ra và nhắm mắt lại.

Despard vui vẻ nói:

- Rhoda, ta đâm chết ông ấy đi, thử xem hồn ma ấy có quay lại và tìm ra được ai giết mình không?

HẾT